NA DNE

V MAGICKOM KRÁĽOVSTVE

Cory Doctorow

doctorow@craphound.com
http://www.craphound.com/down
Tor Books, January 2003
ISBN: 0765304368

Slovak translation of the Down and Out in the Magic Kingdom by Cory Doctorow

O knihe

Cory Doctorow iskrí! Srší! Robí saltá a láme nábytok! Science fiction potrebuje Coryho Doctorowa!

Bruce Sterling
Autor, *The Hacker Crackdown* a *Distraction*

— • —

V ozajstnom duchu Walta Disneyho sa Doctorow zmocnil časti našej spoločnej kultúry, zamiešal do nej skvelý príbeh, a zaviedol do našej kultúry novú sadu mémov, ktoré s nami ostanú prinajmenšom počas jednej generácie.

Lawrence Lessig
Autor, *The Future of Ideas*

— • —

Cory Doctorow nielen píše o budúcnosti – myslím, že on tam žije. *Na dne v Magickom kráľovstve* nie je len naozaj veľmi dobré čítanie, je to tiež ten najlepší druh literatúry - svojím spôsobom sprievodca svetom. Navštívte Zajtrajšok Zajtrajška už dnes, a keď už tam budete, čo keby ste sa zastavili aj na Divokom západe a v Strašidelnom zámku? (A je to práve Zámok, čo tvorí strašidelné jadro tejto knihy.) Vďaka Corymu cítim nostalgiu za budúcnosťou – závratný a predsa príjemný pocit, ako keď sa znovu a znovu spúšťate dolu Vesmírnou Horou. Navštívte Magické kráľovstvo a žite navždy!

Kelly Link
Autor, *Stranger Things Happen*

— • —

Na dne v Magickom kráľovstve je najzábavnejší a najvzrušujúcejší sci-fi príbeh, aký som čítal s ostatných rokoch. Milujem knihy, ktoré vás nútia obracať stránky, zvlášť keď sú tak neobyčajné ako táto. Predpovedám jej veľké veci – ľahko sa môže stať prelomom žánru.

Mark Frauenfelder
Prispievajúci Editor, *Wired Magazine*

— • —

Predstavte si, že sa jedného dňa zobudíte a zistíte, že sveta sa zmocnil Walt Disney. A nielen to, ale peniaze boli zrušené a niekto vyvinul Liek na Smrť. Vitajte v Bitchunskej spoločnosti – a uistite sa, že ste dobre pripútaní, lebo to bude divoká jazda. Vo svete, kde sa každému plnia všetky želania, sa jeden človek vracia do rozpadávajúceho sa pôvodného mesta snov – Disney Worldu. Tu, v duchovnom centre Bitchunskej spoločnosti zápasí, aby našiel a uchoval originálnu, ľudskú tvár Magického kráľovstva pred mladými, post-humánnymi a čoraz viac odcudzenými dedičmi Zeme. Teraz, keď každý zážitok možno nasimulovať, ľudské vzťahy sa stali ešte krehkejšími; a pre Juliusa sa starí mechanickí duchovia Strašidelného zámku stanú vzácnym spojivom s minulosťou, keď sme ešte rozlišovali skutočnosť od simulácie, pravdu od napodobeniny.

Cory Doctorow – kritik kultúry , Disneyfil, a Vrcholný Technofil – používa jazyk s bezohľadným sebavedomím Beatnikov. A predsa, za oslnivou prózou a živými postavami sú myšlienky, ktorým by sme mali venovať pozornosť. Budúcnosť sa rúti ako horská dráha a ťažko je vidieť, kam smerujeme. Ale v tejto knihe nám Cory Doctorow dáva aspoň mapu parku.

Karl Schroeder
Autor, *Permanence*

— • —

Cory Doctorow je najzaujímavejší nový spisovateľ SF, na akého som v ostatnej dobe narazil. Začína tam, kde špekulácie starších SF spisovateľov končili. Je mojím mimoriadnym potešením prideliť mu nejaké to Hufi.

Rudy Rucker
Autor, *Spaceland*

Cory Doctorow letí! Jeho blog si pozerám aj desaťkrát za deň, lebo je vždy jedným z prvých, čo si všímajú inváziu spoločensko-technologicko-popkultúrnej budúcnosti do nášho sveta, a jeho hlas je pôsobivým nástrojom noviniek z budúcnosti. *Na dne v Magickom kráľovstve* rozpráva o svete, ktorého obrysy vidieť už dnes, ak viete kam sa pozerať, od systémov reputácie k peer-to-peer adhokraciám. Doctorow vie, kam sa pozerať a ako pre nás slovami namaľovať obraz toho, čo vidí.

Howard Rheingold
Autor, *Smart Mobs*

— • —

Doctorow má viac než len chorú predstavivosť, ktorá sa snaží pokriviť vnímanie tých, ktorých realita je dosiaľ neskazená - hoci už len to by malo stačiť na odporúčanie tejto knihy. *Na dne v Magickom kráľovstve* je čierna komédia, sci-fi proroctvo. Zábavné čítane, po ktorom sa ťažko zaspáva.

Douglas Rushkoff
Autor, *Cyberia and Media Virus!*

— • —

Fíha! Disneyho Imažiniering skrížený s nanotechnológiou, ekonomikou reputácie a transhumánnou budúcnosťou Raya Kurzweila. Zábavné ako *Sneh* Neala Stephensona a plné neuveriteľných myšlienok o spoločenských zmenách valiacich sa z hraníc vedy.

Tim O'Reilly
Vydavateľ a zakladateľ O'Reilly and Associates

— • —

Doctorow vytvoril bohatú a vzrušujúcu víziu budúcnosti a potom do nej napísal napínavý príbeh. Nemohol som túto knihu odložiť.

Bruce Schneier
Autor, *Secrets and Lies*

— • —

Cory Doctorow je jeden z našich najlepších nových spisovateľov: bystrý, odvážny, dôvtipný, zábavný, ambiciózny, angažovaný, a dobrý sprievodca elektronickým svetom dvadsiateho-prvého storočia.

Gardner Dozois
Editor, Asimov's SF

— • —

Na dne v Magickom kráľovstve Coryho Doctorowa rozpráva napínavý a svižný príbeh, založený na inšpirujúcich extrapoláciách dnešnej technickej reality. Je to druh knihy, ktorý zachytáva a definuje ducha bodu zvratu v ľudskej histórii, keď naše nástroje pretvárajú samé seba a celý náš svet.

Mitch Kapor
Zakladateľ Lotus, Inc., spoluzakladateľ Electronic Frontier Foundation

A Note About This Book, February 12, 2004

As you will see, when you read the text beneath this section, I released this book a little over a year ago under the terms of a Creative Commons license that allowed my readers to freely redistribute the text without needing any further permission from me. In this fashion, I enlisted my readers in the service of a grand experiment, to see how my book could find its way into cultural relevance and commercial success. The experiment worked out very satisfactorily.

When I originally licensed the book under the terms set out in the next section, I did so in the most conservative fashion possible, using CC's most restrictive license. I wanted to dip my toe in before taking a plunge. I wanted to see if the sky would fall: you see writers are routinely schooled by their peers that maximal copyright is the only thing that stands between us and penury, and so ingrained was this lesson in me that even though I had the intellectual intuition that a "some rights reserved" regime would serve me well, I still couldn't shake the atavistic fear that I was about to do something very foolish indeed.

It wasn't foolish. I've since released a short story collection:

A Place So Foreign and Eight More
http://craphound.com/place

and a second novel:

Eastern Standard Tribe
http://craphound.com/est

in this fashion, and my career is turning over like a goddamned locomotive engine. I am thrilled beyond words (an extraordinary circumstance for a writer!) at the way that this has all worked out.

And so *now* I'm going to take a little bit of a plunge. Today, in coincidence with my talk at the O'Reilly Emerging Technology Conference:
Ebooks: Neither E, Nor Books
http://conferences.oreillynet.com/cs/et2004/view/e_sess/4693
I am re-licensing this book under a far less restrictive Creative Commons license, the Attribution-NonCommercial-ShareAlike license. This is a license that allows you, the reader, to noncommercially "remix" this book - you have my blessing to make your own translations, radio and film adaptations, sequels, fan fiction, missing chapters, machine remixes, you name it. A number of you assumed that you had my blessing to do this in the first place, and I can't say that I've been at all put out by the delightful and creative derivative works created from this book, but now you have my
explicit blessing, and I hope you'll use it.

A Note About This Book, January 9, 2003

"Down and Out in the Magic Kingdom" is my first novel. It's an actual, nofoolin' words-on-paper book, published by the good people at Tor Books in New York City. You can buy this book in stores or online, by following links like this one:
http://www.craphound.com/down/buy.php
So, what's with this file? Good question.
I'm releasing the entire text of this book as a free, freely redistributable ebook. You can download it, put it on a P2P net, put it on your site, email it to a friend, and, if you're addicted to dead trees, you can even print it.
Why am I doing this thing? Well, it's a long story, but to shorten it up: firsttime novelists have a tough row to hoe. Our publishers don't have a lot of promotional budget to throw at unknown factors like us. Mostly, we rise and fall based on word-of-mouth. I'm not bad at word-of-mouth. I have a blog, Boing Boing (http://boingboing.net), where I do a *lot* of word-ofmouthing. I compulsively tell friends and strangers about things that I like.
And telling people about stuff I like is *way*, *way* easier if I can just send it to 'em. Way easier. What's more, P2P nets kick all kinds of ass. Most of the books, music and movies ever released are not available for sale, anywhere in the world. In the brief time that P2P nets have flourished, the ad-hoc masses of the Internet have managed to put just about *everything* online. What's more, they've done it for cheaper than any other archiving/revival effort ever. I'm a stone infovore and this kinda Internet mishegas gives me a serious frisson of futurosity. Yeah, there are legal problems. Yeah, it's hard to figure out how people are gonna make money doing it. Yeah, there is a lot of social upheaval and a serious threat to innovation, freedom, business, and whatnot. It's your basic end-of-the-world-as-we-know-it scenario, and as a science fiction writer, end-of-the-world-as-we-know-it scenaria are my stock-in-trade.
I'm especially grateful to my publisher, Tor Books (http://www.tor.com) and my editor, Patrick Nielsen Hayden
(http://nielsenhayden.com/electrolite) for being hep enough to let me try out this experiment.
All that said, here's the deal: I'm releasing this book under a license developed by the Creative Commons project (http://creativecommons.org/). This is a project that lets people like me roll our own license agreements for the distribution of our creative work under terms similar to those employed by the Free/Open Source Software movement. It's a great project, and I'm proud to be a part of it.
Here's a summary of the licence:
http://creativecommons.org/licenses/by-nd-nc/1.0
Attribution. The licensor permits others to copy, distribute, display, and perform the work. In return, licensees must give the original author credit.
Noncommercial. The licensor permits others to copy, distribute, display, and perform the work. In return, licensees may not use the work for commercial purposes—unless they get the licensor's permission.
No Derivative Works. The licensor permits others to copy, distribute, display and perform only unaltered copies of the work—not derivative works based on it. The full terms of the license are here:
http://creativecommons.org/licenses/by-nd-nc/1.0-legalcode

Z anglického originálu ***Down and Out in the Magic Kingdom***

Poznámka k prekladu

Táto kniha bola vydaná v licencii Creative Commons (http://creativecommons.org). Všetky legálne aspekty sú vyložené na predchádzajúcich stránkach, ale priznám sa, že sa mi to nechce všetko prekladať. Nie je to zas celkom nevyhnutné, a koho to zaujíma, nech si precvičí angličtinu. Dôležité je to, že autor uvoľňuje dielo pre distribúciu za podmienok podobných ako v hnutí Free/Open Source Software. Text môžete šíriť, kopírovať, vystavovať, verejne predvádzať, prekladať, vytvárať odvodené diela (môžete ho spievať, tancovať, jódlovať ... ☺) za nasledujúcich podmienok:

- **Priznanie autorstva:** Musíte uvádzať autorstvo pôvodného autora.
- **Nekomerčné použitie:** Nesmiete používať dielo na komerčné úcely.
- **Rovnaké zdieľanie:** Ak dielo zmeníte, transformujete, alebo na ňom staviate, výsledok smiete šíriť len za rovnakých podmienok.

Pri každom použití alebo distribúcii musíte ostatným objasniť licenčné podmienky tohto diela.

Každú z podmienok možno zmeniť so súhlasom autora.

Pôvodne bola v licencii aj klauzula, zakazujúca tvorbu odvodených diel, ale neskôr ju Cory Doctorow zrušil, takže za predpokladu, že mu priznáte pôvodné autorstvo, môžete pokojne na jeho základe tvoriť, čo vám hrdlo ráči.

Text som preložil vo svojom voľnom čase pre vlastné potešenie. Neprešiel gramatickou ani jazykovou úpravou.

PH (2007)

Prológ

Žil som dosť dlho aby som sa dočkal lieku proti smrti; aby som zažil zrod Bitchunskej spoločnosti, naučil sa desať jazykov; zložil tri symfónie; splnil si detský sen presťahovať sa do Disney Worldu; aby som videl smrť pracoviska a práce.

Nikdy som si však nepomyslel, že sa dočkám dňa keď sa Neposedný Dan rozhodne nechať sa umŕtviť až po tepelnú smrť Vesmíru.

Keď sme sa stretli, niekedy koncom 21. storočia, Dan bol vo svojom druhom alebo treťom rozkvete mladosti. Vyzeral ako vytiahnutý pastier kráv, zdanlivo 25-ročný, ostro rezané črty a opálený krk, čižmy dotenka obdraté a nekonečne pohodlné. Ja som bol uprostred dizertačky z chémie, môjho štvrtého doktorátu, a on si dával pauzu od Spasovania Sveta, leňošiac v torontskom kampuse a vysypávajúc obsah svojej RAMky istému nešťastnému študentovi antropológie. Posedávali sme v Únii Študentov – Úške pre znalcov – bola hlučná piatková noc, niekedy na jar. Rýchlosťou rastu koralu som sa prebíjal k stoličke pri poškriabanom bare, predierajúc sa po centimetroch, vždy keď sa stisk tiel presunul, a on mal jedno z mála miest, zjavne opevnené, obklopené nedopalkami cigariet a papierových obalov.

Keď môj tlak chvíľu trval, naklonil ku mne hlavu a dvihol slnkom odfarbenú obrvu. „Synku, ak sa posunieš ešte bližšie, budeme si musieť vybaviť predsvadobnú zmluvu."

Mal som zdanlivých štyridsať a pomyslel som si, že si vyprosím aby mi hovoril synku, ale pozrel som sa mu do očí a povedal som si, že mal za sebou dosť reálneho času, aby ma volal synku kedykoľvek sa mu zachce. Trošku som cúvol a ospravedlnil sa.

Zatlačil cigu a vyfúkol štipľavý, hustý dym ponad barmanovu hlavu. „To nič. Asi som len trochu príliš zvyknutý mať osobný priestor."

Nespomínal som si, kedy som naposledy počul niekoho hovoriť o osobnom priestore. Pri nulovej úmrtnosti a nenulovej pôrodnosti sa svet neodvratne pokrýval hustým ľudským kobercom, dokonca aj pri úbytku vďaka emigrácii a hibernácii. „Bol si uspaný?" spýtal som sa – jeho oči boli priveľmi bystré než aby si nechal ujsť realitu a dal prednosť hibernácii.

Uchechtol sa. „Kdeže, pane, ja teda nie. Ja som viac do tých mačovských somarín, ktoré možno zažiť len v ozajstnom svete. Vyspávanie je hra, ja potrebujem pracovať." Pohárom cinkol kontrapunkt.

Na moment som si vyvolal HUD a premietol si jeho Hufi-skóre. Musel som zväčšiť okno – mal tam toľko veľa núl, že sa na môj štandardný displej nezmestili . Snažil som sa tváriť akože nič, ale on zachytil pohyb mojich očí a potom ich mimovoľné rozšírenie. Pokúsil sa vystrúhať otrávený ksicht, ale potom to vzdal a pyšne a naširoko sa uškrnul.

„Snažím sa príliš si to nevšímať. Niektorí ľudia, nuž, preháňajú to s vďakou." Musel si všimnúť moje opätovné mrknutie nahor keď som si vyvolával jeho Hufi-históriu. „Počkaj, nerob to – všetko ti porozprávam, to si musíš vypočuť.

„Vieš, dočerta, je vlastne veľmi ľahké zvyknúť si na život bez hyperlinkov. Myslel by si si, že ti budú chýbať, ale nie je to tak."

Vtedy mi došlo. Bol misionárom – jedným z tých na okraji, čo fungujú ako emisári Bitchunskej spoločnosti v oných posledných kútoch sveta kde, z najrôznejších dôvodov, chcú zomierať, hladovať, a dusiť sa v ropných odpadoch. Je podivuhodné, že tieto komunity prežívajú dlhšie než jednu generáciu; v samotnej Bitchunskej spoločnosti obvykle prežijeme svojich odporcov. Misionári nemajú takú vysokú úspešnosť – musíte byť neuveriteľne presvedčiví, aby ste prenikli dovnútra kultúry, ktorá úspešne odoláva propagande už takmer storočie – ale keď skonvertujete celú dedinu, dostanete Hufi čo sa do vás vojde. Častejšie však misionárov obnovujú zo zálohy, keď sa o nich tak zo desať rokov nič nevie. Nikdy predtým som žiadneho živého nestretol.

„Koľko úspešných misií si mal?" spýtal som sa.

„Prišiel si na to, čo? Práve som došiel z mojej piatej za dvadsať rokov – kontrarevolucionári skrytí v starom bunkri NORADu v Čejenských horách, stále tam, o generáciu neskôr." Pošúchal si fúzy končekmi prstov. „Ich rodičia sa skryli pod zem, keď sa ich celoživotné úspory vyparili, a odvtedy nepotrebovali nijakú techniku pokročilejšiu od pušky. Zato ich ale mali kopu."

A spustil fascinujúcu historku o tom, ako si pomaly získal prijatie medzi horalov, potom ich dôveru, a potom ich zrádzal rafinovanými, dobročinnými spôsobmi: do ich skleníkov priviedol Voľnú Energiu, potom génžiniersku plodinu či dve, potom vyliečil pár na smrť chorých, pomaličky ich tak tlačiac k Bitchunskej spoločnosti, až kým si už ani nespomenuli, prečo nechceli byť jej súčasťou. Teraz sú väčšinou vo vesmíre, s neobmedzenou energiou a neobmedzenými zásobami skúmajú nové hranice na hranie a počas nudných periód cestou hibernujú.

„Myslím, že ostať na Zemi by pre nich bol priveľký šok. Majú nás za nepriateľov, chápeš – mali pripravené všemožné plány, že keď ich prepadneme a unesieme: duté samovražedné zuby, pasce, zorganizované ústupové a zhromažďovacie body pre preživších. Vo svojej nenávisti k nám si proste nemôžu pomôcť, aj keď my ani nevieme, že existujú. Mimo Zeme si môžu predstierať, že stále žijú ťažko a tvrdo." Znova si pošúchal bradu, jeho tvrdé mozole driapali po chlpoch. „Ale pre mňa je skutočný tvrdý život tu, na tomto svete. Tie malé enklávy, každá je ako alternatívna história ľudstva – čo ak by sme prijali Voľnú Energiu ale nie hibernáciu? Čo ak by sme prijali hibernáciu, ale len pre smrteľne chorých, nie pre ľudí, čo sa nechcú nudiť na dlhých cestách autobusom? Alebo čo by bolo bez hyperlinkov, bez adhokracie, bez Hufi? Každá je iná a úžasná."

Mám hlúpy zvyk škriepiť sa len pre škriepku, a tak som sa počul hovoriť, „Úžasná? Ó naozaj, nič lepšie než, povedzme, zomierať, hladovať, mrznúť, piecť sa, zabíjať; krutosť a nevedomosť a bolesť a mizéria. Mne vážne naozaj chýbajú."

Neposedný Dan odfrkol. „Myslíš, že feťákovi chýba triezvosť?"

Udrel som po bare. „Haló! Niet viac nijakých feťákov!"

Zapálil si ďalšiu cigu. „Ale ty vieš, čo je to *feťák*, však. Feťákom nechýba triezvosť, pretože si nepamätajú, ako bolo všetko zreteľné, ako bolesť robila radosť ešte sladšou. My si

už nepamätáme, ako to bolo, pracovať, aby si sa uživil; robiť si starosti, že to možno nebude *dosť*, že môžeme ochorieť, alebo nás môže zraziť autobus. Nepamätáme si, ako to bolo riskovať, a ani za boha si nespomenieme ako to bolo, keď sa to vyplatilo.

Niečo na tom bolo. Trebárs ja, som tu v mojej druhej či tretej dospelosti, a už pripravený odhodiť to všetko a robiť niečo, *hocičo*, iné. Niečo na tom bolo – ale ja som to nemienil pripustiť. „To hovoríš ty. Ja vravím, že riskujem keď začnem konverzáciu v bare, keď sa zamilujem… A čo umŕtvení? Dvaja moji známi práve odišli hibernovať na desaťtisíc rokov! Povedz, že to nie je riziko!“ Pravdupovediac, skoro každý, koho som vo svojich osemdesiatich a niečo rokoch spoznal, hibernoval alebo cestoval alebo proste *odišiel*. Osamelé dni.

„Braček, veď to je polovičná samovražda. Tak ako napredujeme, budú mať šťastie ak ich niekto jednoducho nevypne, až ich budú mať oživiť. Ak si si náhodou nevšimol, začína tu byť dosť husto.“

Odfúkol som si a utrel som si čelo barovou utierkou – Úška bola počas letných nocí zversky dusná. „Uhm, presne ako začínalo byť na svete trochu husto pred sto rokmi, pred Voľnou Energiou. Ako začínalo byť príliš skleníkovo, príliš nukleárne, príliš teplo, príliš chladno. Zvládli sme to vtedy, zvládneme to zas, až príde čas. Ja tu budem aj o desaťtisíc rokov, to si píš, ale myslím, že to tam vezmem dlhou cestou.“

Opäť naklonil hlavou a trochu sa zamyslel. Ak by to bol hociktorý z ostatných študentov, predpokladal by som, že práve vyhrabával nejaké posilňujúce faktoidy na podporu svojho ďalšieho úderu. Ale on, proste som vedel, že o tom jednoducho rozmýšľa, staromódnym spôsobom.

„Ja si myslím, že ak by som tu bol ešte o desaťtisíc rokov, bol by zo mňa totálny blázon. Desaťtisíc rokov, človeče! Pred desaťtisíc rokmi bola najmodernejším výdobytkom koza. Ty si vážne myslíš, že o desaťtisíc rokov budeš čo len vzdialene pripomínať človeka? Ja osobne nestojím o to, stať sa postčlovekom. Jedného dňa sa zobudím a poviem si, 'Nuž, tuším som už toho asi videl dosť,' a to bude môj posledný deň.“

Videl som kam s tým smeruje a prestal som dávať pozor aby som si pripravil odpoveď. Asi som mal dávať lepší pozor. „Ale prečo? Prečo jednoducho nehibernovať zopár storočí, mrknúť či ťa niečo nezaujme, a keď nie, tak šup, pospať si ďalej? Prečo to brať tak *finálne*?

Znovu sa zatváril akoby hlboko premýšľal, čím ma uviedol do pomykova, spôsobil, že som sa cítil ako povrchný táraj. „Asi preto, lebo nič také nie je. Vždy som vedel, že jedného dňa sa prestanem hýbať, prestanem hľadať, prestanem kopať, a bude. Príde deň, keď budem mať spravené všetko, a ostane len zastaviť sa.“

— • —

V kampuse ho volali Neposedník Dan kvôli jeho kovbojskému švihu a jeho životnému štýlu, a on nejako dokázal dominovať každému rozhovoru, ktorý som v nasledujúcich šiestich mesiacoch viedol. Párkrát som mrkol na jeho Hufi a všimol som si, že sa vytrvalo šplhá hore spolu s tým ako si získaval uznanie ľudí, ktorých stretal.

Ja som si oddrbal väčšinu svojho Hufi – všetky úspory zo symfónií a prvých troch doktorátov – spíjal som sa do blba v Úške, zneužíval som knižničné terminály, otravoval profesorov, až som pomíňal všetok rešpekt, ktorý mi kto kedy venoval. Všetok, s výnimkou Danovho, ktorý, z nejakého dôvodu, ma pravidelne hostil pivom, jedlom a filmami.

Začal som sa cítiť ako niekto výnimočný – nie každý mal kamoša tak exotického ako bol Neposedník Dan, legendárny misionár, ktorý navštívil jediné miesta dovtedy uzavreté pred Bitchunskou spoločnosťou. Neviem prečo sa flákal so mnou. Raz či dvakrát sa zmienil, že sa mu páčia moje symfónie, a že čítal moju dizertačku z ergonomiky o aplikovaní techník kontroly davu používaných v zábavných parkoch v mestských podmienkach. A páčilo sa mu, čo som tam napísal. Ale myslím, že nám proste bolo dobre, keď sme si navzájom dolievali.

Vykladal som mu o obrovskej tapisérii budúcnosti, ktorá sa pred nami odvíjala, o istote, že jedného dňa stretneme mimozemské inteligencie, o nepredstaviteľných priestoroch otvorených pred každým z nás. On mi tvrdil, že hibernovanie je silný indikátor toho, že človek vyčerpal svoju zásobu sebapoznania a tvorivosti; a že bez úsilia niet skutočného víťazstva. Bol to dobrý spor, mohli sme ho viesť tisíc krát bez vyriešenia. Uznal som mu, že Hufi znovu vystihlo pravú podstatu peňazí: ak ste za starých čias boli na mizine ale požívali úctu, neumreli ste od hladu; naopak, ak ste boli bohatý ale nenávidený, žiadne peniaze vám nemohli kúpiť bezpečnosť a pokoj. Meraním toho, čo peniaze naozaj reprezentovali – vášho osobnostného kapitálu u priateľov a susedov – ste mohli presnejšie merať svoj úspech.

A on ma potom viedol rafinovanou cestičkou so starostlivo umiestnenými návnadami, až kým som nepripustil, že áno, že možno raz stretneme mimozemšťanov s ich divokými a úžasnými zvykmi, ale že práve teraz žijeme v deprimujúco homogénnom svete.

Jedného pekného jarného dňa som obhájil moju dizertačku pred dvomi vtelenými ľuďmi a jedným profesorom, ktorý mal telo na generálke a ozýval sa cez reproduktor počítača, kde práve spočívalo jeho vedomie. Všetkým sa páčila. Pozbieral som vavríny a šiel som pátrať po Danovi na sladké, kvetmi voňajúce ulice.

Bol preč. Študent antropky, ktorého týral svojimi vojnovými historkami povedal, že v to ráno dokončili prácu a že si to namieril do opevneného mesta Tijuana, vyskúšať si to tentoraz s potomkami čaty US mariňákov, ktorí sa tam usadili a izolovali sa od Bitchunskej spoločnosti.

Tak som odišiel do Disney Worldu.

Podľa Danovho príkladu som letel v reálnom čase, v maličkej kabínke rezervovanej pre tých z nás, čo sme tvrdohlavo odmietali nechať sa umŕtviť a naložiť ako drevo kvôli dvojhodinovému letu. Bol som jediný cestujúci v reáli, ale stevard mi poctivo priniesol pomarančový džús o veľkosti vzorky moču a gumovú páchnucu syrovú omeletu. Kým autopilot oblietaval turbulencie, ja som hľadel som z okienka na nekonečné mraky a rozmýšľal, kedy znovu Dana uvidím.

Kapitola 1

Moje dievča malo 15 percent môjho veku, a ja som bol dostatočne staromódny, aby ma to škrelo. Volala sa Lil a bola obyvateľkou Disney Worldu druhej generácie. Jej rodičia patrili k pôvodnej adhokracii, ktorá prevzala manažment Námestia slobody a Ostrova Toma Sawyera. Bola, a to úplne doslovne, vychovaná vo Svete Walta Disneyho a bolo to vidno.

Bolo to vidno. Bola upravená a efektívna v každej maličkosti, od jej žiarivých ryšavých vlasov až po dokonalú znalosť každého kolieska a prevodu v animatronikách, ktoré mala na starosti. Jej rodičia boli uložení v kanopických nádržiach v Kissimmee, hibernovaní na niekoľko storočí.

V jednu dusnú stredu sme sedeli s nohami spustenými z kraja riečneho móla na Liberty Belle a v mesačnom svetle sme pozorovali spľasnutú vlajku Konfederácie nad pevnosťou Fort Langhorn na Ostrove Toma Sawyera. Magické kráľovstvo bolo zatvorené a aj posledných hostí už vyhnali cez bránu na železničnej stanici na Hlavnej ulici, a my sme si mohli zhlboka uľahčene vydýchnuť, zložiť časti kostýmov a relaxovať spolu za spevu cikád.

Mal som viac ako sto rokov, ale mať ruku okolo teplých jemných pliec dievčaťa za mesačného svitu, skrytý pred ruchom upratovacích čiat pri turniketoch, dýchať teplý vlhký vzduch, malo stále isté kúzlo. Lil si položila hlavu na moje plece a dala mi motýlí bozk pod bradu.

„Jej meno bolo McGill," zanôtil som.

„Ale sama si vravela Lil," zaspievala ona, teplý dych na mojich kľúčnych kostiach.

„A všetci ju volali Nancy," zaspieval som.

Bol som ohromený, že poznala Beatles. Veď boli starí už v mojej mladosti. Ale jej rodičia jej dali dôkladné – hoci eklektické – vzdelanie.

„Chceš sa previezť?" spýtala sa. Bola to jedna z jej obľúbených povinností, skúmať každý centimeter jázd, o ktoré sa starala, so zapnutými svetlami, potom čo hordy turistov odišli. Obom sa nám páčilo sledovať odvrátenú stranu mágie. Možno preto som sa držal v tom vzťahu.

„Som trochu zmorený. Poseďme si ešte chvíľu, ak ti to nevadí."

Dramaticky vzdychla. „Ach, no dobre. Starček." Dvihla ruku a jemne skrútila moju prsnú bradavku, a ja som uspokojivo poskočil. Myslím, že vekový rozdiel aj jej vadil, hoci si ma doberala, že ma to tak berie.

„Myslím, že sa dokážem pretackať cez Strašidelný zámok, ak mi dáš chvíľu na upokojenie mojej burzitídy." Na košeli som zacítil jej úsmev. Zámok milovala; rada zapínala duchov v tančiarni a tancovala ich waltz spolu s nimi na zaprášenej dlážke, rada civela na mramorové busty v knižnici, ktoré sledovali váš pohľad, keď ste išli okolo.

Aj mne sa to páčilo, ale teraz sa mi naozaj páčilo len tak s ňou sedieť pozorujúc vodu a stromy. Už som bol hotový ísť, keď sa mi v uchu ozvalo jemné *ping*. „Dočerta," povedal som. „Mám hovor."

„Povedz, že nemáš čas," povedala.

„Poviem," povedal som a subvokálne sa ohlásil. „Tu je Julius."

„Ahoj, Julius. Tu je Dan. Máš minútku?"

Poznal som tisíc Danov, ale ten hlas som rozoznal okamžite, hoci od našej poslednej spoločnej pitky v Úške uplynulo desať rokov. Stlmil som subvokál a povedal, „Lil, toto musím zobrať. Vadí ti to?"

„Ó, *nie*, vôbec nie," odpovedala sarkasticky. Posadila sa, vytiahla svoju fajočku cracku a zapálila si.

„Dan," subvokalizoval som, „dávno sme nepokecali."

„Hej, kamoško, veru dávno," povedal a hlas sa mu zlomil do vzlyku.

Otočil som sa k Lil a pozrel na ňu tak, že jej fajka vypadla. „Ako môžem pomôcť?" spýtala sa jemne ale rýchlo. Zamával som rukou a prepol telefón na hlasitý režim. Môj hlas znel neprirodzene silno v tichu, ktoré prerušovali len cvrčky.

„Dan, kde si?" spýtal som sa.

„Tu dolu, v Orlande. Trčím na Ostrove rozkoše."

„Dobre," povedal som „Stretneme sa v, é, v Klube dobrodruhov, na poschodí na pohovke pri dverách. Budem tam o-" mrkol som na Lil, ktorá poznala cesty pre obsluhu parku lepšie než ja. Ukázala mi desať prstov. „Desať minút."

„Okej," povedal, „Prepáč." Hlas mal zasa pod kontrolou. Zložil som.

„Čo sa deje?" spýtala sa Lil.

„Niesom si istý. Starý priateľ je v meste. Zdá sa, že má problém."

Lil namierila na mňa ukazovák a urobil gesto akoby stlačila spúšť. „Tak," povedala. „Práve som poslala najlepšiu cestu na Ostrov rozkoše do tvojho verejného adresára. Informuj ma, okej?"

Vydal som sa k vchodu do služobného koridoru, utilidoru, vedľa Haly prezidentov a šliapal dolu schodmi do hukotu systému podzemných tunelov. Vzal som šmýkačku na služobné parkovisko a odfrčal na mojom vozítku k Ostrovu rozkoše.

— • —

Dana som našiel sedieť na gauči v tvare L pod radom falošných loveckých trofejí s humornými nápismi. Dole na prízemí členovia obsluhy parku rozhýbavali animatronické masky a klábosili s hosťami.

Dan vyzeral na niečo vyše päťdesiat, trochu bruchatý a zarastený. Pod očami mal vačky ako mýval a mľandravo sa hrbil. Ako som sa blížil, pingol som jeho Hufi a s údivom som zbadal, že mu padlo skoro na nulu.

„Ježiši," povedal som keď som si k nemu prisadol. „Dan, vyzeráš pod psa."

Prikývol. „Zdanie môže klamať," povedal. „Ale v tomto prípade je presné."

„Chceš si o tom pohovoriť?" spýtal som sa.

„Niekde inde, hej? Počul som, že teraz zvonia Nový rok každú noc o polnoci; myslím, že by to momentálne bolo na mňa priveľa."

Vzal som ho k svojmu vozítku a viezol som ho do Kissimmee, kde sme bývali spolu s Lil. Počas dvadsaťminútovej jazdy vyfajčil osem cigariet, vrážajúc si do úst jednu za druhou, pričom mi zaplnil kabínu štipľavými oblakmi. Pozoroval som ho v spätnom zrkadle. Mal zatvorené oči, a keď oddychoval, vyzeral mŕtvy. Sotva som mohol uveriť, že toto bol môj kamoš plný života, akčný hrdina z minulosti.

Nenápadne som zavolal Lil. „Beriem ho domov," subvokalizoval som. „Vyzerá zle. Niesom si istý, o čo ide."

„Nachystám gauč," povedala. „A nejakú kávu. Ľúbim ťa."

„Hneď som tam, zlatko," povedal som.

Ako sme sa blížili k lacnému malému naklonenému ranču, otvoril oči. „Si kamoš, Jules." Zakýval som rukou. „Nie, vážne. Skúšal som rozmýšľať, komu zavolať, a bol si jediný. Chýbal si mi, človeče."

„Lil povedala, že postaví na kávu," povedal som. „Zdá sa, že ju potrebuješ."

Lil čakala na pohovke, zložená deka a náhradný vankúš na nočnom stolíku, kanvica s kávou a nejaké hrnčeky Disneyland Peking pri nej.

Vstala a natiahla ruku. „Som Lil," povedala.

„Dan," povedal on. „Teší ma."

Vedel som, že si pingla jeho Hufi a zachytil som jej pohľad prekvapeného nesúhlasu. My starší, čo sme tu boli skôr než Hufi, vieme že je dôležité; ale pre mládež je to celý *svet*. Niekto bez je automaticky podozrivý. Pozoroval som ako sa chytro spamätala, usmiala sa a nepozorovane si utrela ruku do džínsov. „Kávu?" povedala.

„Ach, áno," povedal Dan a spustil sa na pohovku.

Naliala mu šálku a položila ju na tanierik na servírovací stolík. „No, chlapci, nechám vás prebrať, čo a ako," povedala, a pobrala sa do spálne.

„Nie," povedal Dan. „Počkaj. Ak by ti to nevadilo. Myslím, že by pomohlo, keby som si mohol pohovoriť aj s niekým... mladším."

Nasadila svoju tvár veselej nápomocnosti, ktorú všetci členovia obsluhy druhej generácie majú okamžite naporúdzi a usadila sa do kresla. Vytiahla fajku a zapálila si. Ja som prešiel svojou crackovou periódou skôr než sa narodila, hneď ako ho upravili na detox, a vždy som sa cítil starý, keď som videl ju a jej priateľov zapáliť si ho. Dan ma prekvapil, keď sa k nej natiahol a vzal si fajku. Silne potiahol a potom jej ju vrátil.

Dan opäť zavrel oči, pošúchal si ich päsťami, srkal kávu. Bolo jasné, že sa snaží rozhodnúť, kde začať.

„Myslel som si, že som statočnejší, než naozaj som, to je to, o čo v základe ide," povedal.

„A kto nie?" povedal som.

„Naozaj som si myslel, že to dokážem. Vedel som, že jedného dňa mi dôjdu veci, ktoré chcem urobiť, veci ktoré chcem vidieť. Vedel som, že jedného dňa skončím. Pamätáš, zvykli sme sa na tom hádať. Prisahal som, že až budem hotový, bude koniec. A teraz som. Na svete neostalo miesto, ktoré by nebolo súčasťou Bitchunskej spoločnosti. Neostalo nič, z čoho by som niečo chcel.

„Tak na pár storočí hibernuj," povedal som. „Odlož rozhodnutie."

„Nie!" skríkol, až nás oboch vyľakal. „Som *hotový*. Je *po všetkom*."

„Tak to sprav," povedala Lil.

„*Nemôžem*," vzlykal a zaboriac tvár do dlaní. Plakal ako dieťa, veľkými chrapľavými vzlykmi, ktoré otriasali celým jeho telom. Lil išla do kuchyne a priniesla nejaké obrúsky, a podala mi ich. Posadil som sa k nemu a nemotorne som ho potľapkal po chrbte.

„Kriste," povedal do dlaní. „Kriste."

„Dan?" povedal som potichu.

Narovnal sa a vzal si obrúsok, poutieral si tvár a ruky. „Ďakujem," povedal. „Skúšal som nejak pokračovať, naozaj som skúšal. Ostatných osem rokov som strávil v Istanbule, písal som články o svojich misiách, o komunitách. Urobil som niekoľko následných štúdií, rozhovorov. Nikoho to nezaujímalo. Dokonca ani mňa. Fajčil som množstvá hašiša. Nepomohlo. Tak som sa jedného rána zobudil a išiel na bazár a povedal zbohom priateľom, čo som tam mal. Potom som išiel do lekárne a nechal som si pripraviť smrtiacu injekciu. Ten človek mi zaželal veľa šťastia a ja som sa vrátil do bytu. Sedel som tam s ihlou celé popoludnie, potom som sa rozhodol vyspať sa na to, a vstal som nasledujúce ráno a všetko som to zopakoval. Pozeral som sa do svojho vnútra, a videl som, že nemám odvahu. Proste som nemal odvahu. Hľadel som do hlavní stovák zbraní, mal som na krku tisíce nožov, ale nemal som odvahu stlačiť ten gombík."

„Priveľmi si meškal," povedala Lil.

Obidvaja sme sa k nej otočili.

„Meškal si desať rokov. Pozri na seba. Si troska. Ak sa zabiješ teraz, budeš len biedny lúzer, ktorý to nezvládol. Ak by si to bol urobil pred desiatimi rokmi, odišiel by si na vrchole – šampión, odchádzajúci navždy." Položila hrnček prudšie než to bolo nutné.

Lil a ja sme niekedy na tej istej vlnovej dĺžke. Inokedy akoby bola na inej planéte. Všetko, čoho som bol schopný bolo zhrozene tam sedieť, a ona bola ochotná diskutovať o načasovaní samovraždy môjho kamoša.

Ale mala pravdu. Dan sťažka prikyvoval a videl som, že aj on to vie.

„O deň neskôr a o dolár menej," vzdychol si.

„Nuž, neseď tu len tak," povedala. „Vieš čo máš robiť."

„Čo?" spýtal som sa, mimovoľne podráždený jej tónom.

Pozrela na mňa akoby som sa náročky robil hlúpy. „Musí sa dostať späť na vrchol. Umytý, osušený, produktívne pracujúci. Zvýšiť si Hufi. *Potom* sa môže zabiť dôstojne."

Toto bola najväčšia hlúposť akú som kedy počul. Dan však krčil obrvami smerom k nej a úporne rozmýšľal. „Koľko si vravela že máš rokov?" spýtal sa.

„Dvadsaťtri," povedala.

„Prial by som si aby som mal toľko rozumu keď som mal dvadsaťtri," povedal, sťažka vzdychol a vystrel sa. „Môžem tu ostať, kým si urobím robotu?"

Pozrel som spýtavo na Lil, ktorá chvíľu uvažovala a potom prikývla,

„Jasné, človeče, jasné," povedal som. Potľapkal som ho po pleci. „Vyzeráš mizerne."

„Mizerne to ani len nezačína vystihovať," povedal.
„Tak teda dobrú noc," povedal som.

Kapitola 2

Adhokracia funguje dobre, väčšinou. Rodičia Lil prevzali vedenie Námestia slobody so skupinou ďalších zainteresovaných kompatibilných duší. Urobili dobrú prácu, nahromadili kopy Hufi, a každého, kto by prišiel a snažil sa im to vziať, by hostia tak vypískali, že by sa nemal ani kde vymočiť. Alebo by musel mať taký bohovský, radikálny prístup, že by vytlačil Liliných rodičov a ich partiu, a urobil by proste lepší džob.

Môže sa však zrútiť. Už sa vyskytli kandidáti na trón – skupina, ktorá pracovala s pôvodnou adhokraciou a potom odišla za inými záujmami – niektorí išli do škôl, iní točili filmy, písali knihy, alebo odišli do pekingského Disneylandu pomáhať to tam spustiť. Niektorí sa nechali na pár desaťročí umŕtviť.

Na Námestie slobody sa vrátili s posolstvom: vynoviť atrakcie. Adhokovia z Námestia slobody boli najzarytejší konzervatívci v Magickom kráľovstve, udržiavajúci dýchavičnú technológiu v Parku, ktorý sa menil takmer každý deň. Novoprišelci/starousadlíci držali so zvyškom Parku, mali podporu ostatných, a zdalo sa, že by vo svojom pokuse mohli byť úspešní.

Tak pripadlo na Lil, aby zaistila, že nebude nič haprovať v tých niekoľkých atrakciách Námestia slobody: v Hale prezidentov, riečnom parníku Liberty Belle, a v slávnom Strašidelnom zámku, uznávanom ako najlepšia atrakcia, aká sa zrodila v horúčkovitých mysliach starých Disneyho Imaginierov.

Zastihol som ju v zákulisí Haly prezidentov, vŕtajúc sa v Lincolnovi II, náhradnej animatronickej bábke. Lil sa snažila udržiavať dva kusy zo všetkého v chode, pre každý prípad. Dokázala vymeniť mŕtveho bota za náhradného do piatich minút, to bolo všetko, čo kontrola davu dovoľovala.

Od Danovho príchodu uplynuli dva týždne, a hoci som ho za ten čas sotva videl, jeho prítomnosť v našich životoch bola zreteľná. Náš malý dom na ranči mal nový, nie nepríjemný, pach omladenia a nádeje a straty, niečo sotva badateľné cez tropické kvety kývajúce sa na našom priedomí. Môj telefón zvonil tri či štyri razy za deň, Dan sa ohlasoval zo svojich výjazdov do Parku, kde hľadal nejaké spôsoby ako nahromadiť osobný kapitál. Jeho vzrušenie a odovzdanosť novej úlohe boli inšpirujúce, ťahali ma do toho jeho režimu poď-na-to-a-kašli-na-torpéda.

„Práve si sa minul s Danom," povedala. Hlavu mala v Lincolnovej hrudi, narábajúc s autoletovačkou a lupou. Zohnutá, ryšavé vlasy zviazané do úhľadného drdolu, tenké pehavé ruky lesklé od potu, bola cítiť dievčenským potom a strojovým mazivom, želal som si aby tam niekde v zákulisí bol pohodený matrac. Uspokojil som sa s precíteným potľapkaním po jej zadku a ona sa spokojne zavrtela. „Vyzerá lepšie."

Omladenie mu vrátilo vzhľad zdanlivých 25, tak ako som si ho pamätal. Bol kostnatý a kožnatý, ale stále mal ten porazenecký postoj, ktorý ma tak šokoval, keď som ho uvidel v Klube dobrodruhov. „Čo chcel?"

„Stretáva sa s Debrou – chcel sa ubezpečiť, že viem čo má ona za lubom."

Debra bola jedna zo starej gardy, bývalá kamarátka Liliných rodičov. Strávila dekádu v Disneyland Peking, kde programovala sim-jazdy. Ak by malo byť po jej, strhli by sme všetkých úžasných Rube Goldbergov v Parku a vymenili ich za čisté biele sim boxy na gigantických servoramenách.

Problém bol, že v programovaní simov bola *naozaj dobrá*. Jej prestavba Veľkej filmovej jazdy v MGM brala dych – sekvencia Hviezdnych vojen už inšpirovala stovku fan-sajtov s miliónmi prístupov.

Využila svoj úspech na dohodu s adhokmi zo Sveta dobrodružstiev o prestavbe Pirátov Karibiku, a ich zákulisie bolo prepchaté rekvizitami: truhlice s pokladmi a mačety a rahná. Prejsť sa tam naháňalo hrôzu; Piráti bola posledná jazda, na ktorej stavbu Walt osobne dozeral, a my sme ju považovali za posvätnú. Ale Debra postavila v Pekingu simuláciu Pirátov, založenú na Cheng I Sao, čínskej pirátskej kráľovnej zo 14. storočia, čo sa považovalo za záchranu Parku pred zruinovaním a zabudnutím. Floridská verzia mala zahŕňať najlepšie stránky svojej čínskej sesternice – simy s umelou inteligenciou, ktoré komunikujú medzi sebou i s hosťami, oslovujúc ich po mene zakaždým, keď sa vezú okolo, a vykladajúc pirátske historky uspôsobené podľa veku; napínavé stúpanie a klesanie počas prudkej, dych vyrážajúcej búrky – ale so západnými témami: jamajská papriková omáčka lietajúca povetrím; plynulé afro-karibské prízvuky; a šermiarske súboje ako ich viedli piráti lúpiaci v modrých vodách Nového sveta. Identické simy mali byť naskladané ako drevo v priestore, ktorý teraz zaberali objemné jazdné aparáty a diorámy, zvyšujúc tak kapacitu päťnásobne a znižujúc čas nastupovania na polovicu.

„Tak, a čo plánuje?"

Lil sa vytiahla z mechanických vnútorností Lámača koľajníc a vystrúhala komickú ustarostenú grimasu. „Prestavuje Pirátov – a robí neuveriteľnú prácu. Sú v predstihu oproti časovému plánu, majú dobrý ohlas na sieti, záujmové skupiny sa prebúdzajú." Komika z jej výrazu sa stratila, ukázala sa skutočná starosť.

Otočila sa, zatvorila Čestného Abea, potom naňho strelila prstom. Hladko začal ísť cez svoj spiel, potichu, len jeho servá jemne hučali a pišťali. Lil napodobnila otáčanie gombíka a jeho audio spustilo: „Všetky armády Európy, Ázie a Afriky *spolu* by nedokázali prebiť sa nasilu k Blue Ridge, ani sa napiť z Ohia. Ak je naším údelom zničenie, tak my musíme byť jeho autormi – a vykonávateľmi." Napodobnila otáčanie hlasitosti na opačnú stranu a on opäť zmĺkol.

„Ako vravíte, pán prezident," povedala, znovu strelila po ňom prstom a vypla ho. Zohla sa, napravila si ručne šitý zvrchník, potom starostlivo natiahla a nastavila cibule vo vrecku na veste.

Položil som ruku okolo jej ramien. „Robíš čo môžeš – a dobre," povedal som. Osvojil som si jednoduchý spôsob reči členov obsluhy parku, vyslovujúc lacné prisviedčania. Keď som počul svoje slová, zahanbil som sa. Silno a dlho som ju objal, hľadal som lepšie uistenie. Keď

som žiadne vhodné slová nenašiel, ešte som ju naposledy stisol a pustil ju.

Pozrela na mňa bokom a prikývla. „Jasné, že to bude dobré," povedala. „Teda, najhorší možný scenár je, že Debra urobí svoju prácu veľmi, veľmi dobre, a všetko bude lepšie ako je to teraz. To nie je také zlé."

Toto bol u nej obrat o 180 stupňov v tejto veci odkedy sme o tom naposledy hovorili, ale keď žijete viac ako storočie, naučíte sa, kedy na určité veci upozorniť a kedy nie.

Moja kochlea odbila dvanástu, poludnie, a objavil sa HUD s pripomenutím týždenného zálohovania. Lil smerovala Bena Franklina II do jeho výklenku. Zamával som jej na rozlúčku a odišiel som k terminálu uplinku. Keď som bol už dosť blízko na bezpečnú širokopásmovú komunikáciu, pripravil som sa na zálohovanie. Moja kochlea cinkla znovu a ja som odpovedal.

„Áno," subvokalizoval som netrpezlivo. Nemám rád rozptyľovanie pri zálohovaní – jedna z mojich trvalých fóbií bola, že sa zabudnem zálohovať a ostanem zraniteľný po celý víkend až po ďalšie pripomenutie. Stratil som grif z mladosti vypestovať si návyky, a dal som úplne prednosť strojovo generovaným pripomenutiam pred vedomou voľbou.

„Tu je Dan." Počul som za ním zvuky Parku v plnom prúde – detský smiech; jasné, nahrané animatronické spiely; dupot tisícok nôh. „Môžeme sa stretnúť v Tiki Room? Je to dosť dôležité."

„Môže to počkať do pätnástej?" opýtal som sa.

„Jasné – uvidíme sa o pätnástej."

Odcinkol som a spustil zálohovanie. Stavový pás postupoval cez HUD, ukladajúc časti mojej pamäte, ktoré boli čisto digitálne; potom dokončil a začal s mojou organickou pamäťou. Oči sa mi pretočili a život mi letel pred zrakom.

Kapitola 3

Bitchunská spoločnosť má bohaté skúsenosti s obnovou zo zálohy – v čase, keď sa smrť dá liečiť, ľudia žijú dosť krkolomne. Niektorí sa obnovujú aj dvadsaťkrát za rok.

Ja nie. Neznášam ten proces. Nie žeby som ho nepodstupoval. Každý, kto mal vážne filozofické problémy na túto tému proste, chápete, *zomrel*, už generáciu dozadu. Bitchunská spoločnosť nepotrebuje obracať svojich odporcov, len ich prežiť.

Prvýkrát som zomrel krátko pred mojimi šesťdesiatimi narodeninami. Bol som sa potápať na Playa Coral, blízko Varadera na Kube. Samozrejme nehodu si nepamätám, ale poznajúc svoje zvyky na konkrétnom mieste a po prečítaní potápačských záznamov mojich spoločníkov, som si udalosti zrekonštruoval.

Predieral som sa cez jaskyne homárov s požičanou kyslíkovou fľašou a maskou. Mal som požičaný aj skafander, ale vtedy som ho nemal na sebe – slaná voda s teplotou tela bola príjemná a ja som nemal rád bariéry medzi ňou a mojou kožou. Jaskyne tvorili koraly a skaly a boli zatočené a kľukaté ako vnútornosti. Za každou dutinou a každým rohom boli miesta pomíňajúcej, podivnej krásy. Obrovské morské raky sa vznášali ponad steny a cez diery. Kŕdle rýb jasných ako šperky plávali ako šípky a keď som narušil ich zaneprázdnené dni, predvádzali dych berúce presné manévre. Pod vodou sa mi vynikajúco rozmýšľa a často som v hĺbke skĺzol do nebezpečného rozjímania. Obvykle sa moji priatelia uistili, aby som si neublížil, ale tentokrát som sa dostal ďaleko od nich, odplaziac sa ako pavúk do malej diery.

Kde som sa zasekol.

Moji spolupotápači boli za mnou. Rúčkou noža som búchal po svojej kyslíkovej fľaši až kým jeden z nich nepoložil ruku na moje plece. Videli, čo sa so mnou deje a pokúšali sa ma uvoľniť, ale moja fľaša a vztlaková vesta boli pevne zaklinené. Ostatní si vymieňali signály rukami, nehlučne diskutujúc najlepší spôsob ako ma vyslobodiť. Zrazu som sa začať metať a kopať a potom som sa stratil dovnútra jaskyne, nechajúc fľašu a vestu za sebou. Zdá sa, že som sa pokúšal prerezať popruhy vesty a podarilo sa mi preseknúť trubicu regulátora. Po vdýchnutí morskej vody som sa zmietol do jaskyne, skotúľajúc sa do veľkej kolónie špicatých ohnivých koralov. Znovu som sa hlboko nadýchol vody a šialene som kopal aby som sa dostal do malej diery v strope jaskyne, odkiaľ ma ostatní čoskoro nato vytiahli. Bol som utopený, celý modrý s výnimkou červených podliatin od pŕhliacich koralov.

V tom čase bolo zálohovanie omnoho komplikovanejšie; procedúra trvala väčšinu dňa a musela sa podstúpiť na špeciálnej klinike. Našťastie som sa zálohoval pred odchodom na Kubu, len niekoľko týždňov predtým. Moja najnovšia predchádzajúca záloha bola tri roky stará, ešte z čias, keď som dokončil moju druhú symfóniu.

Obnovili ma zo zálohy do vypestovaného klonu v Torontskej všeobecnej. Z môjho pohľadu som si v jednom momente ľahol na zálohovacej klinike a vstal v inej. Trvalo mi skoro rok, kým som prekonal pocit, že celý svet si zo mňa robí monštruózny žart, kým som prijal, že mŕtvola utopenca, ktorú mi ukázali je naozaj moja. V mojej mysli bolo znovuzrodenie rovnako obrazné ako doslovné – chýbajúci čas bol dostatočný na to, aby som mal ťažkosti pri zbližovaní sa so svojimi pred-smrtnými priateľmi.

Historku som Danovi porozprával počas nášho prvého priateľstva a on hneď poukázal na to, že som na týždeň odišiel do Disney Worldu dať si tam do poriadku svoje pocity, znovu nájsť sám seba, presťahoval som sa do vesmíru, oženil sa s bláznivou dámou. Prišlo mu veľmi zaujímavé, že som sa vždy rebootoval v Disney Worlde. Keď som mu spomínal, že sa tam raz presťahujem žiť, spýtal sa ma, či to znamená, že som sa už našiel. Niekedy, keď som sa prehraboval v Liliných sladkých ryšavých kučerách, spomenul som si na túto poznámku, s uspokojením som si vydýchol a divil som sa, že môj priateľ Dan bol taký prezieravý.

Keď som zomrel znovu, technika bola trochu zdokonalená. V mojom sedemdesiatom treťom roku som mal rozsiahlu porážku a skolaboval som na ľade počas hokejového zápasu. Kým mi rozrezali helmu, hematóm rozdrvil môj mozog na krvavú kašu. Bol som dosť laxný pri zálohovaní a stratil som takmer rok. Ale zobudili ma jemne, s počítačovou simuláciou udalostí z chýbajúceho obdobia, a poradca ma potom celý rok denne kontaktoval, až kým som sa necítil vo svojej koži opäť doma. Môj život znova rebootoval, a ja som sa našiel v Disney Worlde, metodicky som zlikvidoval vzťahy, ktoré som si predtým vybudoval, a začal som odznova v Bostone, žijúc na oceánskom dne, kde som pracoval pre ťažiarov ťažkých kovov, čo bol projekt, ktorý napokon viedol k mojej dizertácii z chémie na UT.

Potom, ako ma zastrelili pri Tiki Room, mal som možnosť oceniť veľké pokroky, ktoré zaznamenalo obnovovanie počas ostatných desať rokov. Zobudil som sa vo svojej vlastnej posteli a okamžite som si uvedomoval všetko, čo viedlo k mojej tretej smrti, tak ako to bolo vidno z rôznych uhlov pohľadu: zo záznamov bezpečnostných kamier z Krajiny dobrodružstiev, zo syntetizovaných spomienok z Danovej zálohy, v počítačovej rekonštrukcii celej scény. Zobudil som sa neprirodzene pokojný a veselý, vediac, že sa tak cítim kvôli istým dočasným nastaveniam neurotransmiterov, ktoré sa spustili, keď som bol obnovený.

Dan a Lil sedeli pri mojej posteli. Lilina unavená, usmiata tvár orámovaná vlasmi, ktoré vykĺzli z jej konského chvosta. Vzala ma za ruku a pobozkala na hladké hánky. Dan sa dobromyseľne usmial a mňa sa zmocnil teplý upokojujúci pocit, že som obklopený ľuďmi, ktorí ma naozaj majú radi. Hľadal som slová, hodiace sa k situácii, rozhodol som sa zaimprovizovať, otvoril som ústa a, na moje prekvapenie, som povedal, „Musím čurať."

Dan a Lil sa usmiali jeden na druhého. Vstal som tackavo z postele a nahý som oddupotal do kúpeľne. Moje svaly boli zázračne rozcvičené, s pocitom dokonalej novosti. Keď som spláchol v záchode, zohol som sa a chytil sa za členky, potom som si pritiahol hlavu celkom k dlážke, cítiac obdivuhodnú ohybnosť v chrbte a nohách a sedacích svaloch. Jazva z kolena zmizla, rovnako ako množstvo čiar, ktoré križovávali moje prsty. Keď som sa pozrel do zrkadla, uvidel som, že môj nos a uši sú menšie a energickejšie. Známe vejáriky okolo očí a vrásky medzi obočím boli preč. Mal som po celom tele jednodňové strnisko – na hlave, tvári, ohanbí, rukách, nohách. Prešiel som si rukami po tele a zasmial sa šteklivej novosti toho všetkého. Pocítil som chvíľkové pokušenie všetko to depilovať, jednoducho aby som si

uchoval ten pocit novosti, ale nastavenia neurostransmiterov sa strácali a začal sa vkrádať pocit nástojčivosti kvôli mojej vražde.

Omotal som si uterák okolo pása a vrátil som sa do spálne. Vône kvetov a čistiaceho prípravku na dlážku a omladenia boli v mojom nose jasné, ostré ako gáfor. Keď som vošiel, Dan a Lil sa postavili a pomohli mi do postele. „Nuž, toto je pekná otrava," povedal som.

Z uplinku som išiel rovno cez utilidory – tri rýchle strihy záznamu z bezpečnostnej kamery, jeden z uplinku, jeden z chodby a jeden z podchodu medzi Námestím slobody a Krajinou dobrodružstiev. Vyzeral som zadivený a trochu smutný keď som sa vynoril z dverí a začal sa prepletať davom, používajúc akýsi kľukatý, trhaný spôsob chôdze, ktorý som si vyvinul keď som pracoval v teréne na mojej dizertačke o kontrole davu. Svižne som sa predral cez poludňajší dav k dlhej streche Tiki Room, upletenej zo žiarivého hliníka nastrihaného a natretého tak aby vyzeral ako dlhá tráva.

Ďalej rozmazané zábery, z Danovho pohľadu, na mňa ako sa blížim, tesne míňam skupinu tínedžeriek s extra lakťami a kolenami, oblečených do environmentálne kontrolovaných plášťov s kapucňami, pokrytých logami Epcot Centra. Jedna z nich má tropickú helmu z obchodu Džungľových obchodníkov od Džungľovej jazdy. Danov pohľad skĺzne bokom, ku vchodu do Tiki Room, kde stojí krátky rad starších mužov, potom naspäť, práve keď dievča s helmou tasí štýlovú organickú pištoľ, čo vyzerá ako penis s chvostom, ktorý sa jej obtáča okolo ramena. Nenútene sa uškrnie zdvíha ruku a gestikuluje s pištoľou, presne ako Lil s prstom, keď uploaduje, a pištoľ sa mykne. Danov pohľad sa stáča znovu ku mne. Nakláňam sa, pľúca mi vybuchujú z hrude a rozprestierajú sa predo mnou ako krídla, miešny mok a vnútornosti prskajú na návštevníkov predo mnou. Kus mojej menovky, ako šrapnel, udrie Dana do čela a prinúti ho žmurknúť. Keď znovu vzhliadne, skupina dievčat je stále tam, ale dievča s pištoľou je dávno preč.

Počítačová rekonštrukcia je omnoho menej zmätená. Všetko okrem mňa, Dana a dievčaťa je zosivené. Sme obklopení zvýrazňovacou žlťou, pohybujeme sa spomalene. Vychádzam z podchodu a dievča ide zo Stromového domu švajčiarskych Robinzonov ku skupine svojich priateliek. Dan sa pohne smerom ku mne. Dievča dvihne ruku a vystrelí. Samonavádzaný inteligentný sliz, naprogramovaný na moju biochémiu, letí nízko nad zemou, prepletajúc sa davu pomedzi nohy tesne podzvukovou rýchlosťou. Keď dôjde ku mne, vystrelí nahor a do môjho chrbta, kde po vstupe do mojej hrudnej dutiny detonuje.

Dievča sa už vzdialilo smerom späť ku Krajine dobrodružstiev / Hlavnej ulici, bráne USA. Rekonštrukcia zrýchli a sleduje ju, až kým sa nezamieša do davu na ulici, skrývajúc sa a kľučkujúc pomedzi ľudí mieri k ceste do Kaštieľa Spiacej krásavice. Stráca sa, potom sa zasa objavuje o štyridsať minút neskôr v Krajine zajtrajška, blízko komplexu Vesmírnej Hory, potom sa zasa stratí.

„Zistil niekto ID toho dievčaťa?" spýtal som sa, keď som skončil s prezeraním udalostí. Teraz vo mne začínal vrieť hnev. Moje nové päste sa po prvý raz zaťali, mäkké dlane a končeky prstov bez mozoľov.

Dan potriasol hlavou. „Žiadna z dievčat, čo boli s ňou, ju predtým nevidela. Tvár je jedna zo Siedmych Sestier – Nádej." Sedem Sestier bola módna kolekcia dizajnérskych tvárí. Každá druhá tínedžerka mala jednu z nich.

„Čo Džungľoví obchodníci?" opýtal som sa. „Nemali záznam o kúpe tropickej helmy?"

Lil sa zamračila. „Prešli sme záznamy o nákupoch šesť mesiacov dozadu: len tri súhlasili so zdanlivým vekom dievčaťa; všetky tri mali alibi. Je možné, že ju ukradla."

„Prečo?" spýtal som sa nakoniec. Pred očami som mal ako mi z hrude explodujú pľúca, ako krídla, ako medúza, stavce sa rozlietajú ako šrapnely. Videl som úsmev dievčiny, takmer sexuálne uspokojenie, keď potiahla spúšť.

„Nebolo to náhodné," povedala Lil. „Sliz bol určite kódovaný na teba – to znamená, že sa niekedy musela dostať do tvojej blízkosti.

Jasné – to znamená, že bola v Disney Worlde v posledných desiatich rokoch. To sme to teda zúžili.

„Čo sa s ňou stalo za Krajinou zajtrajška?" pýtal som sa.

„Nevieme," povedala Lil. „Niečo zablblo s kamerami. Stratili sme ju a už sa neobjavila." Znelo to rozčúlene a nahnevane – Lil brala zlyhania vybavenia v Magickom kráľovstve osobne.

„Kto by na tom mal záujem?" spýtal som sa, podráždený sebaľútosťou vo svojom hlase. Bolo to po prvý raz, čo ma zavraždili, ale nemusel som z toho robiť melodrámu.

Danove oči sa zahľadeli do diaľky. „Niekedy robia ľudia veci z dôvodov, ktoré sa im dajú dokonale rozumné ale ktoré zvyšok sveta nemá ani nádej pochopiť. Videl som niekoľko vrážd, z odstupom času nikdy nedávali zmysel." Pošúchal si bradu. „Niekedy je lepšie hľadať temperament než motív: kto *dokázal* urobiť niečo také?"

Výborne. Všetko čo bolo treba urobiť, bolo vyšetriť všetkých psychopatov, čo navštívili Magické kráľovstvo za desať rokov. To to podstatne zúžilo. Vyvolal som si HUD a skontroloval čas. Od mojej vraždy uplynuli štyri dni. Začínala mi zmena, obsluha turniketov pri Strašidelnom zámku. Rád som si odrobil pár týchto zmien do mesiaca, aby som sa držal pri zemi; pomáhalo mi to vracať sa do reality, ktorej som sa vzďaľoval v zriedenej klíme mojich simulácií kontroly davu.

Vstal som a išiel do mojej skrine, začal som sa obliekať.

„*Čo* to robíš?" poplašene sa opýtala Lil.

„Mám zmenu. Meškám."

„Nie si v stave pracovať," povedala Lil chytiac ma za lakeť. Trhnutím som sa vyslobodil.

„Som v poriadku – ako nový." zasmial som sa bez humoru. „Nedovolím tým sviniarom aby mi ešte viac kazili život."

Tí sviniari? Kedy som prišiel na to, že ich bolo viac než jeden? Ale vedel som, že je to pravda. Nebolo možné aby to naplánovala jedna osoba: bolo to vykonané príliš presne, príliš dôkladne.

Dan sa pohol a zablokoval dvere do spálne. „Počkaj trochu," povedal. „Potrebuješ oddych."

Spražil som ho zachmúreným pohľadom. „O tom rozhodnem ja," povedal som. Ustúpil nabok.

„Tak ťa odprevadím," povedal. „Pre každý prípad."

Cinkol som si Hufi. Stúplo o pár percentilov – Hufi sympatie – ale klesalo: z Dana a Lil vyžaroval nesúhlas. Srať na nich.

Nastúpil som do autíčka a Dan sa štveral cez pasažierske dvere, keď som zaradil rýchlosť a vyrazil.

„Si si istý, že si v poriadku?“ povedal Dan, keď som autíčko skoro prevrátil, ako som rezal zákrutu na rohu našej slepej uličky.

„Čo by som nebol?“ povedal som. „Som ako nový.“

„Zvláštna voľba slov,“ povedal. „Niekto by povedal, že *si* nový.“

Zastonal som. „Ó nie, zasa tento argument,“ povedal. „Cítim sa ako ja a nikto iný netvrdí to isté. Komu na tom záleží, že som obnovený zo zálohy?“

„Všetko, čo hovorím je, že je rozdiel medzi *tebou* a tvojou presnou kópiou, či nie?“

Vedel som, čo robí, odvádza moju pozornosť pomocou jedného z našich starých sporov, ale nemohol som odolať, a ako som tak vŕšil argumenty, naozaj mi to pomohlo upokojiť sa. Dan bol ten druh priateľa, človek, čo vás poznal lepšie ako vy sami. „Takže ty tvrdíš, že keby si bol zničený a potom zrekonštruovaný atóm po atóme, že by si už nebol tebou?“

„Prísne vzaté, presne tak. Byť zničený a zrekonštruovaný je iné než nebyť zničený vôbec, je tak?“

„Opráš si kvantovú mechaniku, chlapče. Si ničený a obnovovaný triliónkrát za sekundu.“

„Na veľmi, veľmi malej úrovni-“

„Aký je v tom rozdiel?“

„Dobre, to ti priznám. Ale ty nie si kópia atóm po atóme. Si klon, so skopírovaným *mozgom* – to nie je to isté ako kvantová deštrukcia.“

„Je veľmi pekné, povedať niečo také niekomu, kto bol nedávno zavraždený. Máš problém s klonmi?“

A už sme frčali.

— • —

Osadenstvo Zámku bolo usmievavé a účastné, až z toho bolo zle. Každý z nich sa pristavil a poklopal ma po naškrobenom pleci na mojom kostýme komorníka, aby mi dal vedieť, že ak by pre mňa mohol niečo urobiť … Na všetkých som sa stuhnuto usmieval a snažil som sa sústrediť na hostí, ako čakali, kedy prišli, ako sa roztrácali cez bránu východu. Dan sa motal neďaleko, príležitostne si prešiel osem minút a dvadsaťdva sekúnd trvajúcu jazdu, prebehnúc tak interferenciu pre mňa spolu s ostatnými členmi obsluhy.

Bol nablízku, keď nadišla moja prestávka. Prezliekol som sa do civilu a kráčali sme po dláždených uliciach, okolo Haly prezidentov. Keď sme zahli za roh, všimli sme si, že v miestach, kde sa čakalo v rade, bolo čosi inak. Dan zavrčal. „Už to urobili,“ povedal.

Pozrel som sa lepšie. Turnikety boli zablokované drevotrieskovou doskou: Mickey v parochni Bena Franklina s bifokálmi a paletou v ruke. „Ospravedlnite neporiadok!“ oznamovala značka. „Renovujeme, aby sme vám lepšie poslúžili!“

Zbadal som jedného z Debriných kumpánov ako postáva za značkou so sebauspokojivým úsmevom na tvári. Život začal ako nízky Číňan zo severu, ale nechal si predĺžiť kosti a nadvihnúť lícne kosti, takže vyzeral skoro ako elf. Pozrel som na jeho úsmev a pochopil som – Debra sa uchytila na Námestí slobody.

„Podali plány na novú Halu riadiacemu výboru asi tak hodinu potom ako ťa zastrelili. Výboru sa plány zapáčili; a tak urobili sieť. Sľúbili, že Zámku sa nedotknú.“

„To ste mi nepovedali,“ povedal som rozčúlene.

„Mysleli sme si, že začneš vyvádzať predčasné závery. Načasovanie bolo zlé, ale niet ani náznaku, žeby objednali strelca. Všetci majú alibi; a navyše, všetci ponúkli, že poskytnú svoje zálohy na preskúmanie.“

„Fajn,“ povedal som. „Fajn. Takže *čírou náhodou* mali pripravené plány na novú Halu. A *čírou náhodou* ich podali hneď potom ako ma zastrelili, keď boli všetci naši adhokovia zamestnaní starosťami o mňa. To je veľká zhoda okolností.“

Dan zavrtel hlavou. „Nie sme hlúpi, Jules. Nikto si nemyslí, že to bola zhoda okolností. Debra je typ človeka, ktorý má pripravené množstvo plánov, pre každý prípad. Ale to z nej robí len dobre pripraveného oportunistu, nie vraha.“

Prišlo mi zle a cítil som sa vyčerpaný. Bol som dostatočný profík, aby som vyšiel služobným východom skôr, než som sa zosypal okolo steny, s hlavou sklonenou. Porážka mnou prenikala, napĺňala ma.

Dan si čupol ku mne. Pozrel som naňho. Ironicky sa uškŕňal. „Predpokladajme,“ povedal, „na chvíľku, že to Debra naozaj spravila, narafičila to na teba, aby to tu mohla prevziať.“

Proti svojej vôli som sa usmial. Toto bolo jeho vysvetľovanie, vec, čo za našich starých čias robieval zakaždým, keď som sa nechal nachytať nejakým jeho rétorickým trikom. „Dobre, predpokladám.“

„Prečo by to robila: jedna, vybrať si teba namiesto Lil alebo niektorého z veteránov; dva, ísť po Hale prezidentov namiesto po Ostrove Toma Sawyera alebo dokonca po Zámku; a tri, urobiť potom taký zjavne podozrivý ťah?“

„V poriadku,“ povedal som, postaviac sa výzve. „Jedna: som dostatočne dôležitý, aby som bol rušivý, ale nie tak dôležitý, aby sa spustilo plné vyšetrovanie. Dva: Ostrov Toma Sawyera je príliš viditeľný, nemôžeš ho prestavať tak, aby ľudia z brehu nevideli prach. Tri: Debra prišla po desiatich rokoch z Pekingu, kde si na rafinovanosť nepotrpia.“

„Iste,“ povedal Dan, „iste.“ Potom vypálil salvu odpovedí a zatiaľčo som rozmýšľal nad odpoveďou, pomáhal mi na nohy a odviedol ma k vozidlu, škriepiac sa so mnou celú cestu, takže kým som si všimol, že nie sme v Parku, bol som doma v posteli.

— • —

So všetkou animatronikou z Haly na nejakú dobu mimo prevádzky mala Lil toľko voľného času, že nevedela čo s ním. Potĺkala sa po bungalove, sedávali sme spolu v obývačke, pozerajúc tupo z okien, dychčiac v klaustrofobickom superprehriatom floridskom vzduchu. Ja som mal svoje pracovné poznámky o manažmente čakania v rade na Zámok, a bezcieľne som sa v nich vŕtal. Lil si niekedy kopírovala môj HUD aby videla čo robím, a prichádzala s

návrhmi založenými na jej bohatých skúsenostiach.

Bol to veľmi delikátny proces, zvýšiť priepustnosť atrakcie bez toho, aby utrpela zážitok hosťa. Ale za každú sekundu ušetrenú na čase rad-vchod-východ som mohol pustiť šesťdesiat hostí a ušmiknúť tridsať sekúnd z celkového času čakania. A čím viac hostí si užije Zámok, tým viac utrpí Hufi Debriných ľudí, keby sa náhodou pokúsili prevziať ho. Takže som poctivo ťukal do mojich poznámok a našiel som tri sekundy, ktoré sa dali ušetriť na sekvencii na cintoríne, a to tak, že sa Vozíky Skazy pri klesaní od podkrovného okna otočia vľavo: rozšírením ich zorného poľa som mohol vystaviť hostí všetkým scénam rýchlejšie.

Prebehol som si zmeny v počítačovej simulácii, potom po záverečnej som ich implementoval a zvolal ostatných adhokov z Námestia slobody aby to prišli otestovať.

Bol ďalší dusný zimný večer, keď sa priskoro stmieva. Adhokovia doviedli so sebou dostatok priateľov a príbuzných, takže sme boli schopní simulovať čakanie v rade mimo špičky. Všetci sme stáli a potili sa v prípravnom priestranstve, a čakajúc kým sa otvoria dvere sme načúvali vytiu vlkov a celej zbierke hrôzostrašných zvukov zo skrytých reproduktorov.

Dvere sa otvorili a ukázali Lil v hnijúcej uniforme komornej, oči čierno podmaľované, pokožka zapudrovaná mŕtvolnou bledosťou. Chladne, uvážlivo si nás premerala a zaintonovala, „Pán Gracey žiada ďalšie telá."

Keď sme sa nahrnuli do chladného, zaprášeného prítmia salónu, Lil ma dokázala láskyplne uštipnúť do zadku. Otočil som sa aby som jej vrátil láskavosť a cez jej plece som zbadal Debrinho elfského kamaráta. Úsmev mi zamrzol na perách.

Na moment sme sa zahľadeli jeden druhému do očí, a niečo som tam uvidel – akúsi zmes krutosti a ustaranosti, ktorú som nevedel pochopiť. Rýchlo sa odvrátil. Samozrejme som vedel, že Debra bude mať v dave špiónov, ale keď som ho zbadal, rozhodol som sa urobiť najlepšiu show aká bola v mojich silách.

Záležitosť s vylepšovaním predstavenia zvnútra je veľmi delikátna. Lil už odsunula stenu z panelov, ktorá viedla do dlhej miestnosti číslo dva, tej čo sme naposledy upravili. Keď bol zástup vnútri, snažil som sa viesť ich pohľad upravením polohy môjho tela tak, aby rafinovane nasmerovala pozornosť želaným smerom. Keď nanovo namixovaný hudobný sprievod zaznel spoza chrličov pod svietnikmi v rohoch osemuholníkovej miestnosti, naklonil som telo zľahka smerom k pohyblivému stereo-obrazu. A tesne predtým, než zhasli svetlá, ostentatívne som zodvihol oči smerom k vyrezávanému stropu, všimnúc si, že ostatní nasledovali môj náznak, takže sme pozerali na mŕtvolu ožiarenú UV, ktorá padla z čiernočierneho stropu a kývala sa na slučke, čo mala okolo krku.

Zástup postupoval do druhej miestnosti, kde sa stál v rade, na nástupište Vozíkov skazy. Ako sme postupovali na pohyblivý chodník, bolo počuť tichý šum udivenej konverzácie. Nastúpil som na môj Vozík skazy a o okamih neskôr ktosi vkĺzol na sedadlo vedľa mňa. Bol to elf.

Dôsledne sa vyhýbal očnému kontaktu, ale cítil som jeho bočné pohľady, keď sme sa viezli okolo plávajúceho svietnika a do chodby, kde vás sledovali oči z portrétov. Pred dvomi rokmi som zrýchlil túto sekvenciu a pridal som Vozíkom skazy trochu náhodného otáčania, čím sa ušmiklo 25 sekúnd z celkového času, takže priepustnosť stúpla z 2365 na 2600 za hodinu. To bol praktický dôkaz idey, ktorý potom mal za následok všetky ďalšie sekundy, ktoré som odvtedy ušetril. Divoké nakláňanie Vozíka spôsobilo neplánovaný kontakt medzi mnou a elfom, a keď som sa dotkol jeho ruky, keď som sa chytal bezpečnostnej tyče, cítil som, že je studená a spotená.

Bol nervózny. *On* bol nervózny. Prečo by *on* mal byť nervózny? Bol som to ja, koho zavraždili – možno bol nervózny, lebo mal dokončiť prácu. Fľochol som bokom naňho, a snažil som sa zahliadnuť nejaké podozrivé hrče na jeho priliehavých šatách, ale čierny plastový vnútrajšok Vozíka skazy bol príliš tmavý. Dan bol vo Vozíku za nami spolu s jedným z členov osadenstva Zámku. Cinkol som mu na kochleu a subvokalizoval: „Priprav sa vyskočiť na moje znamenie." Ktokoľvek by opustil Vozík, prerušil by infračervený lúč a zastavil systém jazdy. Vedel som, že sa môžem spoľahnúť na to, že mi Dan bude dôverovať aj bez dlhého vysvetľovania, takže som sa mohol sústrediť na Debrinho kumpána.

Prešli sme cez zrkadlovú halu a halu dverí, kde obludné ruky čiahali zo zárubní, prestrkujúc sa okolo pántov, nahrané stony sa miešali s hlasnými údermi. Napadlo mi, že keby som chcel niekoho zabiť v Zámku, kde by som našiel najlepšie miesto? Schodisko na podkrovie – nasledujúca sekvencia – sa zdalo byť veľmi vhodným. Elf by ma mohol zabiť v prítmí schodiska, zhodil by ma cez okraj v slepej zákrute smerom k cintorínu, a bolo by. Dokázal by to urobiť, keby som pozeral priamo naňho? Aj tak už vyzeral byť hrozne nervózny. Zvrtol som sa na svojom sedadle a pozeral som mu priamo do očí.

Napoly sa usmial a prikývol na pozdrav. Pozeral som stále na neho, ruky zaťaté v päsť, pripravený na všetko. Viezli sme sa dolu schodmi, počúvajúc náreky z cintorína a krákanie červenookého havrana. Kútikom oka som zahliadol trasúcu sa animatronickú bábku hrobára a strhol som sa. Vydal som subvokálny výkrik a hodilo ma vpred ako sa dopravný systém s myknutím zastavil.

„Jules?" ozval sa Danov hlas v mojom uchu. „Si v poriadku?"

Začul môj mimovoľný prejav prekvapenia a vyskočil z Vozíka, čím zastavil jazdu. Elf na mňa pozeral so zmesou prekvapenia a ľútosti.

„Je to v poriadku, nič sa nedeje. Falošný poplach." Brnkol som Lil a subvokalizoval som, aby ASAP spustila jazdu, že je všetko OK.

Zvyšok jazdy som držal ruky na bezpečnostnej tyči, oči upreté nehybne pred seba, vytrvalo ignorujúc elfa. Skontroloval som stopky, čo som mal spustené. Demo bol debakel – namiesto ušetrených troch sekúnd som pridal tridsať. Chcelo sa mi plakať.

— • —

Vystúpil som z Vozíka a naštvane vybehol von, sťažka som sa oprel o plot a nevidiacky hľadel do cintorína domácich miláčikov. Hlava mi plávala: nekontroloval som sa, ľakal som sa tieňov. Bol som vystrašený.

A nemal som na to dôvod. Je pravda, že som bol zavraždený, ale čo ma to stálo? Niekoľko dní „bezvedomia" - kým stočili moju záložnú kópiu do môjho nového tela, v pamäti milosrdná medzera od môjho odchodu od zálohovacieho terminálu po moju smrť. Nebol som

z tých strelených, čo brali smrť *vážne*. Veď mi nič *trvalé* nespôsobili.

Avšak *ja* som urobil čosi trvalé: prehĺbil som Lilin hrob o čosi viac, ohrozil adhokraciu a, najhoršie zo všetkého, aj Zámok. Počínal som si ako hlupák. Ochutnal som svoju večeru, zhltol hamburger, a zhltol priveľa nasilu prehltnúc hrču nevoľnosti.

Zacítil som niekoho pri lakti a mysliac si, že je to Lil, ktorá sa ma prišla spýtať, čo sa stalo, som sa otočil s potuteľným úškrnom a našiel som sa tvárou tvár s elfom.

Natrčil ruku a prehovoril bezvýrazne, bez prízvuku, ako niekto kto používa jazykový modul. „Ahoj. Nikto nás nepredstavil, ale chcel som ti povedať ako veľmi obdivujem tvoju prácu. Som Tim Fung."

Zapumpoval som mu s rukou, ktorá bola stále studená a zvlášť lepkavá v teple floridskej noci. „Julius," povedal som, prekvapený, že to znelo ako brechnutie. *Pozor*, pomyslel som si, *netreba zhoršovať nepriateľstvo*. „Je to od teba milé. Mne sa páči, čo ste vy všetci urobili s Pirátmi.

Usmial sa: úprimný, hanblivý úsmev, akoby ho práve pochválil jeden z jeho obľúbených hrdinov. „Vážne? Myslím, že je to celkom dobré – na druhý raz dostaneš mnoho príležitostí veci doladiť, naozaj vyčistiť predstavy. V Pekingu – nuž, tam to bolo vzrušujúce, ale uponáhľané, chápeš? Myslím tým, že sme sa horko-ťažko držali. Každý deň ďalšia banda squatterov, ktorí chceli Park zbúrať. Debra ma posielala von ponosiť deti na chrbte, len aby sme si udržali Hufi, zatiaľčo ona vyhadzovala squatterov. Bolo výborné mať možnosť zdokonaliť návrhy, znova si ich prejsť bez toho cirkusu."

O tom som samozrejme vedel – Peking bol pre adhokov, ktorí ho postavili, skutočným zápasom. Mnoho z nich zomrelo, a to mnohokrát. Debra sama sa zabila každý deň počas jedného týždňa, a bola obnovená do série predpripravených klonov, pri beta-testovaní jedného z jazdných systémov. Bolo to rýchlejšie ako revidovať CAD simulácie. Debra mala povesť, že chopenej príležitosti sa nepustí.

„Začínam chápať ako to je pracovať pod tlakom." povedal som, a pokýval významne smerom k Zámku. Bol som spokojný, keď sa zatváril najprv zahanbene, potom vyľakane.

„*Nikdy* by sme sa nedotkli Zámku," povedal. „Je *dokonalý*!"

Dan a Lil prikráčali, keď som si pripravoval odpoveď. Obaja vyzerali ustarostene – keď tak nad tým rozmýšľam, vyzeralo, že si o mňa robia neuveriteľné starosti odo dňa, keď ma znovuoživili.

Danova chôdza bola čudná, neprirodzená, akoby sa opieral o Lil. Vyzerali ako párik. Prenikla ma iracionálna žiarlivosť. Bol som emocionálna troska. Chytil som Lilinu veľkú zjazvenú ruku do mojej hneď ako bola na dosah a pritiahol som si ju ako pod ochranu. Prezliekla sa zo šiat komornej do civilu: elegantného overalu, ktorého mikropórová tkanina dýchala spolu s jej dychom.

„Lil, Dan, zoznámte sa, toto je Tim Fung. Práve mi rozprával vojnové historky z Pirátov v Pekingu."

Lil zamávala a Dan mu vážne potriasol rukou. „To teda bola tvrdá práca," povedal.

Napadlo mi zapnúť si monitory Hufi. Obyčajne to bola okamžitá reakcia keď ste niekoho spoznali, ale bol som stále ešte dezorientovaný. Oklepol som si elfa. Mal množstvo ľavého Hufi; rešpekt u ľudí, ktorí so mnou len v málom súhlasili. To som čakal. Čo som nečakal, bolo, že jeho vážené Hufi, také čo priradilo extra význam hodnoteniu ľudí, ktorých som si vážil ja, bolo tiež vysoké – vyššie než moje vlastné. Ešte viac som oľutoval moje nelineárne správanie sa. Rešpekt od elfa – *Tim*, musím si pamätať, že ho mám volať Tim – by veľmi zavážil v každej skupine, na ktorej záležalo.

Danovo skóre sa zvyšovalo, ale stále mal biedny profil. Nahromadil dosť ľavého Hufi, a ja som si ho zvedavo spätne vysledoval až k mojej vražde, kedy mu Debrini ľudia udelili veľkorysú dávku podpory za to, ako s chladnou hlavou pozbieral moje telo a upratal ho do zákulisia, čím zminimalizoval rozruch pred ich úžasnými Pirátmi.

Bol som v tranze, v myšlienkach som sa túlal ako vtedy, v meditatívnom vytržení, ktoré ma zabilo na útese pri Playa Coral. Náhle som sa spamätal, uvedomiac si, že ostatní zdvorilo ignorovali moju duševnú neprítomnosť. Mohol by som si spätne prehrať svoju krátkodobú pamäť, aby som vedel o čom je reč, ale to by len predĺžilo pauzu. Do pekla s tým. „No, a ako to ide v Hale prezidentov?" opýtal som sa Tima.

Lil na mňa vrhla výstražný pohľad. Prenechala Halu Debriným adhokom, čo bol jediný spôsob, ako sa vyhnúť tomu, aby vyzerala, že detinsky zanedbáva všemocné Hufi. Teraz musela udržiavať zdanie dobroprajnej spolupráce – čo znamenalo nesnoriť za Debrou a nehľadať zámienky pre rýpanie do jej práce.

Tim sa na nás uškrnul, rovnako ako keď ma pozdravil. Na jeho hladkých špicatých črtách to vyzeralo skoro neodpustiteľne roztomilo. „Myslím, že si počíname dobre. Debra mala Halu v merku už roky, ešte za starých čias, než odišla do Číny. Nahrádzame celý systém širokopásmovými uplinkami psychického tvaru - gestaltu zo života každého prezidenta: novinové titulky, prejavy, stručné životopisy, osobné dokumenty. Bude to, akoby ste mali prezidenta *vnútri*, skopírovaného za niekoľko sekúnd. Debra vravieva, že vám *napálime* prezidentov do mysle!" Oči sa mu leskli v prítmí.

S čerstvým zážitkom môjho vlastného cerebrálneho napaľovania Timov popis zahral na moju nôtu. Zdalo sa mi, že moja osobnosť trochu hrká v mojej mysli, akoby tam celkom nepasovala. Nápad mať tam ešte natlačené gestalty zhruba 50 prezidentov vyzeral zvrátene príťažlivo.

„Sila," povedal som. „To znie divoko. A čo plánujete pre fyzickú stránku budovy?" Hala mala takú tú tichú vlastenecků dôstojnosť, odkukanú od stoviek oficiálnych budov zosnulých USA. Zahrávať sa s ňou by bolo ako prerábať hviezdy a pruhy.

„To naozaj nie je moja parketa," povedal Tim. „Ja som programátor. Ale keď chceš, môžem povedať niektorému z dizajnérov, nech ti prskne plány."

„To by bolo fajn," povedala Lil, chytiac ma za lakeť. „Ale myslím, že už by sme mali ísť domov." Začala ma ťahať preč. Dan ma vzal za druhý lakeť. Za ňou Liberty Belle žiarila v súmraku ako prízračná svadobná torta.

„To je škoda," povedal Tim. „Môj adhok má nočnú v novej Hale. Som si istý, že by boli radi, keby ste sa zastavili."

Ten nápad sa ma zmocnil. Pôjdem do nepriateľského tábora, budem sedieť pri ich ohni, dozviem sa ich tajomstvá. „To by bolo *super*!" povedal som, príliš nahlas. V hlave mi trochu

hučalo. Ruky Lil ma pustili.

„Ale ráno skoro vstávame," povedala. „O ôsmej máš zmenu, a ja musím ísť do mesta na nákup." Nebola to pravda, ale chcela mi tým povedať, že to podľa nej nie je rozumný ťah. Moje presvedčenie bolo však neochvejné.

„Zmena o ôsmej? Žiadny problém – budem tam, keď začne. Len si dám ráno sprchu v Contemporary a chytím jednokoľajku dosť zavčasu, aby som sa stihol prezliecť. Dobre?"

Dan to skúsil. „Ale Jules, chceli sme ísť na večeru k Popoluškinmu kráľovskému stolu, nepamätáš? Už som spravil rezerváciu."

„Áále, jesť môžeme hocikedy," povedal som. „Toto je bohovská príležitosť."

„To teda je," vzdal sa Dan. „Vadilo by ti, keby som išiel tiež?"

Vymenili si s Lil veľavýznamné pohľady, ktoré som si vysvetlil ako *Keď sa má zblázniť, jeden z nás by naozaj mal ostať s ním*. Nebolo mi pomoci – išiel som do jamy levovej!

Zdalo sa, že Tim si to všetko nevšíma. „Takže dohodnuté! Poďme!"

— • —

Cestou k Hale mi Dan vyzváňal na kochleu a ja som ho vytrvalo posielal priamo na odkazovač. Celý čas sme pritom s ním a Timom nezáväzne tárali. Bol som rozhodnutý napraviť môj debakel v Zámku tým, že získam Tima na našu stranu.

Debrini ľudia sedeli na javisku v kruhu v kreslách, animatronickí prezidenti naskladaní na úhľadných kôpkach po stranách. Debra sa rozvaľovala v Lincolnovom kresle, hlava lenivo sklonená, nohy natiahnuté pred sebou. Obvyklé vône Haly po ozóne a čistote boli prehlušené potom a strojovým olejom, pachom ad-hoc skupiny ťahajúcej nočnú.

Výskum a spustenie Haly trvalo pätnásť rokov, jej strhnutie dva dni.

Debra bola v prirodzenom stave, stále nosiac tvár, s ktorou sa narodila, hoci aj regenerovanou tucty krát po jej smrtiach. Bola to patricijská tvár, ako z vosku, dlhá, s nosom stvoreným na pohľad zvrchu. Bola prinajmenšom tak stará ako ja, hoci vyzerala na 22. Zdalo sa mi, že si vybrala tento vek, pretože jej poskytoval neobmedzené zásoby energie.

Neuráčila sa zodvihnúť, keď som sa priblížil, ale aspoň mdlo prikývla smerom ku mne. Ostatní adhokovia boli rozdelení v malých hlúčikoch okolo terminálov. Všetci mali mývalie oči, nevyspané pohľady fanatikov, dokonca aj Debra, ktorá dokázala vyzerať lenivo a vzrušene zároveň. *Dala si ma zabiť*? Uvažoval som, keď som na ňu hľadel. Napokon, sama bola zabitá desiatky, ak nie stovky ráz. Možno to pre ňu nič neznamenalo.

„Ahoj," povedal som veselo. „Tim sa ponúkol, že nám to tu ukáže! Poznáte Dana, všakže?"

Debra pokývla smerom k nemu. „Ale iste. Dan a ja sme kamoši, však?"

V Danovej pokerovej tvár sa nepohol ani sval. „Ahoj, Debra," povedal. Zdržiaval sa s nimi odkedy mu Lil vysvetlila, čo hrozí Zámku, a snažil sa pre nás nazbierať nejaké informácie. Samozrejme vedeli, čo má za lubom, ale Dan bol celkom milý chlapík a drel ako mul, takže ho tolerovali. Ale zdalo sa, akoby prekročil hranicu tým, že ma sprevádzal, akoby sa tá zdvorilá fikcia, že bol členom Debrinho adhoku, mojou prítomnosťou rozbila.

Tim povedal, „Môžem im ukázať demo, Debra?"

Debra zdvihla obočie a potom povedala, „Iste, prečo nie. Bude sa vám to páčiť, chlapci."

Tim nás dostrkal do zákulisia, kde sme sa s Lil potievali nad animatronikou a kradli intímne chvíľky. Všetko bolo rozobraté, zabalené a odložené. Nestrácali ani chvíľku – strávili týždeň búraním predstavenia, ktoré bolo v prevádzke vyše sto rokov. Plátno, na ktoré sa obvykle premietali časti predstavenia, bolo na zemi, zašpinené, pošliapané a zaolejované.

Tim ma doviedol k napoly zostavenému terminálu. Bol vybratý zo skrinky a okolo neho bolo rozhádzané množstvo bezdrôtových klávesníc, ukazovadiel a data-rukavíc. Vyzeral ako prototyp.

„To je ono – náš uplink. Zatiaľ na ňom beží demo: Lincolnov starý prejav spolu s montážou o občianskej vojne. Len si zapni hosťovský prístup a ja to do teba naládujem. Je to sila."

Vytiahol som si HUD a spustil hosťovský prístup. Tim namieril prstom na terminál a môj mozog zaplavila Lincolnova esencia: každý odtienok reči, pohybové tiky získané namáhavým výskumom, jeho bradavice a brada a kabát. Bolo to skoro akoby som *bol* Lincolnom, na chvíľku, potom to prešlo. Ale aj tak som ešte stále cítil pretrvávajúcu meďnatú chuť kanónovej paľby a žuvacieho tabaku.

Zatackal som sa dozadu. Moja hlava sa vznášala vo vypálených zmyslových vnemoch, bohatých a detailných. Okamžite som vedel, že Debrina Hala prezidentov bude hit.

Dan si uplink tiež vyskúšal. Tim a ja sme sledovali, ako sa jeho výraz mení od skepticizmu k nadšeniu. Tim na mňa vyčkávavo pozrel.

„To je naozaj dobré," povedal som. „Naozaj, vážne dobré. Dojímavé."

Tim sa začervenal. „Vďaka! Ja som programoval gestalty – je to moja špecialita."

Spoza neho sa ozvala Debra – priplichtila sa, kým bol Dan napojený. „Ten nápad som dostala v Pekingu, kde som veľa zomierala. Na implantovaných spomienkach je niečo úžasné, akoby si si naozaj cvičil mozog. Milujem syntetickú jasnosť toho všetkého."

Tim potiahol nosom. „Vôbec nie sú syntetické," povedal a otočil sa ku mne. „Je to pekné a jemné, však?"

Cítil som tam politickú hlbočinu a chystal som si odpoveď keď Debra povedala: „Tim sa stále snaží z toho urobiť niečo impresionistické, menej počítačové. Jasné, že sa mýli. My nechceme simulovať zážitok zo sledovania predstavenia – chceme ho *presiahnuť*."

Tim zdráhavo prikývol. „Iste, presiahnuť. Ale dosahujeme to tak, že robíme zážitok *ľudským*, bytím hlboko v koži prezidenta. Poháňaným empatiou. Aký má zmysel napálenie hromady suchých faktov o niečiom mozgu?"

Kapitola 4

Noc v Hale Prezidentov ma presvedčila o troch veciach:

1. že Debrini ľudia ma zabili, srať na ich alibi,
2. že ma zabijú znovu, keď nadíde čas, aby to zahrali na Strašidelný zámok,
3. že našou jedinou nádejou na záchranu Zámku je preventívny útok: musíme udrieť tvrdo, kde to bolí.

Dan a ja sme boli svedkami ôsmich hodín hmyzej precíznosti v Hale prezidentov, Debrini ľudia pracovali s nenútenou zladenosťou, zrodenou v prekážkach, ktorým museli čeliť v Pekingu. Debra chodila od tímu k tímu a návrhy vysvetľovala rovnako rečou tela ako slovami, zanechávajúc za sebou brázdu povzbudenej aktivity.

Bola to tá presnosť, ktorá ma presvedčila o bode jeden. Akýkoľvek adhok takto pevne prepojený mohol dokázať hocičo, ak to poslúžilo jeho zámerom. Adhok? Dočerta, nazvime ich pravým menom: armáda.

Bod dva som si uvedomil, keď som si odskúšal Lincolna, ktorého Tim dokončil asi o tretej ráno, po intenzívnej konzultácii s Debrou. Znakom dobrej jazdy je, že je na druhý raz lepšia, keď vám detaily a nuansy preniknú do vedomia. Zámok bol plný drobných čačiek a rafinovaných náznakov, ktoré ste si vychutnali s každou opakovanou jazdou.

Tim nervózne šúchal nohami, rástol ťažkou potláčanou pýchou keď som si zapol verejný prístup. Nahral aplikáciu do môjho verejného adresára a ja som ju opatrne spustil.

Bože! Boh a Lincoln a delová paľba a rečnícke umenie a pluhy a muly a sivokabátnici! Všetko sa prevalilo ponad mňa, prerazilo cezo mňa, narazilo mi na vnútrajšok lebky a odrážalo sa tam. Pri prvom náraze som precítil zmysel pre usporiadanosť, pre príbeh, ale toto, toto bol gestalt, celok v jednej nediferencovanej mase, ktorý ma napĺňal a prelieval sa zo mňa von. Na okamih sa ma zmocnila panika, keď sa mi zdalo, že lincolnovská podstata ohrozuje moju vlastnú osobnosť, a keď sa už zdalo, že ma celkom zaplaví, zrazu ustúpila, zanechajúc za sebou vlnu endorfínov a adrenalínu, až sa mi chcelo vyskakovať.

„Tim," zalapal som po dychu. „Tim! To bolo ..." Slová ma zradili. Chcel som ho objať. Čo sme s týmto mohli urobiť pre Zámok! Tá elegancia! Priamy prenos zážitku, bez potreby hlúpych, slepých očí, hrubých, hluchých uší.

Tim žiaril, Debra zo svojho trónu vážne prikývla. „Páčilo sa ti to?" povedal Tim. Prikývol som a odpotkýňal som sa nazad ku divadelnému sedadlu, kde spal Dan s hlavou zvrátenou dozadu, jemne chrápajúc.

Postupne sa mi do mysle vrátila rozvaha a s ňou aj zlosť. Ako sa opovažujú? Nádherné kompromisy techniky a výdavkov, ktoré nám dali disneyovské jazdy – jazdy, ktoré zabávali svet po dvesto a viac rokov – nemohli nikdy súperiť tvárou v tvár s tým, na čom tu pracovali.

Ruky v lone sa mi zaťali do pästí. Do riti, čo to nemohli ísť skúšať niekde inde? Prečo museli zničiť všetko, čo som mal rád, aby sme si to uvedomili? Tento tech mohli postaviť hocikde – mohli ho šíriť po sieti a ľudia sa k nemu mohli pripojiť zo svojich obývačiek!

Ale to by nestačilo. Urobiť to tu bolo lepšie pre staré Hufi – prerobia Disney World a zmocnia sa ho, jediný ad-hoc tím tam, kde ich predtým prekvitalo tristo, hladko obsluhujúci park dvakrát väčší ako Manhattan.

Postavil som sa a vyšiel z divadla, von na Námestie slobody, do Parku. Schladilo sa, ale nebolo suchšie a studená vlhkosť sa mi plazila hore chrbtom, až mi zastavila dych v hrdle. Otočil som sa a hľadel na Halu prezidentov, rozvážnu a pevnú, akou bola od môjho detstva, ba ešte skôr, monument Imažinierov, ktorí predvídali Bitchunskú spoločnosť, inšpirovali ju.

Zavolal som Dana, ktorý stále chrápal v divadle, a zobudil som ho. Nezrozumiteľne mi zamrmlal do ucha.

„Zabili to – zabili mňa." Vedel som, že to urobili a bol som rád. Vďaka tomu bude to, čo musím urobiť, ľahšie.

„Ach, Ježiš. Oni ťa nezabili – veď ponúkli svoje zálohy, pamätáš? Nemohli to urobiť"

„Hovno!" Kričal som do prázdnej noci. „Hovno! Urobili to, a nejako dodrbali svoje zálohy. Museli to spraviť. Je to všetko priveľmi pekné. Ako inak by sa dostali s Halou tak rýchlo tak ďaleko? Vedeli, že sa to stane, plánovali rozvrat, a hneď nato nabehli. Povedz mi, že veríš tomu, že mali proste mali tie plány len tak odložené a spustili ich, keď sa naskytla možnosť."

Dan zastonal a počul som ako mu praská v kĺboch. Iste sa naťahoval. Park okolo mňa dýchal, ozývali sa zvuky údržbárskych čiat cupitajúcich nocou. „Ja tomu verím. Ty zjavne nie. Nie je to prvý raz, čo sa rozchádzame v názoroch. A teraz čo?"

„Teraz musíme zachrániť Zámok," povedal som. „Teraz sa budeme brániť."

„Do riti," povedal Dan.

Musím pripustiť, kus zo mňa súhlasil.

— • —

Moja príležitosť prišla o necelý týždeň. Debrini adhokovia robili reklamu, ohlasovali mimoriadnu predpremiéru novej Haly pre ostatných adhokov, ktorí pracovali v Parku. Bola to klasická chutzpe, predviesť to tým s kľúčovým vplyvom v Parku omnoho skôr než sa vychytajú všetky muchy. Hladký priebeh by urobil veľký dojem, čo by zabezpečilo trvalú podporu až do doby dokončenia; nevydarené demo ich mohlo potopiť. V Parku bolo mnoho ľudí, ktorí cítili citové puto k Hale prezidentov a nech už Debrini ľudia prídu z hocičím, musí to zodpovedať ich túžbam.

„Urobím to cez demo," povedal som Danovi, keď som pilotoval autíčko z domu na služobné parkovisko. Bokom som na neho pozrel aby som posúdil jeho reakciu. Nasadil pokerovú tvár.

„Nepoviem o tom Lil," pokračoval som. „Lepšie, keď o tom nevie – uveriteľné popretie."

„A ja?" povedal. „Ja nepotrebujem uveriteľné popretie?"

„Nie," povedal som. „Ty nie. Ty si zvonku. Môžeš tvrdiť, že si konal na vlastnú päsť – že

si zblbol.“ Vedel som, že to nie je fér. Dan bol tu, aby si znovuvybudoval svoje Hufi, a keď bude zapletený do mojej špinavej hry, bude musieť začať odznovu. Vedel som, že to nie je fér, ale bolo mi to jedno. Vedel som, že bojujeme o prežitie. „Je to dobro proti zlu, Dan. Nechceš sa stať post-osobou. Chceš ostať človekom. Zábavné jazdy sú ľudské. Každý z nás ich prežíva po svojom. Sme fyzicky v ich vnútri a ony k nám hovoria cez naše zmysly. To, čo budujú Debrini ľudia – to je svinstvo kolektívnej mysle. Priamo implantované myšlienky! Ježiš! Veď to nie je zážitok, to je výplach mozgu! Ty to musíš chápať.“ Obhajoval som sa, prel som sa so sebou samým rovnako ako s ním.

Znovu som na neho hodil pohľad zboku, ako som tak uháňal Disneyho zadnými cestičkami, lemovanými floridskými píniami a nepoškvrneným purpurovým značením. Dan vyzeral zamyslene, rovnako ako kedysi za starých čias v Toronte. Moje napätie sa trochu uvoľnilo. Premýšľal o tom – dostal som sa mu pod kožu.

„Jules, toto nie je práve najlepší nápad,“ Hruď mi zovrelo, a on ma poklepal po pleci. Dosiahol, že som sa uvoľnil, dokonca aj keď mi vravel, že som idiot. „Aj keby Debra bola za tvojím zavraždením – a to nie je isté, ako obaja vieme. Tak aj v takom prípade musí byť nejaký lepší spôsob. Vylepšiť Zámok, súťažiť s ňou tvárou v tvár, to je chytré. Nechaj tomu trochu času a budeme jej to môcť odplatiť, prevziať Halu – dokonca Pirátov, to by ju vážne naštvalo. Do pekla, keby sme mohli dokázať, že je za vraždou, mohli by sme ju vyhnať hneď teraz. Sabotáž ti nijako nepomôže. Máš množstvo iných možností.“

„Ale žiadna z nich nie je dosť rýchla a žiadna nie je emocionálne uspokojivá. Takto to sakra má nejaké *gule*.“

Došli sme na služobné parkovisko, zatočil som autíčkom to boxu a vystúpil som skôr, než stihlo vysunúť nabíjací konektor. Počul som, ako za mnou Dan zabuchol dvere a vedel som, že ide za mnou.

Vážne sme prešli služobným vchodom. Kráčal som okolo kamier a vedel, že môj obraz sa archivuje, moja prítomnosť zaznamenáva. Čas môjho útoku som zvolil starostlivo: príchodom na poludnie som sa držal svojich zvykov pri sledovaní dynamiky davu v horúčave. Posilnil som to ešte tým, že som o tomto čase prišiel minul týždeň dvakrát, a ešte som sa zdržal v proviantnom stredisku, predtým než som zamieril nahor. Dlhší interval medzi príchodom na parkovisko a dorazením do Zámku teda nebude nič čudné.

Dan sa mi držal v pätách, keď som zabočil ku proviantnému stredisku a potom, v slepom bode kamery, sme sa pritisli k stene. Počas mojich prvých dní v Parku, keď som dvoril Lil, ukázala mi A-Vac, starý pneumatický systém na odstraňovanie odpadkov, odstavený v dvadsiatych rokoch. Deti čo vyrástli v Parku boli neúnavní prieskumníci potrubí, ktoré bolo stále slabo cítiť za smetím, ktoré tade kedysi fičalo 90 km/h na skládku na okraji pozemkov. Pre odvážneho, vycvičeného šarvanca bolo potrubie podzemným svetom zázrakov, ktorý skúmali, keď pre nich vyumelkované zážitky v Parku stratili lesk.

Uškrnul som sa a otvoril servisný vchod. „Keby ma neboli zabili a nedonútili ma tak vymeniť telo, asi by som nebol dosť pružný, aby som sa sem vtrepal,“ zasyčal som k Danovi. „Irónia, čo?“

Vliezol som do vnútra bez čakania na odpoveď, a začal som sa plaziť popod Halu prezidentov.

— • —

Môj plán počítal so všetkými predstaviteľnými detailmi, okrem jednej veci, ktorá mi nenapadla, až kým som nebol štyridsať minút v pneumatickej trubici, ruky vpredu a nohy za mnou, ako plavec.

Ako si dočiahnem do vrecka?

Konkrétne, ako vytiahnem moju VERF pištoľ zo zadného vrecka nohavíc, keď som nemohol ani len ohnúť lakte? VERF pištoľ bola základ plánu: generátor vysoko-energickej rádiovej frekvencie so smerovým, sústredeným lúčom, ktorý prenikne podlahou Haly prezidentov a odpáli každý sprostý kúsok neodtienenej elektroniky v budove. Zárodok myšlienky mi napadol počas Timovho prvého dema, keď som videl všetky tie prototypy porozkladané v zákulisí, rozobraté, aby sa v nich dalo montovať. Netienené.

„Dan,“ povedal som hlasom čudne stlmeným stenami potrubia.

„No?“ povedal. Počas cesty mlčal, len zvuk jeho bolestivého, lakte šúchajúceho postupu v rúre bez svetla mi naznačoval jeho prítomnosť.

„Dosiahneš do môjho zadného vrecka?“

„Ach, do riti,“ povedal.

„Kurva,“ povedal som, „nechaj si svoj debilný úvodník pre seba. Dosiahneš tam či nie?“

Počul som ho vrčať ako sa ťahal dohora v rúre, potom som zacítil jeho ruku ako mi siaha na lýtko. Čoskoro mi jeho hrudník drvil lýtka o dlážku rúry a jeho ruka chniapala po mojom zadku.

„Dočiahnem tam,“ povedal. Z jeho tónu som poznal, že sa mu veľmi nepáči, že som naňho skríkol, ale bol som príliš vytočený, než aby som uvažoval nad ospravedlnením, napriek tomu, čo sa muselo diať s mojím Hufi, keď mi ho Dan pomaly pálil.

Nešikovne vytiahol pištoľ – úzky valec dlhý ako moja dlaň – z môjho vrecka. „Čo teraz?“ povedal.

„Môžeš mi ju podať?“ spýtal som sa.

Dan sa plazil vyššie, ponad mňa, ale zasekol sa, keď jeho hrudný kôš došiel k mojim sedacím svalom. „Ďalej sa nedostanem,“ povedal.

„Fajn,“ povedal som. „Budeš teda musieť vypáliť ty.“ Zatajil som dych. Urobí to? Byť mojím komplicom bola jedna vec, páchateľom iná.

„Óuch, Jules,“ povedal.

„Obyčajné áno alebo nie, Dan. To je všetko, čo chcem od teba počuť.“ Vrel vo mne hnev – na mňa, na Dana, na Debru, na celú prekliatu záležitosť.

„Fajn,“ povedal.

„Dobre. Vytoč to na maximálny rozptyl a namier priamo dohora.“

Počul som ako uvoľnil západku, zacítil statický praskot vo vzduchu, a bolo po všetkom. Pištoľ bola na jedno vypálenie, niečo, čo som skonfiškoval zlomyseľnému hosťovi pred desiatimi rokmi , keď boli nakrátko v móde.

„Drž ju," povedal som. Nemal som v úmysle nechať tu taký dôkaz. Pokračoval som vo svojom plazení po bruchu vpred, k najbližšiemu servisnému príklopu, neďaleko parkoviska, kde som uložil pre nás oboch šaty na prezlečenie.

— • —

Naspäť sme sa dostali práve keď demo začínalo. Debrini adhokovia boli rozostavení okolo mezanínu vnútri Haly prezidentov, zbierka vplyvných členov obsluhy z ostatných ad-hoc tímov zapĺňali predsálie na maximum.

Dan a ja sme sa vtlačili dnu práve keď Tim zapínal za radom zamatový povraz. Úprimne sa na mňa usmial a potriasol mi rukou, ja som sa usmial na neho, s dobrým pocitom, keď som vedel, že zhorí v plameňoch. Našiel som Lil, šuchol som jej ruku do dlane a vošli sme do auditória, ktoré voňalo ako nové auto, po šampóne na koberce a čerstvej elektronike.

Posadili sme sa a ja som nervózne, nutkavo podupkával nohou, zatiaľčo Debra, oblečená v Lincolnovom plášti a s dlhou fajkou, predniesla krátky prejav.

Nad javiskom bol namontovaný akýsi druh vysielacieho zariadenia, čosi, čo im umožňovalo vyslať všetky ich aplikácie v jedinom mohutnom záblesku.

Debra skončila a za zdvorilého potlesku zostúpila z javiska, a spustili demo.

Nič sa nestalo. Snažil som sa potlačiť zlomyseľný úškrn keď sa nič nedialo. Nijaký tón v mojom uchu neohlasoval nový súbor v mojom verejnom adresári, nijaký nával dojmov, nič. Otočil som sa k Lil aby som utrúsil nejakú štipľavú poznámku, ale jej oči boli zatvorené, sánka poklesnutá, vyrážala dych v krátkych vzdychoch. V celom rade každý jeden člen obsluhy bol v rovnakom stave hlbokého, myseľ plniaceho sústredenia. Spustil som si diagnostický HUD.

Nič. Žiadna diagnostika. Žiadny HUD. Urobil som tvrdý reštart.

Nič.

Bol som odpojený.

— • —

Odpojený, vypotácal som sa z Haly prezidentov. Odpojený, chytil som Lil za ruku a kráčali sme k nástupišťu Liberty Belle, nášmu miestu pre súkromné rozhovory. Odpojený, vypýtal som si od nej cigaretu.

Lil bola rozrušená – dokonca aj cez moju zmätenú, odpojenú hmlu som to videl. V očiach sa jej leskli slzy.

„Prečo si mi to nepovedal?" povedala potom, čo chvíľu uprene hľadela do odrazu mesačného svetla v rieke.

„Povedať ti?" povedal som nechápavo.

„Sú vážne dobrí. Sú lepší ako dobrí. Sú lepší ako my. Ach, bože."

Odpojený, nemohol som nájsť štatistiky či signály, ktoré by mi pomohli v diskusii. Odpojený, skúšal som to bez pomoci. „Neverím. Nemyslím, že majú dušu, nemyslím, že majú históriu, nemyslím, že majú spojenie s minulosťou. Svet vyrástol s Disneym – chodia sem kvôli kontinuite rovnako ako kvôli zábave. A to im ponúkame." Som odpojený a oni nie – čo sa to, do pekla, stalo?

„To bude v poriadku, Lil. Nie je tu nikto lepší ako my. Sú iní a noví, ale nie lepší. Veď to vieš – strávila si v Zámku viac času ako hocikto iný, vieš, koľko vylepšení, koľko práce v ňom je. Ako môže niečo, čo zbúchali za pár týždňov, byť lepšie ako to, čo sme tu pestovali po všetky tie roky?"

Utrela si oči rukávom a usmiala sa. „Prepáč," povedala. Nos mala červený, oči opuchnuté, pehy jej vystúpili na zrumenených lícach. „Prepáč, ale je to šok. Možno máš pravdu. A aj keď nemáš – hej, o tom predsa meritokracia je, nie? Prežije to najlepšie, všetko ostatné sa vymení. Do čerta, neznášam ako vyzerám, keď plačem," povedala. „Poďme im zagratulovať."

Keď som ju vzal za ruku, bol som na seba akosi podivne pyšný, že som jej zlepšil náladu bez umelej pomoci.

— • —

Dana nebolo nikde vidno keď sme s Lil vyliezli v Hale na javisko, kde Debrin adhok a hŕstka gratulantov oslavovali pri fľaške. Debra stratila smoking a klobúk, a bola mimoriadne uvoľnená, ruky okolo pliec dvoch svojich kumpánov, fajočka medzi zubami.

Keď sme sa s Lil priblížili s nejakými neúprimnými komplimentmi, zaškerila sa okolo fajky, prikývla, a poriadne si potiahla, zatiaľčo Tim priložil fakľu.

„Vďaka," povedala lakonicky. „Bolo to tímové úsilie." Pritiahla k sebe svojich kumpánov, skoro sa udreli hlavami.

Lil sa opýtala, „A teda aký máte časový plán?"

Debra spustila siahodlhý spiel o kritických dráhach, míľnikoch, nevyhnutných schôdzach, takže som ju vypol. Adhoky boli zbláznené do týchto procedurálnych kydov. Hľadel som na svoje chodidlá, na dosky dlážky, a uvedomil som si, že to vôbec nebolo drevo, ale náter nanesený na medenej sieťke – Faradayova klietka. To preto VERF pištoľ nemala žiaden účinok; preto tak bezstarostne pracovali s neodtienenými počítačmi. Očami som sledoval medené tienenie okolo celého javiska a hore stenami, kde mizlo v strope. Opäť raz som bol ohromený ako bol Debrin adhok vyvinutý, ako ich skúška ohňom v Číne obrnila pred úbohými treťoligovými trikmi, s akými mohli prísť chabí floridskí chudáci – vrátane mňa.

Napríklad si nemyslím, že by sa mimo Debrinej kliky našiel jediný člen obsluhy Parku, ktorý by mal dostatočné gule, aby narafičil vraždu. Akonáhle som si toto uvedomil, došlo mi, že je len otázkou času, kým nastroja ďalšiu – a ďalšiu a ďalšiu. Čokoľvek, čo sa im mohlo prepiecť.

Debrin spiel sa konečne dotočil a Lil a ja sme sa pobrali preč. Zastavil som sa pred zálohovacím terminálom v bráne medzi Námestím slobody a Krajinou fantázie. „Kedy si sa naposledy zálohovala?" opýtal som sa jej. Ak išli po mne, mohli ísť po hocikom z nás.

„Včera," povedala. Bolo na nej vidieť, že je strašne unavená, vyzerala skôr ako hosť, čo to prehnal s jazdami v Parku, než ako neúnavná účinkujúca.

„Zbehnime si ďalšie zálohovanie, hej? Mali by sme sa vlastne zálohovať na obed a o polnoci – tak ako veci sú si nemôžeme dovoliť stratiť ani pol dňa práce, nieto celý týždeň.“

Lil prevrátila oči. Vedel som, že sa s ňou netreba hádať, keď je unavená, ale toto bolo príliš dôležité, než aby sa odkladalo kvôli zlej nálade. „Keď chceš, kľudne sa zálohuj tak často, Julius, ale nehovor mi, ako mám žiť svoj život, okej?“

„No tak, Lil – potrvá to len minútku, a budem sa cítiť oveľa lepšie. Prosím?“ Kňučanie v mojom hlase mi bolo odporné.

„Nie, Julius. Nie. Poďme domov a vyspime sa. Chcem popracovať na nových suveníroch pre Zámok – možno nejaké zberateľské kúsky.“

„Pre Kristapána, to naozaj chcem tak veľa? Fajn. Tak aspoň počkaj, kým sa zálohujem ja, dobre?“

Lil zastonala a uprene na mňa hľadela.

Pristúpil som k terminálu a odcvakol zálohovanie. Nič sa nestalo. Ach áno, jasné, bol som odpojený. Po celom tele mi vystúpil studený pot.

— • —

Lil si zabrala diván hneď ako sme vošli dnu, mrmlúc čosi o tom, že chce ísť do práce zrevidovať svoje nápady na suveníry. Pozeral som na ňu ako subvokalizuje a ťuká v kúte do vzduchu, celkom na mňa zabudla. Ešte som jej nepovedal, že som odpojený – pripadalo mi to ako bezvýznamné ponosovanie v porovnaní s krízou, s ktorou sa snažila vyrovnať.

Okrem toho, už som odpadol od siete aj predtým, hoci teraz už päťdesiat rokov nie, a systém sa obvykle umúdril po dobrom celonočnom spánku. Ak by sa to nelepšilo, ráno môžem zájsť za lekárom.

Tak som vliezol do postele, a keď ma v noci zobudil mechúr, musel som ísť do kuchyne pozrieť na naše staré nástenné hodiny, aby som zistil čas. Boli tri ráno. Kedy sme dom vlastne zbavili všetkých hodín?

Lil bola schúlená na gauči a slabo zaprotestovala, keď som sa pokúsil prebrať ju, tak som ju zakryl dekou a vrátil som sa do postele sám.

Zobudil som sa dezorientovaný a bez nálady, bez mojej obvyklej rannej dávky endorfínu. Živé sny o smrti a zničení sa stratili, keď som sa posadil. Dával som prednosť tomu, aby moje podvedomie robilo svoju prácu, takže som už dávno nastavil svoj systém tak, aby som sa počas fázy REM nebudil, okrem prípadov núdze. Sen zanechal v mojej mysli odpornú pachuť, tak som sa odtackal do kuchyne, kde Lil chystala kávu.

„Prečo si ma v noci nezobudil? Od spania na gauči som celá boľavá,“ povedala Lil, keď som sa vpotkýnal dovnútra.

Vyzerala energicky, pružne, ako niekto, kto mohol prikázať svojmu nervovému systému, aby vyrábal endorfín a adrenalín kedy chcel. Ja som mal chuť búchať päsťou do steny.

„Nechcela si vstať,“ povedal som a vylial som kávu zhruba v smere hrnčeka, potom som si ňou spálil jazyk.

„A prečo vstávaš tak neskoro? Dúfala som, že za mňa vezmeš šichtu – návrhy na suveníry dostávajú tvar a chcela som zbehnúť k Imažinierom a vyskúšať nejaký prototyping.“

„Nemôžem.“ vylovil som krajček chleba so syrom a v dreze som si všimol tanier s omrvinami. Dan sa už zrejme najedol a odišiel.

„Naozaj?“ povedala, a mne zovrela krv v žilách. Hodil som Danov tanier do umývačky a chlieb sebe do úst.

„Áno. Naozaj. Je to tvoja šichta – odmakaj si ju, alebo zavolaj, že si chorá.“

Lil sa zvrtla. Obvykle bola ráno vtelená milota, každopádne keď som bol napumpovaný hormónmi. „Čo sa deje, zlatko?“ spýtala sa, skĺznuc do úslužného režimu člena obsluhy. Chcelo sa mi udrieť do niečoho iného okrem steny.

„Nechaj ma na pokoji, dobre? Choď sa babrať s tými skurvenými suvenírami. Ja mám skutočnú prácu – ak si si nevšimla, Debra sa chystá zhltnúť teba aj tvoju hŕstku statočných dobrodruhov a s vašimi kosťami si vyšpára zuby. Preboha, Lil, to sa nikdy kvôli ničomu nenaserieš? Nemáš v sebe štipku vášne?“

Lil zbelela a ja som zacítil v žalúdku mrazenie. Bola to hádam najhoršie, čo som mohol povedať.

Lil a ja sme sa spoznali pred tromi rokmi, na záhradnom večierku, ktorý usporiadali priatelia jej rodičov, také spoznávanie sa členov obsluhy. Mala len 19 – zdanlivo aj skutočne – a mala svieži, flirtovný šmrnc, takže som ju najprv odpísal, ako ďalšiu prázdnu hlavu spomedzi účinkujúcich.

Jej rodičia – Tom a Rita – na druhej strane, boli fascinujúci ľudia, členovia pôvodného adhoku, ktorý prevzal moc vo Svete Walta Disneyho, vybojujúc kontrolu nad Parkom od gangu bohatých bývalých akcionárov, ktorí s ním zaobchádzali ako so svojou súkromnou vecou. Rita mala zdanlivo asi 20, ale vyžarovala z nej zrelosť a zapálená oddanosť Parku, ktorá tak kontrastovala s povrchnosťou jej dcéry.

Prekypovali Hufi, nezmerateľným Hufi, prakticky už nepoužiteľným. Vo svete, kde aj chudák s vynulovaným Hufi mohol bez problémov jesť, spať, cestovať a pripájať sa k sieti, ich bohatstvo bolo viac než dostatočné, aby si opakovane mohli dopriať tých niekoľko málo nepodstatných vecí, ktorých bol na zemi nedostatok.

Rozhovor sa stočil k onomu prvému dňu, keď ona a jej priatelia použili rezací horák na turnikety a nahrnuli sa dovnútra, oblečení do podomácky vyrobených kostýmov a s vlastnými menovkami. Prenikli do obchodov, kontrolných centier, do atrakcií, najprv po stovkách, potom, ako plynul horúci júlový deň, po tisícoch. Lokaji akcionárov – ktorí pracovali v Parku kvôli možnosti byť súčasťou mágie, hoci nemali nijaký vplyv na rozhodnutia vedenia – kládli symbolický odpor. Skôr než sa deň skončil sa však väčšina z nich vzdala dobyvateľom, odovzdali im bezpečnostné kódy a pripojili sa k nim.

„Ale vedeli sme, že akcionári sa nevzdajú len tak ľahko,“ povedala Lilina matka, popíjajúc limonádu. „Udržiavali sme Park v prevádzke 24/7 počas nasledujúcich dvoch týždňov, aby sme im nedali šancu na odplatu bez toho, aby to videli hostia. Spolu s pár adhokmi z aerolínií sme pridali extra lety do Orlanda a hostia sa valili.“ Usmievala sa, pripomínajúc si ten moment, a keď sa uvoľnila, jej črty boli takmer navlas rovnaké ako u Lil. To len keď rozprávala, tvár sa jej zmenila, svaly ju stiahli do výrazu, ktorý bol o desiatky rokov starší,

ako tvár, čo ho nosila.

„Väčšinu času som trávila vedením kiosku so suvenírami Madam Leotovej vedľa Zámku, ďakujúc hosťom a syčiac si nadávky s akcionármi, ktorí sa ma snažili vyhodiť. Spala som v spacom vaku na dlážke utilidoru s niekoľkými tuctami ostatných v trojhodinových zmenách. A vtedy som stretla tohto somára“ - drgla manžela do pleca - „omylom vošiel do iného spacáku a odmietol sa odsunúť, keď som sa prišla vyspať. Tak som len vliezla k nemu a zvyšok, ako sa vraví, je história.“

Lil prevrátila očami a vydala dávivé zvuky. „Jéééžiš, Rita, nikto nepotrebuje počúvať túto časť.“

Tom ju potľapkal po ramene. „Lil, si dospelá osoba – keď nemôžeš počúvať historky o dvorení tvojich rodičov, môžeš si ísť buď sadnúť niekam inam, alebo sa škeriť a znášať to. Ale nemôžeš diktovať predmet konverzácie.“

Lil na nás dospelých vrhla veľmi mladistvý pohľad a odplávala. Rita za jej odchádzajúcim chrbtom potriasla hlavou, „V tejto generácii nie je veľa ohňa,“ povedala. „Málo vášne. Je to naša chyba – mysleli sme si, že Disney World bude najlepšie miesto na výchovu detí v Bitchunskej spoločnosti. A možno aj bolo, ale ...“ Hlas sa jej vytratil a pošúchala si ruky o stehná, gesto, ktoré som neskôr vídaval u Lil. „Asi pre nich dnes niet dostatok výziev. Sú príliš kooperatívni.“ Zasmiala sa a jej manžel ju vzal za ruku.

„Hovoríme ako naši rodičia,“ povedal Tom. „Keď sme vyrastali, nemali sme nič z týchto tak moderných záležitostí na predlžovanie života – riskovali sme s jaskynnými medveďmi a dinosaurami!“ Tom sa nechal zostarnúť na zdanlivých 50, so šedivejúcimi spánkami a usmievavými vráskami, pred hosťami predstavoval neohrozujúcu autoritu. Bola to stará múdrosť medzi adhokmi prvej generácie, že ženské členky obsluhy mali vyzerať mlado, muži staro. „Asi sme proste párik Bitchunských fundamentalistov.“

Lil z neďaleka zavolala: „Rozprávajú ti, akí sme mliečniaci, Julius? Až ti to pôjde na nervy, čo keby si prišiel sem zafajčiť si?“ Všimol som si, že si so svojou partiou podávali fajku cracku.

„Na čo je to dobré?“ vzdychla si Lilina matka.

„Ach, mne sa nezdá, že by to bolo také zlé,“ povedal som vlastne moje prvé slová za popoludnie. Jasne som si uvedomoval, že som tam len vďaka ich láskavosti, len jeden z légie takých, čo sa zhŕkli do Orlanda každý rok, ašpirujúc na miesto v niektorej spomedzi vládnucich klík. „Sú zapálene oddaní udržiavaniu Parku, to je isté. Minulý týždeň som urobil chybu pri zdvíhaní vstupnej závory na Džungľový parník a dostal som veľmi vážnu lekciu o hladkom fungovaní Parku od člena obsluhy, ktorý nemohol mať viac ako 18. Myslím, že necítia takú vášeň pre tvorenie Bitchunstva ako sme cítili my – nepotrebujú to – ale majú veľa odhodlania udržiavať ho.“

Lilina matka mi venovala dlhý skúmavý pohľad, o ktorom som nevedel, čo si mám myslieť. Nedokázal som povedať, či som ju urazil alebo čo.

„Chcem tým povedať, nemôžeš byť revolucionár po revolúcii, nie? Nezápasili sme práve preto, aby deti ako Lil už nemuseli?“

„Zaujímavé, že o tom hovoríš,“ povedal Tom. Mal taký istý skúmavý pohľad. „Práve včera sme rozprávali presne o tom istom. Zhovárali sme sa -“ nadýchol sa a pozrel spýtavo na manželku, ktorá prikývla - „o hibernácii. Teda, na nejaký čas. Pozrieť sa, či sa veci veľmi zmenia za päťdesiat alebo sto rokov.“

Ucítil som akési zahanbené rozčarovanie. Prečo som tu strácal čas blbnutím s týmito dvoma, keď oni nebudú nablízku, až príde čas na moju kooptáciu? Tú myšlienku som zapudil, hneď ako sa zjavila – rozprával som sa s nimi, lebo to boli milí ľudia. Nie každá konverzácia musí byť strategicky dôležitá.

„Vážne? O hibernácii.“ Spomínam si, že som vtedy myslel na Dana, o jeho názore na zbabelosť hibernácie, o statočnosti ukončiť to, keď zistíte, že ste prežitkom. Utešoval ma, keď môj posledný žijúci príbuzný, môj strýko, sa rozhodol ísť spať na tritisíc rokov. Môj strýko bol pred-Bitchun, a nikdy sa s ním celkom nezžil. Predsa však bol mojím spojením s mojou rodinou, s mojou prvou dospelosťou a mojím jediným detstvom. Dan ma vzal do Gananoque, kde sme strávili deň poskakovaním po krajine v sedemmíľových čižmách, plachtením ponad jazerá Tisícich ostrovov a ponad ohnivý koberec jesenného lístia. Deň sme završili v mliekarenskej komunite, kde ešte robili syr z kravského mlieka a bolo tam tisíc vôní a fľaše silného jablčného vína a dievča, ktorej meno som dávno zabudol ale jej zvučný smiech si budem pamätať navždy. A vtedy nebolo tak dôležité, že môj strýko bude spať tritisíc rokov, pretože nech sa stane čokoľvek, vždy budú listy a jazerá a jasný západ slnka farby krvi a dievčenský smiech.

„Hovorili ste o tom s Lil?“

Rita zavrtela hlavou. „Je to len taký nápad. Nechceme ju znepokojovať. Ťažké rozhodovanie jej veľmi nejde – to je tá jej generácia.“

Čoskoro potom zmenili tému, a ja som sa cítil nepohodlne, vedel som, že mi povedali priveľa, viac než mali v pláne. Vytratil som sa a našiel Lil a jej mladých kamarátov a trochu sme posedeli a trochu sa pomaznali.

Do mesiaca som pracoval v Strašidelnom zámku, Tom a Rita sa nechali uložiť do Kanop v Kissimmee s prianím, aby ich nebudili, kým ich infoboti nenazbierajú dostatok zaujímavého materiálu hodného ich času, a Lil a ja sme boli horúca novinka.

Rozhodnutie rodičov pre hibernáciu Lil neniesla veľmi dobre. Cítila to ako facku, ako výčitku smerom k nej a jej štebotajúcej polyannovskej generácii.

Preboha, Lil, to sa nikdy kvôli ničomu nenaserieš? Nemáš v sebe štipku vášne?

Slová mi vyleteli z úst rýchlejšie, než som si uvedomil, že som ich vyriekol, a Lil, 15 percent z môjho veku, dosť mladá aby bola mojou pravnučkou; Lil, moja milenka a môj najlepší priateľ a ten, kto ma uviedol do adhokracie na Námestí slobody; Lil zbelela ako stena, otočila sa na päte a vyšla z kuchyne. Nasadla do svojho vozítka a odišla do Parku odpracovať si zmenu.

Ja som sa vrátil do postele a civel som na stropný ventilátor ako sa lenivo točí, a cítil som sa na hovno.

Kapitola 5

Uplynulo 36 hodín, kým som sa konečne vrátil do Parku a Lil sa ešte nevrátila domov. Ak by mi skúšala zavolať, dostala by sa k môjmu odkazovaču – nemohol som prijímať hovory. Ako sa neskôr ukázalo, vôbec sa nepokúšala spojiť so mnou.

Čas som trávil striedavo poflakovaním, pitím, a plánovaním strašnej, iracionálnej pomsty Debre za to, že ma zabila, zničila môj vzťah, vzala mi moju milovanú (teda videné s odstupom) Halu prezidentov a ohrozovala Zámok. Dokonca aj v mojom zmätenom stave som vedel, že je to dosť neužitočné a stále som si hovoril, že s tým prestanem, dám si sprchu a niečo na vytriezvenie, a začnem pracovať v Zámku.

Práve som na to zbieral energiu keď vošiel Dan.

„Panebože," povedal šokovane. Asi som vyzeral dosť mizerne, rozvalený na gauči v spodnej bielizni, celý ulepený a pokrčený, oči krvou podliate.

„Hej, Dan. Čo je nové?"

Vrhol na mňa jeden zo svojich patentovaných ironických pohľadov a ja som pocítil, že znovu došlo k zvláštnej výmene úloh, od stretnutia na UT, keď on sa stal domácim a ja som votrelcom. On bol jedným z tých ironických pohľadov a ja som bol úbohý stroskotanec, čo spálil všetok kapitál svojej reputácie. Zo zvyku som si čekol svoje Hufi a o hneď nato som sa prestal diviť jeho nízkemu skóre a namiesto toho som bol šokovaný tým, že som si ho vôbec mohol pozrieť. Bol som zasa pripojený!

„No, a čo vieš o tomto?" opýtal som sa, hľadiac na moje deprimujúce Hufi.

„Čo?" povedal.

Brnkol som na jeho kochleu. „Moje systémy sú zasa online," subvokalizoval som.

Vyjavene pozeral. „Ty si bol offline?"

Vyskočil som z gauča a zatancoval krátky tanček šťastia v spodkách. „*Bol* som, ale *teraz* už nie som." Cítil som sa lepšie než kedykoľvek v predchádzajúcich dňoch, pripravený poraziť svet – alebo aspoň Debru.

„Nechaj ma osprchovať sa a potom zájdeme do Imažinierskych labákov. Mám super bomba nápad."

— • —

Nápad, ako som mu vysvetlil v autíčku, spočíval v preventívnej prestavbe Zámku. Sabotáž Haly bol ohavný a hlúpy nápad, a dostal som zaň, čo som si zaslúžil. Podstata Bitchunskej spoločnosti bola v tom, byť rešpektovaný viac než susedný adhok, uspieť na základe zásluh, nie podvodu, napriek zabitiam a podobným veciam.

Takže to bude prestavba.

„Kedysi v začiatkoch disneylandovského Zámku v Kalifornii," vysvetľoval som, „Walt tam mal hneď za prvou zákrutou Vozíka skazy chlapíka v brnení, ktorý vyskakoval a strašil hostí keď išli okolo, až sa išli posrať. Samozrejme, netrvalo to dlho. Toho úbožiaka vyľakaní hostia stále tĺkli a okrem toho brnenie nebolo veľmi pohodlné na dlhé zmeny."

Dan sa uznanlivo zasmial. Bitchunská spoločnosť odstránila takmer všetky druhy otravnej jednotvárnej práce, a čo zostalo – viesť bar, umývať záchody – prinášalo hromady Hufi a vo voľnom čase pohodlný život.

„Ale chlapík v brnení mohol *improvizovať*. Každý raz si dostal trošku inú šou. Je to ako účinkujúci v spieli na Džungľovom parníku. Každý má svoj vlastný textík, vlastné vtipy, a aj keď ich animatronika nie je taká úžasná, predstavenie stojí za pozretie."

„Chceš zaplniť Zámok účinkujúcimi v brnení?" opýtal sa Dan krútiac hlavou.

Rukou som odohnal jeho námietky, až autíčko zakľučkovalo, vystrašiac skupinku hostí, ktorí sa okolo viezli na prenajatých bicykloch.

„Nie," povedal som a ospravedlňujúco zakýval na zblednutých hostí. „Vôbec nie. Ale čo keby všetka animatronika mala ľudských operátorov – telekontrolórov, pracujúcich s manipulátormi? Mohli by interagovať s hosťami, zhovárať sa s nimi, strašiť ich … Zbavíme sa súčasnej animatroniky, nahradíme ju plne pohyblivými robotmi, a časti potom hodíme na Sieť. Pomysli na Hufi! Mohol by si mať, povedzme, tisíc operátorov naraz online, desať zmien za deň, každá z nich napojená na náš Zámok … Rozdávali by sme ceny za vynikajúce výkony, zmeny by boli založené na všeobecnom hlasovaní. V podstate by sme do Zámku pridali desaťtisíc hostí každý deň, akurát že títo hostia by fungovali ako čestní účinkujúci."

„To znie dosť dobre," povedal Dan. „Veľmi bitchunské. Debra môže mať AI a vypaľovanie do mysle, ale ty budeš mať ľudskú interakciu, príspevok od najväčších fanúšikov Zámku na celom svete-"

„A týchto fanúšikov by Debra musela získať, ak by chcela vyhrať hru o Zámok. Elegantné, čo?"

— • —

Prvá vec bola zavolať Lil, dať veci do poriadku, a získať ju pre myšlienku. Jediný problém bol, že moja kochlea bola zasa mimo. Nálada mi opäť zhorkla a musel som prosiť Dana aby jej zavolal namiesto mňa.

Stretli sme sa v Imažinieringu, masívnom komplexe budov z hliníkových prefabrikátov natretých maskovacou zelenou, ktorý sa hmýril bláznivými vynálezcami odkedy Bitchunská spoločnosť prišla do Disney Worldu. Adhokovia, ktorí floridské Imažinierske oddelenie postavili a teraz ho viedli, boli najmenej politickí v Parku, klasické týpky v plášťoch so zápisníkmi, ktorí pracovali pre hocikoho, keď mal fasa nápady. Nedbajúc o Hufi ho nahromadili množstvá na pravej aj ľavej strane.

Lil pracovala so Suneepom, alias Suvenírovým Sekáčom. Dokázal navrhovať, prototypovať a vyrábať suveníry rýchlejšie než hocikto iný – tričká, sošky, perá, hračky, domáce potreby, bol kráľ. Spolupracovali vo svojich HUD-och, stojac oproti sebe pri

laboratórnej lavici v strede labáku veľkého ako basketbalové ihrisko, ktorý bol zaprataný čačkami s logom, rýchlo čosi drmoliac, zatiaľčo ich oči tancovali na neviditeľných obrazovkách.

Dan sa reflexívne napojil na spoločný pracovný priestor hneď ako sme vošli, nechajúc ma samotného mimo, na posmech. Tým čo uvidel bol zjavne unesený.

Štuchol som ho lakťom. „Urob hardcopy," zasyčal som.

Namiesto toho, aby ma ľutoval, len zaťukal do vzduchu niekoľko príkazov a z tlačiarne v rohu začali vyliezať strany. Iný by z toho robil neviemčo, ale on ma len vtiahol do diskusie.

Ak by som potreboval dôkaz, že sme s Lil boli stvorení jeden pre druhého, tak návrhy, s ktorými prišli spolu so Suneepom, boli viac ako dosť. Rozmýšľala presne tak, ako ja – suveníry, ktoré zdôrazňovali ľudský rozmer Zámku. Boli tam miniatúrne animatroniky Duchov Stopárov v krabičke s temným svetlom, ich robotické kostry viditeľné cez vrstvy plastového ošatenia; akčné figúrky, ktoré komunikovali infračervenými lúčmi, takže keď sa umiestnili blízko seba, spustila sa ich funkcia ako v Zámku – havran krákal, hlava Madam Leotovej zaklínala, spievajúce busty spievali. Vypracovala akýsi formálny odev, založený na kostýme účinkujúceho, ale v tohtoročných módnych líniách.

Bol to dobrý materiál, to chcem povedať. V duchu som videl opätovné spustenie Zámku o šesť mesiacov, zaplnený robotickými avatarmi fanúšikov Zámku z celého sveta, v darčekovej káre Madam Leotovej nakopené blyštivé poklady, prechádzajúci sa ľudskí hráči voľne interagujúci s návštevníkmi v čakárni ...

Lil vzhliadla zo svojho pripojeného stavu a civela na mňa, ako som sa preberal cez kópiu, nadšene prikyvujúc.

„Dosť vášnivé pre teba?" spýtala sa príkro.

Cítil som ako mi očervenela tvár, uši. Bolo to niečo medzi zlosťou a hanbou, a pripomenul som si, že som od nej viac než sto rokov starší, a že sa musím správať zodpovedne a zrelo. A navyše, ja som hádku začal.

„To je teda bohovsky fantastické, Lil," povedal som. Jej pohľad nezmäkol. „Naozaj výberový materiál. Mal som dobrý nápad-" skopíroval som všetko pre ňu, avatary, roboty, prestavbu. Prestala zazerať a začala si robiť poznámky, potom sa pousmiala, ukázali sa jej jamky v lícach, šikmé oči sa v kútikoch prižmúrili.

„Toto nie je ľahké," povedala napokon. Suneep, ktorý zdvorilo predstieral, že nepočúva, mimovoľne prikyvoval. Dan tiež.

„To viem," povedal som. Začervenal som sa ešte viac. „Ale o to ide – čo robí Debra tiež nie je ľahké. Je to riskantné, nebezpečné. Vďaka tomu sa ona aj jej adhok stále zlepšujú – sú chytrejší." *Chytrejší ako my, to je isté*. „Dokážu robiť rozhodnutia takto rýchlo, a rovnako rýchlo ich aj uskutočniť. Musíme byť schopní urobiť to isté."

Naozaj som navrhoval aby sme boli viac ako Debra? Slová mi jednoducho vyklĺzli, ale videl som, že je to tak – musíme poraziť Debru v jej vlastnej hre, musíme sa vyvíjať viac než oni.

„Rozumiem, čo chceš povedať," povedala Lil. Videl som, že je rozrušená, prešla do spôsobu vyjadrovania člena obsluhy. „Je to veľmi dobrý nápad. Myslím, že máme dobrú šancu zrealizovať ho, ak to nanesieme v skupine, potom čo to preštudujeme, vybudujeme plány, vypracujeme kritické prístupy, a súkromne si zabezpečíme pozitívny ohlas u niektorých z nich."

Mal som pocit, že plávam v melase. Pri rýchlosti, s akou sa hýbal adhok Námestia slobody, budeme ešte len pri formálnych pohovoroch, keď Debrini ľudia budú okolo nás strhávať Zámok. Skúsil som zmeniť taktiku.

„Suneep, ty si zúčastnil na nejakých prestavbách, však?"

Suneep pomaly prikývol, s opatrným výrazom na tvári, nepolitický tvor vtiahnutý do politickej diskusie.

„Fajn, tak mi povedz, keby sme prišli za tebou s týmto plánom a požiadali ťa o vypracovanie produkčného časového plánu – takého bez posudku, len vziať myšlienku a ísť za ňou – a potom ho uskutočniť, ako dlho by ti trvalo uskutočniť to?"

Lil sa potuteľne usmiala. S Imažiniermi už mala do činenia.

„Asi tak päť rokov," povedal takmer okamžite.

„Päť rokov?" vykríkol som. „Prečo päť rokov? Debrini ľudia prestavali Halu za mesiac!"

„Aha, tak moment," povedal. „Vôbec žiadne posudky?"

„Žiadne posudky. Len prísť na najlepší spôsob ako to urobiť a uskutočniť ho. Môžeme ti zabezpečiť neobmedzenú kvalifikovanú pracovnú silu, tri zmeny za deň."

Vyvrátil oči dohora, prstami odškrtával dni a mrmlal si popod nos. Bol to vysoký, chudý chlapík, s prameňmi tmavých kučeravých vlasov, ktoré si počas premýšľania podvedome urovnával prekvapivo krátkymi prstami.

„Približne osem týždňov" povedal. „Nepočítajúc s nehodami, za predpokladu použitia hotových súčiastok, neobmedzenej pracovnej sily, schopného vedenia, materiálu k dispozícii ..." Znova sa odmlčal a jeho krátke prsty sa zamrvili, keď si vytiahol HUD a začal robiť zoznam.

„Moment," povedala vyplašene Lil. „Ako si sa dostal z piatich rokov k ôsmim týždňom?"

Teraz som sa zaškeril ja. Videl som, ako Imažinieri pracovali, keď boli ponechaní sami na seba, stavajúc prototypy a konceptuálne modely – vedel som, že skutočnou slabinou boli neustále posudky a revízie, stále sa meniaci konsenzus skupinového rozhodovania adhoku, ktorý dal zákazku.

Suneep bol v pomykove. „Nuž, keď všetko, čo mám urobiť je uistiť sa, že moje plány sú dobré a moje budovy nespadnú, môžem to urobiť veľmi rýchlo. Samozrejme, že moje plány nie sú dokonalé. Niekedy som uprostred projektu, keď niekto navrhne novú vec či postup, ktorý vec nezmerateľne vylepší. Potom sa treba vrátiť k rysovacej doske … Takže by som ostal pri rysovaní dosť dlho na začiatku, získal spätnú väzbu od ostatných Imažinierov, od adhokov, od záujmových skupín a zo Siete. Potom sa urobia posudky na každú fázu stavby, overí sa, či niekto nemal nejaký úžasný nápad, na ktorý sme zabudli, niekedy sa treba v práci vrátiť. Je to pomalé ale funguje to."

Lil znervóznela. „Ale keď môžeš urobiť kompletnú revíziu za osem týždňov, prečo to proste neukončiť, potom naplánovať ďalšiu revíziu, a urobiť *túto* za osem týždňov, a tak ďalej? Prečo má trvať päť rokov, kým sa niekto môže zviezť?"

„Pretože tak sa to robieva," povedal som Lil. „Ale *nemusí* sa to tak robiť. A takto zachránime Zámok."

Vo svojom vnútri som cítil istotu, vedel som, že mám pravdu. Adhokracia je výborná vec, bitchunská vec, ale organizácia sa musela na mieste zvrtnúť – to by bolo dokonca ešte *bitchunskejšie*.

„Lil," povedal som pozerajúc jej do očí, snažiac sa do nej vtlačiť môj uhol pohľadu. „Musíme to urobiť. Je to naša jediná šanca. Zverbujeme stovky aby prišli na Floridu pracovať na prestavbe. Dáme každému fanúšikovi Zámku na planéte zážitok z pripojenia sa, potom ich vyzveme na spoluprácu, nech riadia terminály teleprezencie. Získame tak najväčšie super-odporúčanie na svete, a postavíme čosi lepšie a rýchlejšie než akýkoľvek adhok kedy dokázal, a bez opustenia vízie pôvodných Imažinierov. Bude to bude nevýslovne Bitchun."

Lil sklopila oči, teraz bolo na nej aby sa červenala. Prechádzala sa hore-dolu, kývala rukami pozdĺž tela. Videl som, že je na mňa stále nahnevaná, ale aj vzrušená a vystrašená a áno, rozvášnená.

„Nezáleží to odo mňa, to vieš," povedala nakoniec, stále sa prechádzajúc. S Danom sme sa na seba uškrnuli. Dostali sme ju.

„Viem," povedal som. Ale záležalo, takmer – bola skutočný mienkotvorný vodca adhoku na Námestí slobody, niekto kto poznal systém skrz naskrz, niekto, kto robil správne, rozumné rozhodnutia a v kríze si zachovával chladnú hlavu. Žiadny ľahkomyseľník. Nemala sklony k radikálnym zmenám názoru. Tento plán jej reputáciu a s ňou spojené Hufi v krátkom horizonte zničí, ale kým sa to stane, získa množstvá Hufi od nového, mnohotisícového adhoku.

„Chcem povedať, že za nič neručím. Rada by som si preštudovala plány, z ktorými príde Imažiniering, prešla nejaké simulácie -"

Začal som protestovať, pripomínal som, že rýchlosť bola kľúčom, ale predbehla ma.

„Ale neurobím to. Musíme konať rýchlo. Počítajte so mnou."

Nevrhla sa mi do náručia, nepobozkala ma a nepovedala všetko odpustené, ale súhlasila, a to stačilo.

— • —

Moje systémy znova nabehli niekedy neskôr toho dňa a ja som si to ani nevšimol ako som si robil starosti s novým Zámkom. Boha, veď to bolo také trúfalé: odkedy Zámok otvorili po prvýkrát v Kalifornii v roku 1969 nikto nemal odvahu naozaj doňho šťúrať. Ó, jasné, parížska verzia, Kaštieľ Fantómov, sledovala trochu iný príbeh, ale to bola len menšia úprava aby sa uspokojil vtedajší európsky trh. Nikto nechcel dobabrať legendu.

A vlastne, čo robilo Zámok tak čertovsky dobrým? Bol som v Disney Worlde nespočetnekrát ako hosť predtým než som sa tu usadil, a aby som povedal pravdu, nikdy nebol mojím absolútnym favoritom.

Ale keď som sa vrátil do Disney Worldu, naživo a osobne, čerstvo znudený a zblbnutý trojhodinovým letom z Toronta pri plnom vedomí, ocitol som sa v dave, ktorý ma doň vtiahol. Som strašný, nemožný spoločník na návštevu zábavného parku. Od čias, keď som bol šarvanec, ktorý sa prepletal po nástupištiach metra, aby uchmatol posledné voľné miesto v zaplnenom vagóne, som bol posadnutý myšlienkou Poraziť Dav.

V ranom období Bitchunskej spoločnosti som poznal hráča blackjacku, obsesívneho rátača kariet, hlupáka s talentom na pravdepodobnosť. Bol to tlstý, nenápadný inžinier, mierne úspešný zakladateľ mierne úspešnej hi-tech firmičky, ktorý dokázal pekne tajomné a podivuhodné veci so softvérovými agentmi. Hoci bol len mierne úspešný, bol nesmierne bohatý: nikdy si nepožičal ani cent na financovanie svojej firmy a vlastnil ju hneď celú keď ju nakoniec predal za plnú vaňu prachov. Jeho tajomstvo spočívalo v zelených plstených stoloch Vegas, kam putoval zakaždým, keď stav jeho účtu poklesol, šiel tam rátať karty a počítať šance a Rozbiť Bank.

Dlho potom ako predal firmu, dlho potom ako mu z toho zašibalo, prezliekal sa do idiotských prevlekov a sadal si k stolom, kde kúzlil jednu dvadsaťjednotku za druhou, všetko pre čistý pocit uspokojenia z Rozbitia Banku. Pre neho to bolo číre mozgové potešenie, šľah štiav šťastia zakaždým, keď bol bankár trop alebo keď on zdvojnásobil stávku na kôpku karát s figúrami.

Hoci ja som nikdy nekúpil viac než tiket lotérie, ihneď ma dostala jeho posadnutosť: pre mňa to bolo Poraziť Dav, nájsť cestu najmenšieho odporu, zaplniť medzery, odhadnúť kratší rad, vyhnúť sa zápche, zmeniť jazdný pruh, a to s rezervou – pohybovať sa presne a graciózne a predovšetkým pri správnej *príležitosti*.

Pri mojom osudovom návrate som sa ubytoval v kempe Fort Wilderness, rozbil som stan, a bežal som ku dokom prievozu, aby som chytil kompu k Hlavnej bráne.

Zástup bol neveľký, až kým som sa nedostal k Hlavnej bráne a k radom na lístky. Potlačil som počiatočný inštinkt rozbehnúť sa k najvzdialenejšiemu radu, ktorý bol podľa približného pravidla najkratší, a predbehnúť spolucestujúcich z kompy. Miesto toho som poodstúpil a urobil si krátky vizuálny prieskum dvadsiatich kioskov a ohodnotil som ľudí v radoch pred každým z nich. V pred-bitchunskej dobe by som si v prvom rade všímal ich vek, ale teraz je to už čím ďalej tým menej znakom čohokoľvek iného než vzhľadu, a tak som starostlivo skúmal spôsob ako sa stavali do radu, ich odev, a predovšetkým ich náklad.

Môžete sa dozvedieť viac o schopnosti niekoho efektívne si poradiť so zložitosťami státia v rade podľa toho, čo nesie, než z hocičoho iného – ak by si to ľudia viac uvedomovali. Samozrejme, klasikou je neobťažkaný občan, osoba bez čo i len skromnej tašky cez plece alebo odkladacieho opasku. Laikovi by sa mohlo zdať, že takýto exemplár je určite rýchly, ale ja som si urobil neformálnu štúdiu a prišiel som k záveru, že títo odvážni ikonoklasti sú vlastne najľahkomyseľnejší zo všetkých, ktorí často ostanú stáť s teľacím zadivením, potľapkávajúc sa po vreckách v márnej snahe nájsť niečo na písanie, nejaké ID, kľúčovú kartu, zajačiu tlapku, ruženec, sendvič s tuniakom.

Nie, svoje peniaze by som stavil hocikedy na, ako mu hovorím, Starostlivého Pútnika. Je to osoba schopná starostlivo sa vybaviť štyrmi či piatimi taštičkami toho či onoho druhu, od objemných vrecák na náradie po vojenský batoh s popruhmi a biometrickými zámkami. Čo si treba všímať, je ergonomická úvaha venovaná takýmto vymoženostiam: sú vyvážené, sú

pripevnené aby zavadzali čo najmenej a dalo sa do nich ľahko dostať? Niekto, kto venuje toľkú pozornosť svojej výbave pravdepodobne strávi čas v rade premýšľaním, ktoré kúsky bude potrebovať, keď sa dostane na rad, a drží ich aby bol odbavený čo najrýchlejšie.

Je to ale zložité, lebo existuje množstvo napodobňovateľov, vystrojených truľov, ktorí zabalia *všetko*, lebo nemajú organizačného filipa, aby prišli na to, čo by si zbaliť mali – takí sú vybavení rovnako taškami a vreckami a meštekmi, avšak výrečná je efektivita tejto výbavy. Tieto nákladné mulice sa prehýnajú pod svojím nákladom, žonglujúc s tým či oným, naprávajúc si pritom privoľné popruhy na pleciach.

Sledoval som rad pozostávajúci zo skupiny Starostlivých Pútnikov, rad , ktorý bol o niečo dlhší ako ostatné, ale ja som sa k nemu pripojil a nervózne som sledoval môj postup vzhľadom k iným vybraným bodom. Bol som budúcnosť, pozitívny omen Sveta-bez-čakania, a vykračoval som si dolu Hlavnou ulicou, USA, dávno pred mojimi spolucestujúcimi z kompy.

Príchod do Sveta Walta Disneyho bol pre mňa návratom domov. Moji rodičia ma sem doviedli po prvýkrát, keď som mal desať, práve keď prvé príznaky Bitchunskej spoločnosti pomaly prenikali každému do vedomia: smrť nedostatku, smrť smrti, zápas o premenu ekonomiky, ktorá vyrástla sústredená len na nedostatok a smrť. Moje spomienky na výlet sú hmlisté ale vrelé, teplé floridské podnebie a more usmiatych tvárí, prerušované magickými stemnenými chvíľami jazdy vo vozoch VšadeChod, okolo diorámy za diorámou.

Znovu som prišiel, keď som zmaturoval a bol som ohromený bohatosťou detailu, veľkosťou a grandióznosťou toho všetkého. Strávil som tam týždeň civejúc ako teľa, vyškerený, túlajúci sa z rohu do rohu. Vedel som, že jedného dňa sem prídem žiť.

Park sa pre mňa stal métou, konštantou vo svete, kde sa všetko menilo. Zas a znovu som sa vracal do Parku, zapúšťal som korene, zbližoval som sa so všetkými ľuďmi.

Toho dňa som prechádzal z krajiny do krajiny, od jazdy k jazde, hľadal som krátke línie, oko hurikánu, ktoré plnilo kapacitu Parku. Zaujímal som vyvýšené pozície, stavajúc sa na lavičky či vyskočiac na plot, a robil som vizuálny prieskum všetkých radov v dohľade, snažil som sa objaviť prevládajúce prúdy v pohybe davu, celkove som si užíval staré obsesie. Pravdupovediac asi som strávil rovnakú dobu pozorovaním ako aj poslušným čakaním v rade ako poslušná ovečka, ale dobre som sa bavil aj precvičil.

Strašidelný zámok zažíval prázdne obdobie: sprievod Snow Crash Spectacular práve prešiel cez Námestie slobody smerom ku Krajine Fantázie, a stiahol so sebou hordy hostí tancujúcich za zvukov JapRapu komickej Sushi-K a opičiacich sa po pohyboch statočného Hira Protagonista. Keď odišli, Námestie slobody sa zmenilo na mesto duchov a ja som využil príležitosť prejsť si Zámok päťkrát za sebou, zakaždým pekne celý.

Podľa toho, ako som to rozprával Lil, najprv som si všimol ju a potom Zámok, ale v skutočnosti to bolo naopak.

Prvé dve jazdy som bol jednoducho vďačný za agresívnu klimatizáciu a lahodný pocit vysúšania potu na mojej pokožke. Ale pri tretej jazde som si začal všímať ako bohovsky dobrá tá vec bola. V celom Zámku nebol jediný kúštik techniky pokročilejšej než projektor s filmovou slučkou, ale bolo to tak prefíkane vyšpekulované, že ilúzia strašidelného domu bola dokonalá: duchovia, ktorí vírili cez tančiareň boli *duchovia*, trojrozmerní a éterickí a fantómovskí. Duchovia, ktorí spievali v komickom živom obraze na cintoríne, boli rovnako presvedčiví, nefalšovane vtipní a súčasne z nich naskakovali zimomriavky.

Pri štvrtom prechode som si všimol *detail*, nepriateľské oči zapracované do vzoru tapety, motív opakujúci sa v štukách, vo svietnikoch, vo fotogalérii. Začínal som rozoznávať slová ku „Smutným škľabiacim sa duchom“, piesni, ktorá sa opakovala po celej jazde, či v zlovestných tónoch organu, opakujúcich hlavnú tému troppo troppo alebo vo svižnom speve štyroch muzikálnych búst na cintoríne.

Je to chytľavá melódia, taká čo som si pri piatej jazde pohmkával, a tentoraz som si všimol, že priagresívna klíma bola v skutočnosti záhadným chladom, ktorý sa tiahol cez miestnosti tak ako túlaví duchovia dávali cítiť svoju prítomnosť. Keď som po piaty raz vystúpil, popiskoval som si tú melódiu s džezovými improvizáciami a zmixovaným tempom.

Vtedy sme sa s Lil zrazili. Zbierala poodhadzované zmrzlinové obaly – v ten deň som videl tucet členov obsluhy zbierať smetie, videl som to tak často, že som sa pridal. Nezbedne sa na mňa zaškerila, ako som tak vystúpil do vypražano-dezinfekčného parfumu Parku, ruky vo vreckách, naskrz spokojný sám so sebou, že som tak kompletne *zažil* skutočne dobrý kus umenia.

Odpovedal som úsmevom, pretože bolo iba prirodzené, že niekto spomedzi kráľov Hufi, ktorí mali privilégium starať sa o tento kúsok nebeskej zábavy by si mal všimnúť ako veľmi si užívam ich prácu.

„Toto je naozaj, skutočne Bitchun,“ povedal som jej, obdivujúc jej titanské Hufi, ktoré jej môj HUD pripisoval.

Hrala postavu, takže nemala byť veselá, ale účinkujúci z jej generácie si nemohli pomôcť aby neboli priateľskí. Spravila kompromis medzi hrôzostrašným správaním a svojou prirodzenou milou povahou, a lascívne sa mňa zaškľabila, a so zdvorilosťou zombie zastonala „Ďakujem vám – *snažíme* sa robiť to *oduševnene*.“

Uznanlivo som zaskučal a začal som si všímať, ako veľmi rozkošná v skutočnosti je, toto dievča ako štoplík, s jej hnijúcou uniformou komornej a pĺznucim páperovým odprašovačom. Bola proste tak čistá a vydrhnutá a spokojná so všetkým, vyžarovalo to z nej, až som dostal chuť uštipnúť ju do líčok – hociktorej dvojice.

Bol rad na mne a tak som povedal, „Kedy vás ghúlov vypustia? Rád by som vás vzal na Zombie alebo na Krvavú Mary.“

To viedlo k ďalšiemu strašlivému kvíleniu, a k tomu, že som ju vzal na dva do Klubu dobrodruhov, dozvedel som sa jej vek, počas toho som stratil nervy, hovoriac si, že nemôže existovať nič, čo by sme si mohli povedať cez priepasť storočia.

Keď hovorím Lil, že som si ju všimol najprv a potom Zámok, opak je pravdou. Ale zároveň je pravdou – a to som jej nikdy nepovedal – že vec, ktorá sa mi na Zámku najviac páči je:

Je to miesto, kde som ju stretol.

— • —

S Danom sme strávili deň jazdením po Zámku, koncipovaním scenárov pre teleprezenčných hráčov, ktorých, ako sme dúfali, prilákame. Boli sme v totálne kreatívnej nálade, dialógy plynuli tak rýchlo ako ich stihol prepisovať. Džemovať s Danom nad nápadmi bol najlepšie zabíjanie času na svete.

Bol som za to, aby sa plán hneď preflákol na Sieť, a získal si mysle a srdcia nášho skalného obecenstva, ale Lil to odmietla.

Plánovala stráviť nasledujúcich pár dní tichým politikárčením medzi zvyškom adhoku, získať nápadu nejakú podporu, a nechcela aby sa objavilo niečo nevhodné, čo by prišlo od ľudí zvonku, ktorí by sa zapojili skôr ako adhok.

Hovoriť s adhokmi, získať ich pre vec – to bola zručnosť, ktorú som nikdy neovládal. Dan bol v tom dobrý, Lil v tom bola dobrá, ale ja, myslím, že som bol príliš zameraný na seba, než aby som si vypestoval zručnosti vyjednávača. Za mojich mladých čias som si namýšľal, že to kvôli tomu, že som bol chytrejší než ostatní a nemal som trpezlivosť vysvetľovať veci jednoducho pre natvrdlých, ktorým nedochádzalo.

Je pravda, že som celkom dosť chytrý chlapík, ale sotva génius. Obzvlášť keď ide o ľudí. Pravdepodobne je to kvôli postoju Poraziť Dav, nikdy som nevidel jednotlivcov, len masu – nepriateľa príležitosti.

Nikdy by som sa sám a bez pomoci nedostal do adhoku Námestia slobody. Lil mi to zariadila, dávno predtým, než sme spolu začali spávať. Predpokladal som, že jej rodičia budú v procese akceptácie mojimi najlepšími spojencami, ale boli príliš unavení, príliš pripravení na dlhý spánok, než aby si všímali novoprišelca ako ja.

Lil ma vzala pod svoje ochranné krídla, pozývala ma na párty po práci, zapájala ma do rozhovorov so svojimi kumpánmi, potichu šírila kópie mojej dizertácie. A presne to isté robila aj v opačnom smere, úprimne vyzdvihujúc cnosti mojich nových známych, takže som vedel, čo si zaslúži rešpekt, a nedalo sa inak, len ich brať ako jednotlivcov.

V nasledujúcich rokoch som ten rešpekt stratil. Väčšinou som sa motal okolo s Lil, a keď prišiel Dan, tak s ním, a s priateľmi na sieti po celom svete. Adhokovia, s ktorými som pracoval celý deň, boli ku mne zdvorilí ale sotva veľmi priateľskí.

Ja som sa k nim asi správal rovnako. Keď som si ich v duchu predstavil, boli beztvárnou, pasívno-agresívnou masou, priveľmi zamotaní v škrobenom svete budovania konsenzu, než aby kedykoľvek čokoľvek väčšie robili.

Dan a ja sme sa do toho vrhli po hlave, krtkujúc po Sieti aby sme zohnali adresy otakuov pre Zámok zo štyroch kútov sveta, zaraďujúc ich do tabuliek podľa časových zón, pováh a, samozrejme, podľa ich Hufi.

„Toto je čudné,“ povedal som vzhliadnuc od staromódneho terminálu, ktorý som používal – moje systémy boli zasa odpojené. V ostatných dňoch mi striedavo naskakovali a padali a ja som stále plánoval zájsť za lekárom, ale nikdy som sa k tomu nedostal. Pravidelne ma pochytil pocit naliehavosti, keď som si uvedomil, že moja záloha bola stále staršia, ale Zámok dostal vždy prednosť.

„Ha?“ povedal.

Zaťukal som na displej. „Videl si toto?“ bol to fan-sajt, zobrazujúci zbierku animovaných 3-D sieťových modelov rôznych prvkov Zámku, časť obrovského kolektívneho projektu, ktorý bežal už desaťročia, na vybudovanie presnej 3-D reprezentácie každého centimetra Parku. Sám som používal tieto modely na testovanie mojich návrhov.

„Tie sú fantastické,“ povedal Dan. „Ten chlap musí byť hotový *diabol*.“ Autor starostlivo vymodeloval, priviazal a naanimoval každého ducha v scéne v tančiarni, kompletne aj s kinematikou potrebnou pre plný pohyb. Tam kde by „obyčajný“ fan-umelec možno použil štandardnú knižnicu kinematiky ľudského tela, tento skutočne od základu napísal svoju vlastnú, takže duchovia sa pohybovali s prízračnou plynulosťou, ktorá bola dokonale ne-ľudská.

„Kto je autor?“ opýtal sa Dan. „Máme ho už na zozname?“

Zroloval som dolu k autorom. „Nech sa prepadnem,“ vydýchol Dan.

Autorom bol Tim, Debrin elfský parťák. Tie modely poslal týždeň pred mojou vraždou.

„Čo to podľa teba znamená?“ spýtal som sa Dana, hoci som si o tom myslel svoje.

„Tim je blázon do Zámku,“ povedal Dan. „O tom som vedel.“

„Ty si to vedel?“

Vyzeral, akoby sa bránil. „Iste. Povedal som ti to, keď som sa, kvôli tebe, motal v Debrinom gangu.“

Ja že som chcel, aby sa pridal k Debre? Ako som si pamätal, bol to jeho nápad. Bude treba premýšľať o veľa veciach.

„Ale čo to znamená, Dan? Je spojenec? Mali by sme skúsiť zverbovať ho? Alebo je on tým, kto presvedčil Debru, že by sa mala zmocniť Zámku?“

Dan zavrtel hlavou. „Ja si ani niesom istý, či sa chce zmocniť Zámku. Poznám Debru, všetko čo chce, je premeniť nápady na skutky, tak rýchlo a toľko, koľko sa len dá. Svoje projekty si vyberá veľmi starostlivo. Je chamtivá, iste, ale opatrná. Mala výborný nápad s Prezidentmi a tak sa ich zmocnila. Nikdy som ju nepočul rozprávať o Zámku.“

„Samozrejme, že nie. Dáva si pozor. Počul si ju rozprávať o Hale prezidentov?“

Dan sa zarazil. „No, ani nie … chcem povedať, nie mnohými slovami, ale-“

„Ale nič,“ povedal som. „Ide po Zámku, ide po Magickom kráľovstve, ide po Parku. Do čerta, zmocňuje sa ho a zdá sa, že ja som jediný, kto si to všimol.“

— • —

Toho večera, keď sme sa hádali, som Lil povedal pravdu o mojich systémoch. Hádka sa stala našou pravidelnou večernou zábavou, a Dan radšej odišiel spávať do jedného z hotelov v Parku, aby to nemusel znášať.

Samozrejme, začal som to ja. „Zabijú nás, ak nepohneme zadkom a nezačneme s prestavbou,“ povedal som, hodiac sa na diván a odkopnúc poškriabaný servírovací stolík. Vo svojom hlase som počul hystériu a iracionalitu a to ma ešte viac štvalo. Frustrovalo ma, že som sa nevedel spojiť so Suneepom a Danom, a, ako obyčajne, bolo už príliš neskoro večer, než aby som volal niekoho, aby s tým niečo robili. Do rána zasa zabudnem.

Lil mi odsekla z kuchyne, „Robím, čo môžem, Jules. Keď máš lepší spôsob, som samé ucho."

„Hovno. Ja robím, čo môžem, plánujem celú vec. Som pripravený to *spustiť*. Tvojou úlohou bolo pripraviť na to adhokov, ale stále mi vravíš, že ešte nie sú. Kedy teda budú?"

„Ježiš, ty si ale otrava."

„Neotravoval by som, keby si si pohla. Čo vlastne robíš celý deň? Pracovné zmeny v Zámku? Prekladáš stoličky vo Veľkom dobrodružstve Titaniku?"

„Makám ako *otrok*. Hovorila som o tom už s každým z nich tento týždeň aspoň dva razy."

„To určite," jačal som do kuchyne. „Určite si hovorila."

„Tak mi never. Do čerta, čekni si moje telefónne hovory."

Čakala.

„No? Skontroluj ich!"

„Pozriem si ich neskôr," povedal som vystrašený smerom, ktorý to nabralo.

„Tak to teda *nie*," povedala, a fučiac vkročila do izby. „Nemôžeš mi hovoriť, že klamem a potom odmietnuť pozrieť si dôkaz." Založila si ruky na svoje štíhle útle boky a uprene na mňa hľadela. Zbledla, až sa jej dala spočítať každá jedna peha na tvári, krku, kľúčnych kostiach a vo výstrihu starého trička s véčkom, ktoré som je dal, keď sme boli na jednodňový výlet v Nassau.

„No?" spýtala sa. Vyzerala pripravená vykrútiť mi krk.

„Nemôžem," pripustil som, vyhýbajúc sa jej pohľadu.

„Ale môžeš – aha, dám ti to do tvojho verejného adresára."

Jej výraz tváre sa zmenil na prekvapenie, keď ma nenašla na svojej sieti. „Čo sa deje?"

A tak som jej to porozprával. Odpojený, vyhodený, pokazený.

„No a prečo si nešiel k lekárovi? Veď sú to už *týždne*. Zavolám mu hneď teraz."

„Na to zabudni," povedal som. „Zájdem sa ním zajtra. Nemá zmysel ťahať ho z postele."

Ale nešiel som ani na druhý, ani na ďalší deň. Príliš veľa práce, a zavolať mi vždy napadlo keď som bol ďaleko od verejných terminálov, alebo bolo priskoro či prineskoro. Moje systémy sa sem-tam spustili a ja som bol príliš zaneprázdnený nad plánmi pre Zámok. Lil si zvykla na príval papierových kópií, ktoré sa povaľovali po dome, na to, že musí vytlačiť svoje poznámky k mojim plánom a nechať ich v mojom obľúbenom kresle – na to, že sme žili ako jaskynní ľudia informačného veku – obklopení mŕtvymi stromami a tikajúcimi hodinkami.

Byť odpojený mi pomáhalo sústrediť sa. Sústredený asi nie je správne slovo – bol som posadnutý. Sedel som pred terminálom, ktorý som si priniesol každý deň domov, prehrýzal som sa plánmi, diktoval odkazy. Ľudia, ktorí sa chceli so mnou spojiť, museli pohnúť zadkom a *prísť* za mnou.

Stal som sa natoľko posadnutý, že som sa prestal hádať, a Dan sa nasťahoval naspäť, a potom bol rad na mne, aby som odišiel do hotela aby ich moje klepkanie na klávesnici nerušilo po nociach. Lil a on boli plne zaneprázdnení kampaňou na sformovanie adhoku pre náš plán, a ja som začal cítiť, že sme konečne dosiahli harmóniu a sme blízko cieľa.

Jedno popoludnie som kráčal domov, stískajúc v rukách zvitok kópií, a vrazil som do obývačky, ozlomkrky drmoliac o nejakom vylepšení môjho pôvodného plánu, ktoré by pridalo tretí segment k jazde a zvýšilo by počet terminálov teleprezencie, ktoré by sa mohli použiť bez zníženia priepustnosti.

Bol som v prostriedku výkladu keď moje systémy nabehli. Verejný hovor v izbe mi naskočil na HUD.

A potom z teba stiahnem všetko do posledného švíku a skočím na teba.

A potom čo?

Nabúcham ťa, až budeš kríčať.

Ježiš, Lil, ty si ale jedna nehanebná kovbojka.

Moje oči sa zavreli a odtienili všetko, okrem žiariacich písmen. Rýchlo zmizli. Otvoril som znova oči, pozrel na Lil, ktorá sa začervenala a odvrátila. Dan vyzeral vyľakane.

„Čo sa deje, Dan?" spýtal som sa potichu. Srdce mi silne búchalo, ale cítil som sa pokojný a odťažitý.

„Jules," začal, potom ta vzdal a pozrel na Lil.

Lil si zatiaľ uvedomila, že som zasa pripojený a že som objavil ich skryté správy.

„Bavíš sa, Lil?" spýtal som sa.

Lil zavrtela hlavou a pozrela na mňa. „Proste odíď, Jules. Pošlem ti tvoje veci do hotela."

„Takže ty chceš, aby som odišiel, čo? Aby si ho mohla nabúchať až bude krívať?"

„Toto je môj dom, Julius. Žiadam ťa, aby si odtiaľ odišiel. Uvidíme sa zajtra v práci – máme plenárnu schôdzu adhoku, aby sme hlasovali o prestavbe."

Bol to jej dom.

„Lil, Julius -" začal Dan.

„Toto je medzi ním a mnou," povedala Lil. „Nemiešaj sa do toho."

Pustil som papiere – chcel som nimi tresnúť, ale pustil som ich, *flump*, a otočil som sa na päte a vyšiel von, neobťažujúc sa za sebou zatvoriť dvere.

— • —

Dan sa ukázal v hoteli desať minút po mne a zaťukal na moje dvere. Keď som otvoril dvere, bol som celý meravý. Držal fľašu tequily – *mojej* tequily, ktorú priniesol z domu, ktorý som zdieľal s Lil.

Posadil sa na posteľ a zahľadel sa na tapety s logom. Zobral som od neho fľašu, vzal dva poháre z kúpeľne a nalial.

„Je to moja chyba," povedal.

„Som si istý, že je," povedal som.

„Niekoľko nocí dozadu sme pili. Bola veľmi rozrušená. Nevidela ťa poriadne niekoľko dní, a keď ťa videla, vyplašil si ju. Odvrkával si. Hádal sa. Urážal si ju."

„A tak si si ju narazil," povedal som.

Zavrtel hlavou, potom prikývol, napil sa. „Áno. Bolo to už dávno, čo som ne..."

„Sexoval si s mojím dievčaťom, v mojom dome, kým ja som bol preč a pracoval."

„Jules, je mi to ľúto. Urobil som to a pokračoval som v tom. Niesom asi dobrý priateľ ani jednému z vás."

„Je zničená. Chcela, aby som sem prišiel a povedal ti, že to všetko bola chyba, že si len paranoický.“

Dlho sme ticho sedeli. Znovu som mu nalial, potom sebe.

„Nedokážem to,“ povedal. „Mám o teba starosti. Nie si v poriadku, už mesiace nie. Neviem o čo ide, ale mal by si ísť k lekárovi.“

„Nepotrebujem lekára,“ odsekol som. Pálenka rozpustila moju meravosť a nechala pálivý hnev a žlč, mojich stálych spoločníkov. „Potrebujem priateľa, čo netrtká moje dievča, keď sa otočím chrbtom.“

Hodil som pohár o stenu. Odrazil sa, zanechajúc na tapete škvrnu od tequily, a zakotúľal sa pod posteľ. Dan sa strhol, ale ostal sedieť. Keby sa bol postavil, vrazil by som mu. Dan sa v krízach vyzná.

„Ak ťa to nejako upokojí, čakám, že čoskoro budem mŕtvy,“ povedal. Kyslo sa na mňa uškrnul. Moje Hufi vyzerá dobre. Táto prestavba ho dostane na vrchol. Budem pripravený odísť.“

To ma zastavilo. Nejako som zabudol, že Dan, môj dobrý priateľ Dan, sa išiel zabiť.

„Spravíš to,“ povedal som a sadol som si k nemu. Bolelo, keď som na to pomyslel. Naozaj som mal rád toho bastarda. Možno bol mojím najlepším priateľom.

Ozvalo sa klopanie na dvere. Otvoril som bez toho aby som pozrel cez priezor. Bola to Lil.

Vyzerala mladšie ako kedykoľvek predtým. Mladá a drobná a nešťastná. Uštipačná poznámka mi uviazla v krku. Chcel som ju objať.

Prešmykla sa okolo mňa a išla k Danovi, ktorý sa vyvliekol z jej objatia.

„Nie,“ povedal a postavil sa a potom si sadol na okenný parapet, hľadiac na Lagúnu Siedmich Morí.

„Dan mi práve vysvetľoval, že do dvoch mesiacov plánuje byť mŕtvy,“ povedal som. „To kazí dlhodobé plány, nie, Lil?“

Dolu tvárou sa jej kotúľali slzy, vyzerala, akoby sa zložila do seba. „Vezmem, čo sa dá,“ povedala.

V hrdle sa mi od žiaľu zasekla hrča, a uvedomil som si, že to bol Dan a nie Lil, koho strata ma mrzela najviac.

Lil vzala Dana za ruku a vyviedla ho z izby.

Asi si aj ja vezmem, čo sa dá, pomyslel som si.

Kapitola 6

Ležal som na hotelovej posteli, hypnotizovaný lenivým otáčaním stropného ventilátora a uvažoval som nad možnosťou, že som sa zbláznil.

Dokonca ani v čase Bitchunskej spoločnosti to nebolo nemožné a hoci existovali liečby, neboli príjemné.

Kedysi som bol ženatý s bláznivou osobou. Obaja sme mali okolo 70 a nežil som pre nič iné, len pre zábavu. Volala sa Zoja a ja som jej hovoril Zed.

Stretli sme sa na orbite, kam som išiel zažiť preslávené radovánky mikrogravitácie. Dobre sa spiť nie je pri jednom gé veľká zábava, ale pri desať na mínus ôsmu je to bomba. Netackáte sa, *odrážate* sa ako lopta, a keď sa tak odrážate v guli plnej ďalších odrážajúcich sa, rozveselených, šťastných nahých ľudí, všetko sa stane hlboko zábavným.

Poletoval som vnútri priehľadnej, jeden a pol kilometrovej sféry, naplnenej menšími sférami, z ktorých ste mohli získať karafy ovocných smrtiacich dryjákov. Na dne boli rozsypané hudobné nástroje, a keď ste vedeli hrať, nejaký ste si uchmatli, pripútali k telu a začali hrať. Ostatní schytili svoje a džemovalo sa. Melódie boli rôzne, od vynikajúcich po príšerné, ale vždy veľmi energické.

Pracoval som s prestávkami na svojej tretej symfónii, a vždy, keď sa mi zdalo, že mám dobrý kus, trávil som čas vo sfére a hral som ho. Niekedy mi ostatní, čo sa pripojili, poskytli nové a zaujímavé smery na prebádanie, a to bolo dobre. A aj keď sa tak nestalo, hrať na nástroj bol rýchly spôsob ako zaujať zaujímavých nahých neznámych.

A tak sme sa stretli. Viedol som hlavný motív na celle, keď sa zmocnila sa klavíra a trieskala na ňom pivárenské vyhrávky v čudnom rytme. Spočiatku mi to vadilo, ale po chvíľke mi došlo čo robí s mojou hudbou, a bolo to skutočne *dobré*. Z muzikantov som namäkko.

Seansu sme prudko ukončili, ja zúrivo sa oháňajúc sláčikom, až zo mňa odfrkovali guličky potu a graciózne plávali k hydrotropickým recyklátorom, ona búchajúc na 88 ako by to bol úchyl, čo jej zabil partnera..

Keď posledná nota zaznela sférou, dramaticky som sa zrútil. Jednotlivci, páry a skupinky prerušili lietajúci koitus, aby nám zatlieskali. Hlboko sa uklonila, odpútala sa od Steinwaya a pobrala sa k príklopu.

Odrazil som sa nohami a rýchlo som prefičal cez sféru v zúfalej snahe dostať sa k príklopu skôr ako ona. Dohonil som ju keď odchádzala.

„Hej!“ povedal som. „To bolo super! Som Julius! Ako sa máš?“

Vztiahla ku mne obe ruky a súčasne mi stlačila nos a moju spodnú jednotku – nie silno, chápete, ale hravo. „Túút!“ povedala, a vyfrkla cez príklop, kým ja som civel na môjho rozkvitajúceho tučka.

Pustil som sa za ňou. „Počkaj,“ volal som, keď padala cez spojovaciu chodbu stanice smerom ku gravitácii.

Mala telo klaviristky – rekonštruované ramená a ruky sa jej naťahovali do nemožných dĺžok, a používala ich s ladnosťou vesmíranov, vrhajúc sa rýchlo vpred. Potácal som sa za ňou najlepšie ako som vedel na mojich začiatočníckych vesmírnych nohách, ale kým som dosiahol okraj stanice s polovicou gé, bola preč.

Nenašiel som ju, až kým som nemal hotovú ďalšiu vetu a zašiel som si ju vyskúšať na hoboj do bubliny. Práve som sa zahrieval, keď prešla cez príklop a pripútala sa ku klavíru.

Tentoraz som si zakliesnil hoboj pod pazuchu, doskackal som k nej a až potom som navlhčil jazýček a začal fúkať. Vznášal som sa nad vrchom klavíra a ako sme hrali, pozeral som jej do očí. Hrala v 4/4 takte a v postupoch I-IV-V, v štýle, ktorý sa menil z blues cez rock do folku, dobiedzajúc na okraji mojich vlastných melódií. Mrkla na mňa, ja na ňu, a jej oči sa pôvabne prižmúrili vždy keď sa mi podaril nejaký drobný melodický vtip.

Mala takmer úplne plochú hruď a bola pokrytá jemnou, červenohnedou srsťou ako veverička. Bol to štýl cestovateľov, vhodný pre život vo vesmíre v kontrolovanej klíme, bez ostrých hrán. O päťdesiat rokov neskôr som chodil s Lil, inou ryšavou, ale Zed bola prvá. Hral som a hral, opantaný plynulosťou jej pohybov po klávesnici, jej komickými sústredenými grimasami, keď sa pustila do zvlášť rafinovaného riffu. Keď som sa unavil, vzal som to do malého mostíka a prenechal jej sólo. Chcel som to naťahovať koľko sa dá. Medzitým som sa vmanévroval medzi ňu a príklop.

Keď som zahral posledný tón, bol som vyžmýkaný ako prádlo, ale pozbieral som energiu na rýchly presun pred príklop a zablokoval som ho. Pokojne sa odpútala a priletela ku mne.

Pozrel som jej do očí, striebristé zošikmené mačacie oči, oči, do ktorých som hľadel celé popoludnie, a videl som úsmev, ktorý sa zrodil v ich kútikoch a rozšíril sa dolu až k jej dlhým, elegantným prstom na nohách. Pozrela na mňa, a potom pomaly opäť uchopila moje oje.

„Môžeš byť,“ povedala a odviedla ma do svojej spálne, cez stanicu.

Nespali sme.

— • —

Zoja patrila k prvým sieťovým inžinierom pre konštelácie širokopásmových geosynchov, ktoré vypustili tesne predtým ako svet vstúpil do Bitchunstva. Bola vystavená vysokej radiácii a nízkemu gé a ako šiel čas, stal sa z nej transhuman, zdokonalený obdivuhodnou zbierkou vylepšení: zakrpatený chvost, oči, čo videli väčšinu RF spektra, ruky, srsť, reverzibilné kolenné kĺby ako u psa a kompletne mechanická chrbtica, ktorá netrpela žiadnym z tých absolútne debilných problémov, ktoré trápia nás ostatných, ako sú bolesti v krížoch, medzilopatkové zápaly, ischias a vyskočené platničky.

Myslel som si o sebe, že žijem pre zábavu, ale na Zed som sa nechytal. Rozprávala, len keď už nestačilo húkanie a pískanie a ohmatkávanie a bozkávanie, a bežne na seba lepila vylepšenia pri hocijakom rozmare, ktorý jej prišiel na um, ako keď sa rozhodla pre výstup do vesmíru bez skafandra a strávila popoludnie tým, že si nechávala pokryť kovom telo a pľúca.

Stokrát za deň som sa do nej zamiloval a dvakrát toľko ráz som ju chcel uškrtiť. Na svojej vesmírnej prechádzke ostala zopár dní, vznášajúc sa okolo bubliny a strúhajúc bláznivé grimasy na jej zrkadlový vonkajšok. Nemohla nijako vedieť, či som bol vnútri, ale predpokladala, že sa pozerám. Alebo možno ani nie a škerila sa pre zábavu hocikoho.

Ale potom sa vrátila cez prielez, cudzia a tichá a jej oči plné hviezd, ktoré videla, a jej kovová koža studená od ľadového dychu prázdneho kozmu, a viedla ma vo veselej naháňačke cez stanicu, jedáleň, kde sme sa bezstarostne šmýkali cez trasľavý ryžový puding, cez skleníky, kde sa zahrabávala ako škrečok a šplhala ako opica, cez obývacie priestory a bubliny, kde sme prerušili tisícku koitov.

Mohli by ste si myslieť, že sme dospeli k spoločnému aktu, a pravdupovediac, také bolo moje očakávanie, keď sme začali s hrou, ktorú som nazval dostihy, ale k tomu nedošlo. Niekde v polovici som stratil telesné nutkania a vrátil som sa do stavu detskej nevinnosti, žijúc len pre vzrušenie z naháňačky a pre veselosť, ktorú som cítil vždy keď našla nejaký nový, ešte viac strelený roh, za ktorý sa skryť. Myslím, že sme sa na stanici stali legendou, ten bláznivý párik, čo stále lieta hore-dolu, ako keby vám na oslavu vbehli dvaja nahí koedukovaní bratia Marxovci.

Keď som ju požiadal aby si ma vzala, vrátila sa so mnou na Zem, aby so mnou žila, až kým sa nedotočí hlavná pružina vesmíru, zahúkala na mojom nose a mojom pipíku a vykríkla, „*MÔŽEŠ BYŤ*!“

Vzal som ju domov do Toronta a ubytovali sme sa desať poschodí pod zemou, v preplnenej univerzitnej ubytovni. Tu dolu naše Hufi nebolo také slávne, a nekonečné chodby jej poskytovali pocit domova a príležitosti na vylomeniny.

Avšak nezbednosť kúsok po kúsku pominula a Zed začala rozprávať viac. Priznávam, že najprv som cítil úľavu, že moja čudná mlčanlivá žena sa konečne správa normálne, vychádza so susedmi miesto toho, aby si z nich strieľala neustálym húkaním, žartovnými kopancami a striekajúcimi pištoľami. Prestali sme s dostihami, nechala si odobrať psie nohy, srsť, striebristé oči sa zmenili na orieškovohnedé a boli hlboké tak, ako predtým strieborne nevyspytateľné.

Nosili sme šaty. Zabávali sme. Začal som nacvičovať moju symfóniu v sálach nenáročných na Hufi a v parkoch s hocijakými hudobníkmi, akých som splašil, a ona prišla a nehrala, len sedela bokom a usmievala sa, a usmievala sa úsmevom, ktorý jej neschádzal z pier.

Zbláznila sa.

Posierala sa. Trhala si vlasy. Porezala sa nožmi. Obvinila ma, že plánujem jej vraždu. Susedom podpálila byt, zabalila sa do plastových obalov, polámala nábytok.

Zbláznila sa. Mala rozsiahle záchvaty, pomaľovala steny našej spálne svojou krvou, celé noci bola ako bez seba a neprestajne horúčkovito rečnila. Usmieval som sa a znášal som to kým som vládal, potom som ju schytil a kopajúcu ako mulica som ju odvliekol k lekárovi na druhé poschodie. Na Zemi bola rok a šalela mesiac, toľko mi trvalo, kým som si to pripustil.

Lekár u nej diagnostikoval nonchemickú dysfunkciu, čo v podstate znamenalo, že pokazená bola jej myseľ, nie jej mozog. Inými slovami, dohnal som ju k šialenstvu.

Existuje psychoterapia na nonchemickú dysfunkciu, ktorá spočíva vlastne vo vyrozprávaní sa z toho, treba sa naučiť cítiť sa lepšie sám so sebou. Nechcela to podstúpiť.

Bola na dne, so samovražednými i vražednými sklonmi. V krátkych chvíľach keď mala pod sedatívami jasnú myseľ, súhlasila s obnovením zo zálohy, zaznamenanej predtým, ako sme prišli do Toronta.

Bol som pri jej posteli, keď sa prebudila v nemocnici. Pripravil som pre ňu písomné zhrnutie udalostí, ktoré sa stali od jej poslednej zálohy, a ona si ho nasledujúcich niekoľko dní čítala.

„Julius,“ povedala, keď som v našom podzemnom byte chystal raňajky. Bola taká vážna, tak nezábavná, že som hneď vedel, že nasledujú zlé správy.

„Áno?“ povedal som a odložil taniere so slaninou a vajciami a pariace sa šálky s kávou.

„Vrátim sa do vesmíru, a do svojej staršej verzie.“ Mala zbalenú tašku na plece a oblečené cestovné šaty.

Do riti. „Výborne,“ povedal som so silenou veselosťou a v mysli som si sumarizoval svoje záväzky na Zemi. „Daj mi minútku alebo dve, zbalím sa. Aj mne chýba vesmír.“

Zavrtela hlavou, hnev sa jej blýskal v jej zreteľných orieškových očiach. „Nie. Stanem sa tým, kým som bola predtým, než som ťa spoznala.“

Ranilo ma to, veľmi. Miloval som starú, dostihovú Zed, zbožňoval som jej veselosť a nezbednosť. Zed, ktorá sa z nej stala po našej svadbe bola strašná a vzbudzovala hrôzu, ale ostával som s ňou z rešpektu k tomu, kým bývala.

A teraz sa išla obnoviť zo zálohy, urobenej predtým, než sme sa stretli. Chystala sa zahodiť 18 mesiacov svojho života, začať znovu, vrátiť sa k uloženej verzii.

Ranilo? Svinsky to bolelo.

O mesiac som sa vrátil na stanicu a videl som ju ako džemuje vo sfére s chlapíkom, čo mal tri extra páry rúk, pripevnené k bokom.

Poletoval vo sfére kým ona hrala na klavíri, a keď jej strieborné oči skĺzli po mne, nebol v nich ani náznak poznania. Nikdy ma nestretla.

Aj ja som zomrel, pustil som tú epizódu z hlavy, putoval do Disney Worldu, tam som znovu našiel sám seba, s novými priateľmi, novou kariérou, novým životom. O Zed som nikdy nehovoril – obzvlášť nie s Lil, ktorá sotva potrebovala, aby som ju otravoval spomienkami na moju bláznivú ex.

— • —

Ak som bol blázon, nebol to taký spektakulárny druh šialenstva, ako u Zed. Bolo to pomalé, presakujúce, ohavné šialenstvo, ktoré ma odcudzilo od priateľov, sabotovalo mojich nepriateľov, dohnalo moje dievča do náručia môjho najlepšieho priateľa.

Rozhodol som sa navštíviť doktora hneď ako po plenárnej schôdzi adhoku spustíme prestavbu. Musel som si usporiadať priority.

Natiahol som si šaty z predošlej noci a išiel na stanicu Monorailu v hlavnom vestibule. Nástupište bolo plné veselých hostí, rozžiarených a usmiatych a pripravených na deň stálej,

hypermédiovanej zábavy. Snažil som sa ich vidieť ako jednotlivcov, ale nech som skúšal hocičo, stále sa menili na dav, a musel som náročky zafixovať nohy na nástupišti, aby som sa neprepletal pomedzi nich až na okraj, odkiaľ sa dá lepšie uchmatnúť sedadlo.

Schôdza sa konala na Terase slnečného stromu v Krajine dobrodružstiev, len niekoľko krokov od miesta, kde zo mňa dodnes neidentifikovaný vrah urobil pizzu na ceste. Adhokovia z Krajiny dobrodružstiev sa cítili byť dlžní ľuďom z Námestia slobody, lebo k mojej smrti došlo na ich území, takže nám dali k dispozícii ich konferenčnú miestnosť, kde slnko pražilo cez štrbiny žalúzií, vrhajúc krížom cez miestnosť prachom vyplnené stĺpy svetla. Jemný zvuk tiki-bubnov a volanie sprievodcov Džungľovej plavby prenikalo miestnosťou, ako slabý hlukové pozadie vytvárané dvomi z najstarších atrakcií Parku.

V osadenstve Námestia slobody bolo takmer sto adhokov, skoro všetko to boli členovia obsluhy druhej generácie so širokými priateľskými úsmevmi. Zaplnili celú miestnosť, a tak sa veľa objímalo a triaslo rukami, kým sa schôdza podľa plánu začala. Bol som rád, že miestnosť bola príliš malá na to, aby adhok zasadal v kruhu, *de rigeur*, takže Lil mohla stáť na pódiu a vyvolať tak istý rešpekt.

„Ahojte!“ povedala veselo. Stále mala od plaču napuchnuté okolo očí, keď ste vedeli, kde hľadať, ale v nasadení statočnej tváre bez ohľadu na vlastné trápenia bola expert.

Adhokovia kolektívne zahrmeli, „Ahoj, Lil!“ a smiali sa na svojej sentimentálnej tradícii. V Magickom kráľovstve boli smiechu naozaj plné sudy.

„Každý vie, prečo sme tu, však?“ povedala Lil so skromným úsmevom. Napokon, už týždne tvrdo lobovala. „Má niekto nejaké otázky, čo sa týka plánov? Radi by sme začali s prácami ihneď.“

Chlapík so zámerne chlapčenskou tvárou, tuctovými črtami, zdvihol ruku. Lil prikývla jeho smerom. „Keď hovoríš ihneď, máš na mysli -“

Skočil som mu do reči. „Dnes večer. Po tejto schôdzi. Máme osemtýždňový produkčný rozvrh a čím skôr začneme, tým skôr budeme hotoví.“

Zástup nespokojne zašumel. Lil na mňa vrhla zničujúci pohľad. Pokrčil som plecami. Politika nie je moja parketa.

Lil povedala, „Don, skúšame niečo nové, skutočne zoštíhlený proces. Tá dobrá časť je, že proces je *krátky.* Za dva mesiace budeme vedieť, či to funguje. Ak nie, môžeme to do dvoch mesiacov aj otočiť. Preto netrávime plánovaním toľko času, ako obyčajne. Nebude treba päť rokov, kým sa ukáže, či je nápad dobrý, takže riziká sú menšie.“

Ďalší člen obsluhy, žena zdanlivo okolo 40 s jemným materským vystupovaním povedala, „Som za rýchly postup – Boh vie, že naše postupy neboli vždy práve svižné. Ale robia mi starosti všetci tí noví, ktorých navrhujete naverbovať – nebude nás viac ľudí spomaľovať, keď dôjde k novému rozhodovaniu?“

Nie, kyslo som si pomyslel, *pretože ľudia, ktorých prinášam, nie sú závislí na schôdzovaní*.

Lil prikývla. „Dobrý postreh, Lisa. Ponuka, ktorú dávame teleprezenčným hráčom je skúšobná – nedostanú volebný hlas, až kým neodsúhlasíme, že prestavba je úspešná.“

Postavil sa ďalší. Spoznal som ho: Dave, územčistý blbec, presvedčený o svojej dôležitosti, ktorý rád pracoval pri predných dverách, hoci v polovičke prípadov svoj spiel pobabral. „Lillian,“ povedal so smutným úsmevom, „myslím, že robíte veľkú chybu. My milujeme Zámok, všetci, a aj naši hostia. Je to kus histórie a my sme jeho kustódi, nie jeho páni. Takto ho zmeniť, nuž ...“ zavrtel hlavou. „To nie je dobrá opatera. Keby sa hostia chceli prechádzať cez divadielko, kde na nich budú z tieňov vyskakovať chlapíci a robiť ’bububu’, išli by do haloweenskej maringotky v ich mestečku. Zámok je lepší. Nemôžem sa podieľať na takomto pláne.“

Chcelo sa mi vraziť mu do škeriacej sa tváre. Tisíckrát som prišiel v podstate s takou istou polemikou – keď išlo o Debrinu prácu – a počuť ju od toho hlupáka, keď išlo o *môj* návrh spôsobilo, že som vnútri rozžeravil do červena.

„Pozri,“ povedal som. „Ak to neurobíme, ak nič nezmeníme, veci sa zmenia *bez* nás. Urobia to iní. Otázka, *Dave*, je či si zodpovedný správca nechá svoje správcovstvo vziať, alebo či urobí všetko, čo je v jeho silách, aby si zaistil, že ostane prítomný a tak zabezpečil, že jeho úloha sa správne plní. Dobré správcovstvo neznamená strkať hlavu do piesku.“

Nevedel som, či som veci pomohol. Nálada obecenstva potemnela, tváre zvážneli. Rozhodol som sa, že nebudem hovoriť, až kým nebude po schôdzi, bez ohľadu na provokácie.

Lil zjemnila moje poznámky a poradila si s tuctom ďalších, ale vyzeralo to, že námietky budú pokračovať celé popoludnie a celú noc a celý ďalší deň, a ja som sa cítil malátny a súčasne prepracovaný a zbedačený. Pozeral som na Lil, ako sa vytrvalo usmieva a ako si nervózne uhládza vlasy za ušami.

Konečne dala hlasovať. Podľa tradície sa hlasy pozbierali tajne a zverejnili sa v tabuľke cez dátové kanály. Oči zúčastnených sa rozostrili, ako si vytiahli HUDy a pozorovali prichádzajúce výsledky. Ja som bol odpojený, neschopný hlasovať ani sledovať výsledky.

Po dlhej prestávke Lil si ťažko ale uľahčene vydýchla a usmiala, ruky spustila za chrbát.

„V poriadku,“ povedala cez hluk davu. „Dajme sa do práce.“

Postavil som sa a uvidel Dana a Lil, ako si pozerajú do očí, významný pohľad nových milencov, a videl som červene. Doslovne. Moje zorné pole zružovelo, a na okraji pulzoval stroboskop. Urobil som smerom k nim dva váhavé kroky a otvoril som ústa aby som povedal niečo strašné, a vyšlo zo mňa „Uaaaah.“ Pravá strana mi zmeravela a noha sa spodo mňa vyšmykla a rachol som na zem.

Šikmé svetlo zo žalúzií dopadalo krížom na moju hruď, keď som sa snažil nadvihnúť na ľavej ruke, a potom všetko sčernelo.

— • —

Takže som vôbec nebol blázon.

Lekárova ordinácia v zdravotnom stredisku na Hlavnej ulici bola čistá a biela a ozdobená plagátmi Cvrčka Jiminyho v lekárskom plášti s obrovským stetoskopom. Prebral som sa na palete pod značkou, ktorá mi pripomínala aby som sa dvakrát ročne nechal vyšetriť a skúsil som si chrániť si rukami oči pred jasným svetlom nado mnou a priveselou výzdobou, a zistil som, že nemôžem pohnúť rukami. Ďalší prieskum odhalil, že to preto, lebo som bol pripútaný

celotelovými štvorbodovými putami.

„Uaaaah," povedal som znovu.

Do zorného poľa mi vplávala Danova ustarostená tvár, sprevádzaná vážne vyzerajúcim lekárom, zdanlivým sedemdesiatnikom, s tvárou Normana Rockwella, vráskavou, s usmievavými vejárikmi od kútikov očí.

„Vitaj späť, Julius. Som doktor Pete," povedal lekár láskavým hlasom, ktorý sedel k jeho tvári. Napriek mojej dezilúzii ohľadne osadenstva Parku som zistil, že tento trik ma upokojuje.

Spustil som sa nazad na paletu a lekár mi svietil do očí a sledoval rôzne diagnostické aparáty. Znášal som to so stoickým mlčaním, priveľmi vyľakaný strašným zvukom Uaaah, než aby som sa pokúšal viac hovoriť. Veď dok mi povie, čo mi je, až bude hotový.

„Musí byť ešte priviazaný?" opýtal sa Dan a ja som prudko potriasol hlavou. Byť priviazaný nezodpovedalo práve mojej predstave príjemne tráviť čas.

Lekár sa láskavo usmial. „Myslím, že nateraz je to to najlepšie. Neboj sa, Julius, čoskoro ťa dostaneme na nohy."

Dan zaprotestoval, ale prestal, keď mu lekár zahrozil, že ho pošle von. Tak ma aspoň chytil za ruku.

Svrbel ma nos. Snažil som sa to ignorovať, ale bolo to stále horšie a horšie, až kým som nemohol myslieť na nič iné, len na horiaci pulzujúci hrot na končeku mojej nozdry. Zúrivo som vraštil tvár, mykal som putami. Lekár si roztržito všimol moje mrvenie a jemne ma poškrabal na nose rukou v rukavici. Úľava bola fantastická. Len som dúfal, že ma dosť dlho nezačnú svrbieť gule.

Nakoniec si lekár pritiahol stoličku a urobil čosi, že sa hlava postele nadvihla, takže som mu mohol pozerať do očí.

„Nuž tak," začal, šúchajúc si bradu. „Julius, máš problém. Tuto tvoj priateľ mi vraví, že tvoje systémy sú už mesiac odpojené. Určite by bolo bývalo lepšie, keby si bol prišiel, keď to začalo."

„Ale ty si neprišiel a veci sa zhoršili." Pokýval hlavou smerom k výzvam Cvrčka Jiminyho: Navštív svojho lekára! „Je to dobrá rada, synku, no ale čo sa stalo, stalo sa. Vidím, že pred ôsmimi týždňami si bol obnovený zo zálohy. Bez ďalších testov si nemôžem byť istý, ale moja teória je, že interfejs medzi mozgom a čipom, čo ti vtedy nainštalovali mal materiálový defekt. A postupne sa kazil, vysielal chybné signály a reštartoval. Vypnutia sú ochranný mechanizmus, ktorý ťa má uchrániť od záchvatov, aký si zažil dnes popoludní. Keď interfejs zaregistruje poruchu, vypne sa a uvedie do diagnostického režimu, pokúša sa opraviť a znovu sa pripojiť."

„No, pri menších problémoch to pomáha, ale v prípadoch, ako je tvoj je to zlá správa. Interfejs sa postupne kazil a je len otázkou času, kedy ti spôsobí vážne poškodenie."

„Uaaah?" spýtal som sa. Chcel som povedať, *Dobre, ale čo je s mojimi ústami*?

Lekár mi položil prst na pery. „Neskúšaj to. Interfejs sa zasekol, a vzal so sebou časť tvojich vôľových nervových procesov. Časom sa pravdepodobne vypne, ale nateraz to nemá zmysel. Preto sme ťa museli priviazať – keď ťa priniesli, dosť tvrdo si sebou mlátil, a nechceli sme aby si si ublížil."

Pravdepodobne sa vypne? Kriste. Mohol som takto ostať aj navždy. Roztriasol som sa.

Lekár ma upokojoval, hladiac ma po ruke a pritom mi na zápästie zatlačil transdermálu. Keď mi sedatíva prenikli do krvi, panika ustúpila.

„Len pokoj," povedal. „Nie je to nič trvalé. Môžeme ti vypestovať nový klon a obnoviť ťa z tvojej ostatnej zálohy. Nanešťastie je tá záloha niekoľko mesiacov stará. Keby sme to boli zachytili skôr, možno by sa nám podarilo zachrániť aktuálny stav, ale vzhľadom na zhoršovanie, aké si doteraz utrpel … Nuž, nemalo by to proste zmysel."

Srdce mi búchalo. Stratím dva mesiace – stratím to všetko, nikdy sa to nestalo. Moja vražda, nová Hala prezidentov a môj hanebný atentát, hádky s Lil, Lil a Dan, schôdza. Moje plány prestavby! Všetko, dobré i zlé, každý moment – stratené.

Nemohol som to urobiť. Musel som dokončiť prestavbu, a bol som jediný, kto sa vyznal v tom, ako to treba urobiť. Bez môjho neustáleho vyrývania by sa adhokovia určite vrátili k svojim starým bezpečným spôsobom. Mohli by to dokonca nechať napoly dokončené, zastaviť proces kvôli nekončiacej revízii, nastaviť Debre mäkké brucho na zahryznutie.

Nemohol som sa nechať obnoviť zo zálohy.

— • —

Mal som ďalšie dva záchvaty, kým sa interfejs konečne vzdal a vypol sa. Prvý si pamäťam, zmätok zrak zatemňujúcich zábleskov a nekontrolovateľný tras a chuť medi, ale druhý sa prihodil bez toho aby som sa zobudil z hlbokého bezvedomia.

Keď som znovu prišiel na ošetrovňu, Dan bol ešte stále tam. Mal jednodňové strnisko a nové ustarané vrásky v kútikoch svojich nedávno omladených očí. Vošiel lekár potriasajúc hlavou.

„No, nateraz to vyzerá, že sme z najhoršieho vonku. Pripravil som formuláre súhlasu s obnovením a nový klon bude hotový za hodinku alebo dve. Myslím, že medzitým je čas na silnú sedáciu. Keď bude obnova pripravená, uvoľníme toto telo a bude to.

Uvoľniť toto telo? Zabiť ma, to mal na mysli.

„Nie," povedal som. Napol som sa v popruhoch: môj hlas bol znovu pod mojou kontrolou!

„Ale no tak už vážne." Dok stratil svoj profesionálny prístup, dovolil, aby sa prejavilo jeho podráždenie. „Nedá sa nič robiť. Keby si bol prišiel za mnou, keď to celé začalo, mohli sme mať iné možnosti. Môžeš viniť len sám seba."

„Nie," zopakoval som. „Nie teraz. Nepodpíšem."

Dan položil svoju ruku na moju. Skúsil som ju odtiaľ vytrhnúť, ale popruhy a jeho ruka ma držali pevne. „Musíš to urobiť, Jules. Je to pre teba to najlepšie," povedal.

„Nenechám vás, aby ste ma zabili," precedil som cez zaťaté zuby. Končeky prstov mal mozoľnaté, drsné a zodraté od driny ďaleko nad bežné povinnosti.

„Nikto ťa nezabíja, synku," povedal lekár. Synku, synku, synku. Ktovie aký je starý? Nakoľko som vedel, mohol mať aj 18. „Je to celkom naopak: zachraňujeme ťa. Keď budeš takto pokračovať, len sa to zhorší. Záchvaty, psychický rozklad, celý melón zmäkne. To iste

nechceš."

Spomenul som si na spektakulárnu premenu Zed na šialenú osobu. *Nie, to určite nechcem.* „Nezáleží mi na interfejse. Odšmiknite ho. Nemôžem to teraz urobiť."

Preglgol som. „Neskôr. Po prestavbe. Ešte osem týždňov."

— • —

Taká irónia! Keď lekár videl, že to myslím vážne, poslal Dana von z miestnosti a vyvrátil oči ako telefonoval. Videl som ako sa mu hýbalo hrdlo keď subvokalizoval. Nechal ma čakať priviazaného na stole.

Žiadne hodinky na ošetrovni, žiadne vnútorné hodinky, mohlo to trvať desať minút alebo päť hodín. Bol som na katétroch, ale nevedel som o tom, až kým to potreba neobjavila za mňa.

Keď sa lekár vrátil, držal malý prístroj, ktorý som hneď spoznal: VERF pištoľ.

Ó, nebol to rovnaký model ako som použil v Hale prezidentov. Tento bol menší, lepšie urobený, s presnou konštrukciou chirurgického nástroja. Lekár smerom ku mne zdvihol obočie. „Vieš, čo to je," povedal bezvýrazne. Temný kútik v mojej mysli bľabotal, *vie to, vie to, o Hale prezidentov.* Ale nevedel. Táto epizóda bola zamknutá v mojej mysli, nedosiahnuteľná pre zálohy.

„Viem," povedal som.

„Tento má extrémne vysoký výkon. Prenikne cez tienenie interfejsu a odpáli poistku. Pravdepodobne z teba neurobí zeleninu.

To je najlepšie, čo môžem urobiť. Ak toto zlyhá, obnovíme ťa zo zálohy. Musíš podpísať súhlas predtým, než to použijem." Z hlasu sa mu vytratila všetka predstieraná láskavosť, nesnažil sa zakryť svoje znechutenie. Odmietal som zázrak Bitchunskej spoločnosti, vec, ktorá v podstate spôsobila, že lekárska profesia zastarala: načo sa obťažovať s chirurgiou, keď môžete vypestovať klon, zobrať zálohu a obnoviť nové telo? Sú ľudia, čo menia telá, aby sa zbavili nádchy.

Podpísal som. Lekár viezol moje ležadlo na kolieskach cez hluk a rachot utilidorov a potom ho naložil na nákladnú električku, ktorá chodila do Imažinierskeho komplexu, a tam do ťažkej Faradayovej klietky. Samozrejme VERF by zlikvidovala všetku elektroniku v okolí. Museli ma odtieniť prv, než stlačia spúšť.

Lekár mi položil pištoľ na hruď a uvoľnil popruhy. Uzavrel klietku a išiel k dverám laboratória. Z háku pri dverách zvesil ťažkú zásteru a prilbu s ochranou tváre.

„Keď budem za dverami, namier si na hlavu a stlač spúšť. Vrátim sa o päť minút. Akonáhle vojdem do miestnosti, polož pištoľ na zem a nedotýkaj sa jej. Je síce len na jedno použitie, ale vôbec netúžim presviedčať sa o opaku."

Zatvoril dvere. Vzal som pištoľ do ruky. Bola ťažká, plná uloženej energie, hlaveň v tvare parabolickej priehlbiny pre lepšie zaostrenie jej kónického lúča.

Zodvihol som pištoľ k spánku a priložil. Môj palec nahmatal tlačidlo spúšte.

Zarazil som sa. Toto ma nemôže zabiť, ale mohlo by navždy zaseknúť interfejs a paralyzovať ma, zmeniť ma metajúceho sa maniaka. Vedel som, že nedokážem stlačiť spúšť. Lekár to tiež musel vedieť – toto bol jeho spôsob, ako ma presvedčiť, aby som sa nechal obnoviť.

Otvoril som ústa aby som zavolal doktora a čo zo mňa vyšlo, bolo „Uaaah!"

Záchvat začal. Moja ruka sa mykla a palec zatlačil tlačidlo, bolo cítiť ozón. Záchvat pominul.

Nemal som interfejs.

— • —

Lekár sa tváril kyslo a uťahane, keď ma videl sedieť na ležadle a trieť si bicepsy. Vytiahol ručný diagnostický prístroj a namieril mi ho na šišku, potom vyhlásil každý kúsok digitálnej mikrotechniky v nej za mŕtvy. Po prvý raz od mojich dvadsiatich rokov som nebol ničím viac než ako ma príroda spravila.

Popruhy zanechali fialové podliatiny na mojich zápästiach a členkoch, ako som nimi mykal. Odkríval som z Faradayovej klietky a z laboratória po vlastných, ale len tak-tak, moje svaly stonali po neplánovaných izometrických cvičeniach môjho záchvatu.

Dan čakal v utilidore, čupel pri stene a driemal. Lekár ho zatrasením zobudil a jeho hlava nadskočila, rukou chytil lekárovu v bleskurýchlom reflexe. Pri bežnej práci tu v Magickom kráľovstve bolo ľahko zabudnúť na Danovu starú prácu, ale keď hladko zovrel lekárovu ruku a vyskočil na rovné nohy, oči jasné a bystré, spomenul som si. Môj starý kamoš, akčný hrdina.

Dan rýchlo pustil lekárovu ruku a ospravedlnil sa. Zhodnotil môj fyzický stav a bez slova vklinil svoje plece pod moju pazuchu a podoprel ma. Nemal som silu mu v tom brániť. Chcelo sa mi spať.

„Zoberiem ťa domov," povedal. „S Debrou budeme bojovať zajtra."

„Jasne," povedal som a nastúpili sme do čakajúcej električky.

Ale nešli sme domov. Dan ma vzal do môjho hotela Contemporary a doviedol k mojim dverám. Kartou odomkol zámok a nešikovne stál, kým som ja kríval do prázdnej izby, ktorá bola mojím novým domovom, a kým som padol do postele, ktorá bola teraz mojou.

S previnilým úsmevom sa vytratil, naspäť k Lil, do domu, o ktorý sme sa kedysi delili.

Nalepil som si transdermu so sedatívami, ktoré mi dal lekár, a pridal som si náladovku, ktorú mi odporučil na kontrolu mojich „zmien osobnosti." V priebehu niekoľkých sekúnd som zaspal.

Kapitola 7

Medici mi pomohli dať sa dokopy v nasledujúcich dvoch dňoch a začali sme prestavbu Zámku. Celú noc sme pracovali, stavali sme lešenia okolo fasády, hoci na nej sa žiadna skutočná práca nemala robiť – chceli sme, aby to vyzeralo na rýchly pokrok, a okrem toho som dostal nápad.

Pracoval som spolu s Danom, využívajúc ho ako osobného tajomníka, ktorý vybavoval moje hovory, sledoval plány, monitoroval Sieť, kedy sa ozve prvé reptanie, keď si verejnosť uvedomí, že Zámok sa odstavuje kvôli plnej prestavbe. Nevymieňali sme si žiadne zbytočné slová, stojac bok pri boku bez toho aby sme si pozreli navzájom do očí. Aj tak som sa pri Danovi nemohol cítiť naozaj nepohodlne. Nikdy ma nenechal a okrem toho sme mali plné ruky práce so posielaním sklamaných hostí preč od Zámku. Deprimujúce množstvo si to mierilo rovno do Haly prezidentov.

Na zjavenie sa prvého panického výkriku ohľadne Zámku sme nemuseli dlho čakať. Dan ho prečítal nahlas zo svojho HUDu: „Hej! Počul niekto niečo o plánoch údržby SZ? Práve som šiel okolo cestou do novej HP a vyzerá to na pekne veľký pohyb – lešenie, obsluha sa hmýri dnu a von, mrknite foto. Dúfam, že nepobabrú dobrú vec. BTW, nedajte si ujsť novú HP – veľmi Bitchun.“

„Dobre,“ povedal som. „Kto je autor, a je na zozname?“

Dan chvíľu meditoval. „*Autorka* je Kim Wrightová, a je na zozname. Dobré Hufi, kopa fanúšikov Zámku, veľa čitateľov.“

„Zavolaj jej,“ povedal som.

Plán bol takýto: naverbovať oddaných fanúšikov ihneď, dať im kostým a strčiť ich na lešenie. Dať im výrazné, načančané nástroje a nechať ich hrať stavebnú aktivitu v hlučnej neustávajúcej pantomíme. Medzitým Suneep a jeho gang pripravia a rozbehnú skupinu teleprezenčných robotov, a spustíme ich, necháme ich prechádzať sa v čakacej zóne, interagovať so zvedavými hosťami. Nový Zámok bude otvorený za 48 hodín, hoci v obmedzenom rozsahu. Lešenie bolo pekný chyták – vizuálny pútač, ktorý pritiahne hordy, čo sa zvedavo rojili k Debrinej Hale prezidentov. Čiperné mestečko.

Som celkom bystrý chlapík.

— • —

Dan nechal odkaz onej Kim a hovoril s ňou, keď vystupovala z Pirátov Karibiku. Rozmýšľal som, či bola tou správnou osobou, ktorú sme potrebovali: zdalo sa, že je ohromne zamilovaná do úprav, ktoré Debra a jej skupina robili. Keby som mal viac času, zbehol by som si hĺbkovú kontrolu každého mena z môjho zoznamu, ale to by trvalo mesiace.

Dan chvíľu s Kim nezáväzne konverzoval, hovoriac nahlas s ohľadom na môj hendikep, kým sa dostal k veci. „Čítali sme tvoj odkaz ohľadne prestavby Zámku. Všimla si si to ako prvá a my sme si mysleli, že či by si nechcela prísť a dozvedieť sa viac o našich plánoch.“

Keď odpovedala, ošil sa. „Je to krikľúň,“ zašepkal.

Reflexívne som sa pokúsil vytiahnuť si HUD so súbormi o fanúšikoch Zámku, ktorých sme chceli získať. Samozrejme sa nič nestalo. Urobil som to od rána už tucetkrát a koniec som nevidel. Zdalo sa, že ma nič z toho nemohlo rozčúliť, ale rovnako ani nič iné, dokonca ani cucflek, čo bolo vidieť Danovi za golierom. Transdermálna náladovka na mojom bicepse sa o to postarala – lekárove príkazy.

„Fajn, výborne. Stojíme pri Cintoríne zvieratiek, dvaja členovia obsluhy, muži, v kostýmoch Zámku. Asi 175, zdanlivých 30. Nemôžeš nás minúť.“

Neminula. Doletela bez dychu a vzrušená, behom. Mala zdanlivo 20, a obliekala sa ako skutočná dvadsiatka, v módnej klímou kontrolovanom plášti s kapucňou, ktorý jej obopínal a zasa uvoľňoval končatiny, dlhé, s dvoma kĺbmi. Mládež za nimi šalela, vrátane dievčaťa, čo ma zastrelilo.

Ale podobnosť s mojou vrahyňou končila pri oblečení a postave. Nemala dizajnérsku tvár, ale obyčajnú s toľkými nedokonalosťami, že sa s ňou asi narodila, oči blízko seba, široký a trochu čapatý nos.

Obdivoval som ako sa pohybovala v dave, rýchlo a nenápadne, ale bez toho aby hocikoho strkala. „Kim,“ zvolal som, keď sa priblížila, „Tu sme.“

Šťastne vykríkla a namierila si to rovno k nám. Dokonca aj v plnom rozmachu plávala davom tak šikovne, že sa neobtrela o jedinú dušu. Keď k nám došla, vyzerala malá a trochu poskakovala. „Ahoj, som Kim!“ povedala a pumpovala mi rukou s tým zvláštnym elánom ľudí s extra kĺbami. „Julius,“ povedal som a počkal, kým to isté zopakuje s Danom.

„Tak,“ povedala, „o čo ide?“

Vzal som ju za ruku. „Kim, máme pre teba džob, ak máš záujem.“

Silno mi stisla ruku a jej oči žiarili. „Beriem to!“ povedala.

Zasmial som sa a Dan tiež. Bol to zdvorilý smiech členov obsluhy, ale pod ním bola úľava. „Myslím, že najprv ti to vysvetlím,“ povedal som.

„Tak vysvetľuj!“ povedala a znovu mi stisla ruku.

Pustil som jej ruku a prebehol som skrátenú verziu plánov na prestavbu, vynechajúc všetko o Debre a jej adhoku. Kim to všetko lačne hltala. Ako som vysvetľoval, nakláňala ku mne hlavu, oči naširoko otvorené. Znervózňovalo ma to a nakoniec som sa opýtal, „Nahrávaš to?“

Kim sa začervenala. „Dúfam, že nevadí! Začínam nový náčrtník o Zámku. Mám jeden na každú atrakciu v Parku, ale tento bude svetová bomba!“

Toto bolo niečo, na čo som nepomyslel. Publikovať záležitosti adhoku bolo v Parku tabu, a to také silné, že mi vôbec nenapadlo, že noví účinkujúci, ktorých privedieme, by mohli chcieť zaznamenať každý aj najmenší detail a vešať ho na Sieť ako veľký lapač Hufi.

„Môžem to vypnúť,“ povedala Kim. Vyzerala znepokojene a ja som začal plne chápať, aký dôležitý bol Zámok pre ľudí, ktorých sme chceli prijať a aké veľké privilégium sme im

ponúkali.

„Nechaj to bežať,“ povedal som. „Ukážme svetu, ako sa to robí.“

Viedli sme Kim do utilidoru a dolu do kostýmovne. Kým sme tam prišli bola polonahá, doslovne zo seba strhávala šaty, aby sa čo najskôr dostala do postavy. Sonya, adhok z Námestia slobody, ktorú sme pridelili ku kostýmom, už mala pre ňu pripravené šaty, rovnošatu mŕtvej slúžky s veľkým opaskom na náradie.

Nechali sme Kim na lešení, kde energicky nanášala náhražku cementu na vodnom základe na stenu, potom ju oškrabávala a postupovala ďalej. Mne to pripadalo nudné, ale zdalo sa, že keď to skončí, tak ju odtiaľ budeme musieť odtrhnúť.

Vrátili sme sa na Sieť loviť ďalšieho kandidáta.

— • —

Do obeda sme mali desať nových pracovníkov, ktorí vŕtali, búchali kladivami, natierali a behali s čiernymi fúrikmi po lešení, pričom spievali „Smutných škľabiacich sa duchov“ a celkove sa dobre zabávali.

„To bude stačiť,“ povedal som Danovi. Bol som vyčerpaný a prepotený, a transderma pod mojím kostýmom svrbela. Napriek šťavám spokojnosti v krvi sa do mojej nálady vtierala neprofesionálna prchkosť. Potreboval som odísť mimo scénu.

Dan mi pomohol odkrivkať a keď sme prišli do utilidoru, zašepkal mi do ucha, „To bol výborný nápad, Julius. Vážne.“

Naskočili sme na električku ku Imažinierom, a hruď sa mi dmula od pýchy. Suneep nechal troch svojich asistentov pracovať na prvej generácii mobilných teleprezenčných robotov pre exteriéry a sľúbil, že prototyp bude hotový v to popoludnie. Roboty boli dosť ľahké – všetko vlastne len z hotových súčiastok – ale kostýmy a kinematické programy boli niečo iné. Pomyslenie na to, s čím Suneep a jeho gang hyperkreatívnych supergéniov prídu, ma trochu rozveselilo, ako aj to, že som bol mimo pohľadov verejnosti.

Suneepov labák vyzeral akoby sa ním prehnalo tornádo. Svorky Imažinierov behali dnu a von so záhadnými aparátikmi, alebo vytvárali v kútoch husté hašteriace sa uzlíky a prekrikovali sa na tom, čo im HUDy ukazovali. V strede toho všetkého bol Suneep tváriaci sa, akoby sa len horko-ťažko zdržiaval, aby nekričal Jupí! Bol zjavne vo svojom živle.

Keď nás s Danom zbadal, rozhodil ruky, roztvoril ich do takej šírky, akoby šiel objať celý ten bláznivý, bľabotajúci chaos. „To je úžasný cvrkot!“ prekrikoval hluk.

„To určite je,“ súhlasil som. „Ako vyzerá prototyp?“

Suneep roztržito zamával rukou, jeho krátke prsty opisovali vo vzduchu triviality.

„Až príde čas, až príde čas. Dal som ten tím na niečo iné, na kinematické rutiny pre triedu lietajúcich oblúd, ktoré používajú na vznášanie plynové vaky – tiché a strašné. Je to stará špiónska technika a úprava vychádza znamenite. Mrkni sa!“ Namieril na mňa prst, pravdepodobne ku mne prskol nejaké dáta.

„Som odpojený,“ pripomenul som mu jemne.

Plesol sa po čele, pomaly si odhrnul vlasy z tváre a ospravedlňujúco zamával rukou.

„Jasné, jasné. Tuto.“ Rozvinul LCD a podal mi ho. Na obrazovke tancoval kŕdeľ oblúd, zobrazený na pozadí scény z tančiarne. Tematicky boli v súlade s existujúcimi duchmi zo Zámku, viac zábavné ako strašidelné, a ich tváre mi pripadali známe. Rozhliadol som sa dookola a uvedomil som si, že sú to karikatúry rôznych Imažinierov.

„Aha! Všimol si si,“ povedal Suneep, mädliac si ruky. „Veľmi dobrý vtip, však?“

„To je super,“ povedal som opatrne. „Ale ja naozaj potrebujem nejakých robotov rozbehnúť do zajtra večera, Suneep. Prediskutovali sme to, pamätáš?“ Bez teleprezenčných robotov bude moje verbovanie obmedzené na skalných fanúšikov ako Kim, ktoré žili v okolí. Mal som oveľa rozsiahlejšie plány.

Suneep vyzeral sklamaný. „Áno. Prediskutovali sme to. Nerád brzdím mojich ľudí, keď majú dobré nápady, ale toto nie je správny čas a miesto. Hneď teraz ich na to vrhnem. Nechaj to na mňa.“

Dan sa otočil k niekomu na pozdrav a ja som sa obzrel, kto to je. Lil. Samozrejme. Od únavy mala oči ako mýval, natiahla sa za Danovou rukou, zbadala ma a rozmyslela si to.

„Čau, chlapci,“ povedala so starostlivou uvoľnenosťou.

„Hej, ahoj!“ povedal Suneep. Strelil na ňu prstom – lietajúci duchovia, pomyslel som si. Lil na moment vyvrátila oči a potom vyčerpane prikývla.

„Veľmi dobré,“ povedala. „Práve sa mi ozvala Lisa. Hovorí, že skupiny z vnútrajška idú podľa plánu. Už demontovali väčšinu animatroniky a teraz dávajú dolu sklo v Tančiarni.“ Triky s duchmi v Tančiarni boli robené s pomocou obrovskej tabule vylešteného skla, ktorá pozdĺžne predeľovala miestnosť. Zámok bol vybudovaný okolo nej – bola príliš veľká, aby ju vyberali ako jeden kus. „Vravia, že potrvá dva dni, kým to budú mať rozrezané a pripravené na vybratie.“

Doľahlo na nás rozpačité ticho, hluk Imažinierov sa ponáhľal ho vyplniť.

„Muselo ťa to vyšťaviť,“ konečne sa ozval Dan.

„Fakt pekelne,“ povedal som a súčasne so mnou sa ozvala Lil, „Myslím, že hej.“

Obaja sme sa slabo usmiali. Suneep položil ruky okolo Liliných a mojich pliec a stisol. Voňal za exotickým koktailom priemyslového maziva, ozónu a prostriedkov proti únave.

„Vy dvaja by ste mali ísť domov a dať jeden druhému masáž,“ povedal. „Zaslúžili ste si oddych.“

Dan sa ukradomky na mňa pozrel a ospravedlňujúco zavrtel hlavou. Vyšmykol som sa spod Suneepovho ramena a potichu mu poďakoval, potom som sa vytratil do Contemporary dopriať si horúci kúpeľ a pár hodín spánku.

— • —

Do Zámku som sa vrátil za súmraku. Bolo dosť chladno, takže som išiel po povrchu, kostým stočený v taške na pleci, namiesto jazdy v hlučnom klimatizovanom pohodlí utilidorov.

Ako tak na mňa fúkala osviežujúca bríza, zrazu som zatúžil po *skutočnom* počasí, po tom druhu klímy, v ktorom som v Toronte vyrastal. Pre boha, veď bol október, a celý život s klimatizáciou mi tvrdil, že je máj. Zastal som, na chvíľu som sa oprel o lavičku a zatvoril oči.

Bez vyžiadania, ale so zreteľnosťou HUDu som videl High Park v Toronte, odetý do jesenných farieb, ohnivých červených a oranžových, odtieňov zelene a zemitej hnedej. Bože, potreboval som prázdniny.

Otvoril som oči a uvedomil som si, že stojím pred Halou prezidentov, a že predo mnou bol rad na vstup do nej, rad ktorý sa vinul ďalej a ďalej. Urobil som v hlave rýchly prepočet a nadýchol som sa pomedzi zuby: čakalo tam dosť ľudí, aby im naplnili dom päť či šesť krát – kľudne aj hodinové čakanie. Hala *nikdy* nepriťahovávala také davy. Debra pracovala pri turniketoch v ginghame Betsy Rossovej, zachytila môj pohľad a pokývla ku mne hlavou.

Odšuchtal som sa k Zámku. Pred bránou sa zhromaždil chór nových regrútov v zombíckych handrách a skučali „Smutných škľabiacich sa duchov“ s novou štruktúrou, pozostávajúcou zo zvolaní a odpovedí. Pripojilo sa k nim malé obecenstvo, povzbudzované novými pracujúcimi z lešenia.

„No, aspoň toto ide dobre,“ mrmlal som si pre seba. Aj išlo, ibaže som si všimol aj členov adhoku, ktorí to pozorovali zboku, a ich pohľady vôbec neboli vľúdne. Krajne obsedantní fanúšikovia sú dobrou mierou popularity atrakcie, ale môžu byť aj pekná otrava. Od slova do slova si nacvičujú zvukový sprievod, žobrú suveníry a aby sa vytiahli, obťažujú ťa pätolízačskými otázkami. Po chvíli aj ten najveselší účinkujúci začne strácať trpezlivosť a vyvinie si k nim podvedomú nechuť.

Adhokovia z Námestia slobody, ktorí pracovali v Zámku, boli vmanévrovaní do odsúhlasenia prestavby, zatlačení do práce na nej, a teraz boli nútení strpieť spoločnosť týchto tribúnových megafanúšikov. Keby som tam býval bol, keď to začalo – namiesto vyspávania! - možno by som dokázal pomasírovať ich ranené ego, ale teraz som sa bál, že je už neskoro.

Nedá sa nič robiť, treba sa do toho pustiť. Skrčil som sa do utilidoru, prezliekol sa do kostýmu a vrátil sa k javisku. Nadšene som sa pridal k volaniu a odpovedaniu, a chodil som okolo adhokov v snahe donútiť ich, aby sa pripojili, ochotne či nie.

Kým chór odišiel, spotený a vyčerpaný, skupinka adhokov bola pripravená zaujať jeho miesto, a ja som odviedol svojich regrútov do odpočivárne v zákulisí.

— • —

Suneep nedodal prototyp celý týždeň a povedal mi, že potrvá ďalší týždeň, kým budem mať päť produkčných jednotiek. Hoci sa o tom nezmienil, mal som pocit, že nemal svojich chlapcov pod kontrolou, tak boli vzrušení nezávislosťou od adhok dozoru, až mu zdiveli. Suneep sám bol skoro troska, nervózny a vznetlivý. Netlačil som naňho.

Okrem toho som mal vlastné problémy. Noví regrúti sa množili. Sledoval som reakcie fanúšikov na prestavbu z terminálu, ktorý som si nainštaloval v hotelovej izbe. Kim a jej miestni kolegovia priťahovali milióny pripojení každý deň, ich Hufi sa hromadilo keď sa závidiaci fanúšikovia z celého sveta pripájali, aby mohli sledovať ich postup na lešení.

To išlo podľa plánu. Čo nebolo v pláne bolo, že noví pracovníci sami regrutovali ďalších, rozširujúc svoje pozvania kamošom, aby prišli na Floridu, utáborili sa na pohovkách a skladacích posteliach a prihlásili sa mi k aktívnej službe.

Keď sa to stalo po desiaty raz, zašiel som za Kim do miestnosti na oddych. Jej hrtan pracoval, oči sledovali neviditeľné slová v neurčitej vzdialenosti. Nepochybne písala ďalšiu správu o čare práce v Zámku. „Ahoj,“ povedal som. „Máš na mňa minútku?“

Zdvihla jeden prst, a potom o chvíľku neskôr sa na mňa veselo usmiala.

„Čauko, Julius!“ povedala. „Samozrejme!“

„Čo keby si si obliekla civil, poprechádzame sa po Parku a porozprávame sa.“

Kim nosila svoj kostým kedy len mohla. Trval som na tom, aby ho vrátila do práčovne každý večer, namiesto toho aby ho niesla domov.

Neochotne vošla do prezliekárne a prezliekla sa do svojho plášťa s kapucňou. Išli sme utilidorom k východu z Krajiny fantázie a kráčali sme cez podvečerný ruch detí a ich dospelých, ktorí stáli v dlhých a hustých radoch na Snehulienku, Dumba a Petra Pana.

„Ako sa ti tu páči?“ opýtal som sa.

Kim trošku podskočila. „Ach, Julius, toto sú najlepšie chvíle môjho života, vážne! Sen sa mení na skutočnosť. Spoznávam toľko zaujímavých ľudí, a cítim sa naozaj tvorivo. A tiež sa nemôžem dočkať teleprezenčných výstrojov.“

„No, naozaj ma veľmi teší, čo ty a tvoji kamaráti robíte. Tvrdo pracujete, robíte pekné predstavenie. A aj pesničky, čo ste naskúšali sa mi páčia.“

Zašuchtala nohami tým dvojkolenným spôsobom, ktorý bol v tých dňoch základom mnohých akčných vidov, a zrazu stála predo mnou, s rukou na mojom pleci, hľadiac mi do očí. Tvárila sa vážne.

„Nejaký problém, Julius? Ak áno, tak by som rada, keby sme hovorili o ňom namiesto mlátenia prázdnej slamy.“

Usmial som sa a zložil jej ruku z môjho pleca. „Koľko máš rokov, Kim?“

„Devätnásť,“ povedala. „Nejaký problém?“

Devätnásť! Bože, niet divu, že je taká prchká. *A aká je moja výhovorka*?

„To nie je problém, Kim, len sa chcem o niečom s tebou porozprávať. Ľudia, ktorých mi privádzate na prácu sú naozaj dobrí členovia obsluhy.“

„Ale?“

„Ale my tu máme obmedzené zdroje. Deň nemá dosť hodín, aby som mohol dohliadať na všetkých tých nováčikov, na prestavbu, na všetko. Nehovoriac o tom, že až kým znovu neotvoríme Zámok, tak je len obmedzené množstvo externistov, ktorých môžeme použiť. Obávam sa, že môžeme na javisko poslať niekoho bez náležitej prípravy, alebo že nám dôjdu uniformy; a tiež mi robia starosti ľudia, čo sem merajú takú diaľku a zistia, že sa im už neušli žiadne pracovné zmeny.“

Uľahčene na mňa pozrela. „*To* je všetko? S tým si nerob starosti. Hovorila som s Debrou, z Haly prezidentov naproti, hovorí, že môže vziať ľudí, ktorí sa nedajú využiť v Zámku – mohli by sme dokonca rotovať sem a tam!“ Bola jasne pyšná na svoju prezieravosť.

V ušiach mi bzučalo. Debra, stále o krok predo mnou. Pravdepodobne to bola ona, kto Kim navrhol ďalšie verbovanie.

Brala ľudí, ktorí prišli pracovať na Zámku, presvedčila ich, že na Námestí slobody je kopa práce, a odtiahla ich na svoj malý Hufi ranč, aby mohla ľahšie prevziať Zámok, Park, celý

Svet Walta Disneyho.

„Ach, no, nemyslím, že k tomu dôjde," povedal som opatrne. „Som si istý, že nájdeme spôsob, ako ich všetkých využiť na Zámku. Čím viac, tým veselšie."

Kim zadivene naklonila hlavu, ale nechala to tak. Zahryzol som si do jazyka. Bolesť ma vrátila do reality a začal som plánovať výrobu kostýmov, tréningový rozpis služieb, nocovanie. Bože, keby len Suneep dokončil tie roboty!

— • —

„Ako to myslíš, že 'nie'?" povedal som rozčúlene.

Lil prekrížila ruky a uprene na mňa hľadela. „Nie, Julius. Nepoletím. Skupina je už dosť rozrušená tým, že všetka sláva ide novým ľuďom, nedovolia nám prijať ďalších. A takisto neprestanú s prácou na prestavbe preto, aby ich mohli trénovať, obliekať, kŕmiť, starať sa o nich. Strácajú Hufi každý deň, čo je Zámok zatvorený, a nechcú žiadne ďalšie zdržania. Dave sa už pridal k Debre a som si istá, že nie je posledný."

Dave – hlupák, čo na schôdzi pindal na všetko okolo prestavby. Samozrejme, že prešiel. Lil a Dan stáli vedľa seba na verande domu, kde som kedysi žil. Prišiel som sa tam v noci presvedčiť Lil aby získala adhokov pre prijatie ďalších regrútov, ale nešlo mi to podľa plánu. Ani ma len nepustili do domu.

„Tak čo teda poviem Kim?"

„Povedz jej čo chceš," povedala Lil. „Dotiahol si ju – tak sa o ňu staraj. Prevezmi už raz v živote na seba nejakú zodpovednosť, do čerta."

Vôbec sa to nelepšilo. Dan sa na mňa ospravedlňujúco pozrel. Lil sa ešte chvíľku mračila a potom vošla do domu.

„Debre sa naozaj darí." povedal. „Celá sieť o nej rozpráva. Najväčšia vec v dejinách. Vypaľovanie do mozgu sa ujíma v nočných kluboch, tanečné mixy spolu so zálohami dídžejov sa púšťajú do tanečníkov."

„Boha," povedal som. „Posral som to, Dan. Všetko som to posral."

Nepovedal nič, a to bolo to isté ako súhlas.

Keď som sa viezol nazad do Hotela, rozhodol som sa, že sa porozprávam s Kim. Bola problémom, ktorý som nepotreboval, a možno problémom, ktorý som mohol vyriešiť. S pískajúcimi pneumatikami som otočil autíčko čelom vzad a išiel som k jej bytu, drobnej garzónky v rozpadávajúcom sa komplexe, ktorý predbitchunských dobách býval ohradenou dedinkou pre dôchodcov.

Jej bydlisko sa dalo ľahko spoznať. Všetky svetlá svietili, cez sieťované dvere bolo slabo počuť hovor. Vybehol som nahor berúc schody po dvoch a už som sa chystal zaklopať, keď som začul známy hlas.

Debra hovorila: „Ach áno, áno! Vynikajúci nápad! Nikdy mi nenapadlo použiť streetmosférových hráčov na oživenie čakacej zóny, ale má to zmysel. Ľudkovia, robíte proste *najlepšiu* prácu v Zámku – nájdite mi viac takých ako vy a okamžite ich prijmem do Haly."

Počul som Kim a jej mladých priateľov, ako vzrušene a pyšne debatujú. Hnev a strach mnou prenikli od hlavy po päty, a zrazu som sa cíti ľahký a pripravený vykonať čosi hrozné.

Potichu som zišiel zo schodov a nastúpil do vozidla.

— • —

Sú ľudia, ktorí sa nikdy nepoučia. Zdá sa, že som jedným z nich.

Takmer som sa zadusil od smiechu nad blbuvzdornou jednoduchosťou môjho plánu, keď som sa prešmykol cez služobný vchod použijúc ID kartu, ktorú som získal, keď spadli moje systémy a nemohol som vysielať dverám svoju autorizáciu.

Na verejnom záchode na Hlavnej ulici som sa prezliekol do čierneho plášťa s kapucňou, ktorý ma úplne zahaľoval, potom som sa prikrádal v tieňoch budov až kým som nedošiel k priekope okolo Popoluškinho kaštieľa. Prikrčený som preliezol cez plot a kačacím krokom som došiel k brehu, vkĺzol som do vody a prebrodil sa zboku ku Krajine dobrodružstiev.

Prešmykujúc sa k bráne Námestia slobody som sa pritlačil k stene zakaždým, keď som začul niekoho z údržby, ako prechádza obďaleč, až kým som nedošiel k Hale prezidentov, a v okamihu som bol vnútri.

Hmkajúc si melódiu zo Small World som vytiahol z prešívaného vrecka plášťa krátke páčidlo a dal som sa do práce.

Hlavné vysielacie jednotky boli ukryté za pomaľovaným riedkym plátnom natiahnutým cez javisko a na tech prvej generácie boli prekvapivo dobre postavené. Keď som ich rozbíjal, seriózne som sa zapotil, ale pokračoval som, kým aj ten posledný komponent nebol rozmlátený na nepoznanie. Bolo to pomalé a hlučné v tichom Parku, ale ukolísalo ma to do ospalého snívania, do autohypnotického bezčasého času, ktorý plnilo švih-bum-švih-bum. Pre istotu som zobral pamäťové jednotky a nasypal si ich do kapucne.

Nájsť náhradné jednotky bolo trochu komplikovanejšie, ale roky strávené v Hale prezidentov, kde sa Lil babrala s animatronikou, mi pomohli. Metodicky som prezrel každé zákutie a skladovací priestor až kým som ich nenašiel tam, kde bývala miestnosť na odpočinok. Bol som už dobre vo švungu, a tak som s nimi urobil krátky proces.

Prešiel som sa dookola ešte raz a rozflákal všetko, čo vyzeralo, že by to mohol byť prototyp ďalšej generácie alebo záznamy, ktoré by im pomohli opraviť jednotky, ktoré som rozbil.

O Debrinej pripravenosti som si nerobil ilúzie – určite mala niečo aj pomimo, čo mohla pripraviť a spustiť za niekoľko dní. Nerobil som nič trvalé, len som získaval pre seba deň či dva.

Z Parku som vyšiel hladko, bez toho aby niekto zazrel, dočvachtal som sa do auta, z topánok mi tiekla voda z priekopy.

Po prvý krát v ostatných týždňoch som spal ako dieťa.

— • —

Samozrejme, chytili ma. V skutočnosti nemám povahu na machiavellistické triky a zanechal

som kilometer širokú stopu, od zablatených šľapají v hotelovom vestibule cez páčidlo, ktoré som bezmyšlienkovite odhodil, po plášť s pamäťovými jednotkami z Haly, ktoré som zabudol na zadnom sedadle auta.

Pískal som si moju osobnú džezovú zrýchlenú verziu „Smutných škľabiacich sa duchov" keď som išiel od kostymérne cez utilidor na Námestie slobody, pol hodiny pred otvorením Parku.

Odrazu predo mnou stáli Lil a Debra. Debra držala môj plášť a páčidlo. Lil držala pamäťové jednotky.

V to ráno som si nenalepil svoje transdermy a tak emócie, čo som pocítil boli netlmené, ohlušujúce, nariekavé.

Rozbehol som sa.

Utekal som okolo nich, po ceste do Krajiny dobrodružstiev, okolo Tiki Room, kde ma zabili, okolo brány do Krajiny dobrodružstiev, kde som sa brodil cez priekopu, dolu Hlavnou ulicou. Utekal som a utekal, lakťami som rozrážal skorých hostí, šliapal po kvetoch, prevrátil som káru s jablkami na Penny Arcade.

Utekal som až ku hlavnej bráne a tam som sa otočil, mysliac si, že som ušiel pred Lil a Debre a všetkými mojimi problémami. Omyl. Obe boli tam, krok za mnou, dychčiace a červené. Debra držala moje páčidlo ako zbraň a zamávala ním na mňa.

„Si sprostý idiot, vieš o tom?" povedala. Myslím, že keby sme boli bývali sami, bola by ma ovalila.

„Neznesieš, keď niekto iný hrá drsne, čo, Debra?" posmieval som sa jej.

Lil znechutene zavrtela hlavou. „Má pravdu, si idiot. V Krajine dobrodružstiev je schôdza adhoku. Ideš tam."

„Načo?" spýtal som sa a cítil sa bojovne. „Dáte mi metál za všetku moju drinu?"

„Budeme hovoriť o budúcnosti, Julius, o tom, čo nám z nej zostalo."

„Pre boha, Lil, nevidíš o čo tu ide? *Zabili* ma! Spravili to a my sa teraz bijeme medzi sebou, namiesto toho aby sme bojovali proti nej! Ako môžeš nevidieť, že *to* je zle?"

„Dávaj si pozor na také obvinenia, Julius," povedala Debra ticho a dôrazne, skoro syčiac. „Neviem, kto ťa zabil alebo prečo, ale teraz si vinníkom ty. Potrebuješ pomoc."

Neveselo som sa rozrehotal. Hostia začali prúdiť do Parku, ktorý medzitým otvorili, a niektorí z nich pozorne sledovali, ako traja účinkujúci v kostýmoch na seba kričia. Cítil som, ako moje Hufi krváca. „Debra, si kompletne plná sračiek, tvoja práca je banálna a bez predstavivosti. Si skurvená vykrádačka a dokonca ani nemáš odvahu si to priznať."

„To *stačí*, Julius," povedala Lil s tvrdou tvárou, sotva kontrolujúc svoju zúrivosť. „Ideme."

Debra kráčala krok za mnou, Lil krok predo mnou, celou cestou cez dav až do Krajiny dobrodružstiev. Mal som tucet príležitostí vkĺznuť do medzery v ľudskom riečišti a uniknúť zajatiu, ale nepokúsil som sa o to. Chcel som dostať šancu vyrozprávať celému svetu, čo som urobil a prečo som to urobil.

Keď sme vystúpili po schodoch k zasadačke, Debra nás nasledovala. Lil sa otočila. „Myslím, že by si tu nemala byť, Debra," povedala odmeraným tónom.

Debra potriasla hlavou. „Vieš, že ma nemôžeš držať mimo. A ani by si nemala chcieť. Sme na tej istej strane."

Pohŕdavo som odfrkol, a myslím, že to Lil presvedčilo. „Tak teda poď," povedala.

V zasadačke bolo SRO*, bola napchatá až po povalu celým adhokom, okrem nováčikov. Na prestavbe sa nič nerobilo a Liberty Belle bude sedieť v doku. Dokonca aj obsluha z reštaurácií bola tu. Námestie slobody muselo byť ľudoprázdne. To dodalo schôdzi punc naliehavosti: vedomie, že po Námestí slobody sa bezcieľne potulujú návštevníci hľadajúci členov obsluhy, ktorí by im pomohli.. Samozrejme Debrini ľudia mohli byť naporúdzi.

Tváre v dave boli tvrdé a zahorknuté, takže nebolo pochýb, že som po krk v sračkách. Dokonca aj Dan, sediaci v prednom rade, vyzeral nahnevane. Vtedy som sa skoro rozplakal. Dan – och, Dan. Môj priateľ, môj dôverník, moja obeť, môj sok, moja nemezis. Dan, Dan, Dan. Chcel som ho dobiť na smrť a súčasne objať.

Lil vyšla na pódium a zastrčila si strapaté vlasy za uši. „Tak dobre," povedala. Stál som naľavo od nej, Debra napravo.

„Ďakujem, že ste prišli. Rada by som to rýchlo ukončila. Každý máme dôležitú prácu. Prebehnem fakty: minulú noc člen tohto adhoku zdemoloval Halu prezidentov a spôsobil, že je nefunkčná. Odhaduje sa, že bude trvať aspoň týždeň kým sa dá nazad do poriadku a bude sa môcť znova spustiť.

Nemusím vám hovoriť, že je to niečo neprípustné. Nikdy predtým sa to nestalo, a ani sa už nikdy nestane. O to sa postaráme.

Chcem navrhnúť, aby sa na Zámku nekonali žiadne práce až kým Hala prezidentov nebude plne funkčná. Ja ponúkam dobrovoľne svoju pomoc pri opravách."

V obecenstve prikyvovali hlavami. Lil nebude jediná, kto bude pracovať tento týždeň v Hale. „Disney World nie je súťaž," povedala Lil. „Všetky adhoky pracujú spoločne, a robíme to preto, aby bol Park tak dobrý ako len vieme. Na našu vlastnú škodu sme to stratili zo zreteľa."

Od návalu žlče na až naplo. „Rád by som niečo povedal," povedal som tak pokojne, ako som len dokázal.

Lil na mňa fľochla. „Dobre, Julius. Každý člen adhoku môže hovoriť."

Zhlboka som sa nadýchol. „Urobil som to, áno?" povedal som. Hlas mi zaškrípal. „Urobil som to a nemám na to žiadnu výhovorku. Možno to nebola najmúdrejšia vec, akú som kedy spravil, ale myslím, že by ste všetci mali pochopiť ako som bol k tomu dohnaný.

„*Nemali by* sme tu konkurovať jedni druhým, ale všetci vieme, že to je len zdvorilá fikcia. Pravdou je, že v Parku existuje skutočná súťaž, a že najtvrdší hráč je skupina, ktorá prerobila Halu prezidentov. Halu vám u*kradli*! Urobili to, keď ste nedávali pozor, použili *mňa,* aby nastrojili odvedenie vašej pozornosti, *zavraždili* ma!" Počul som, ako sa mi do hlasu vkráda jačanie, ale nemohol som si pomôcť.

„Obvykle je lož, že sme všetci na jednej strane, v poriadku. Necháva nás pracovať v pokoji. Ale to sa zmenilo v deň, keď ma zastrelili. Ak jej ďalej budete veriť, stratíte Zámok, Liberty Belle, Ostrov Toma Sawyera – všetko. Všetky spomienky, čo máme na toto miesto – všetka história, čo majú miliardy, ktoré sem prichádzali – bude zničená a nahradená sterilnými

* Pozn.prekl.: Kto vie, čo táto skratka znamená,dostane jednotku z webového slangu.

bezmyšlienkovitými sračkami, ktoré sa zmocnili Haly. Keď sa toto stane, neostane nič, čo by robilo toto miesto čímsi osobitým. Hocikto môže mať rovnaký zážitok sediac doma na gauči! Čo sa stane potom, há? Čo myslíte, ako dlho ostane toto miesto otvorené, keď jediní ľudia, čo tu ostanú, budete *vy*?"

Debra sa blahosklonne usmiala. „Skončil si?" opýtala sa sladko. „Výborne. Viem, že niesom členkou tejto skupiny, ale keďže ide o moju prácu, ktorá bola zničená minulej noci, myslím, že by som rada zareagovala na Juliusove vyhlásenia, ak vám to nevadí." Urobila prestávku, ale nikto sa neozval.

„Pre začiatok, chcem aby ste všetci vedeli, že vás neberieme ako zodpovedných za to, čo sa stalo v noci. Vieme, kto je zodpovedný a potrebuje pomoc. Nalieham na vás, aby ste sa postarali, aby ju dostal.

Ďalej, chcela by som povedať, že pokiaľ ide o mňa, sme všetci na tej istej strane – na strane Parku. Toto je mimoriadne miesto a nemohlo by existovať bez prispenia každého z vás. To, čo sa stalo Juliusovi, je strašné, a ja úprimne dúfam, že osoba za to zodpovedná bude chytená a postavená pred spravodlivosť. Ale tou osobou som nebola ja ani ktokoľvek s môjho adhoku.

Lil, rada by som ti poďakovala za tvoju ponuku pomoci, a radi ju prijímame. To sa týka všetkých vás – príďte do Haly, dáme vám prácu. Opravíme a spustíme to raz-dva.

Čo sa týka Zámku, poviem to raz a navždy: ani ja ani môj adhok si neželá prevziať kontrolu nad Zámkom. Je to úžasná atrakcia, a zlepšuje sa prácou, ktorú všetci robíte. Ak ste si o toto robili starosti, môžete ich hodiť za hlavu. Sme na tej istej strane.

Ďakujem vám za vypočutie. Teraz musím odísť k svojmu tímu."

Otočila sa a odišla za sprievodu potlesku.

Lil počkala, kým doznel a potom povedala, „V poriadku, my sa tiež musíme pustiť do práce. Najprv by som vás všetkých chcela požiadať o láskavosť. Bola by som rada, keby sme si podrobnosti o včerajšej noci ponechali pre seba. Nechať, aby sa o tejto škaredej záležitosti dozvedeli hostia, alebo svet mimo, nikomu neprospeje. Môžeme sa tom všetci dohodnúť?"

Nasledovala krátka pauza, kým sa výsledky zobrazovali na HUDoch, Lil potom nasadila milióndolárový úsmev. „Vedela som, že to pochopíte. Ďakujem vám. Dajme sa do práce."

— • —

Strávil som deň v hoteli, apaticky rolujúc v mojom termináli. Lil mi po schôdzi jasne dala najavo, aby som sa neukazoval v Parku, kým „nevyhľadám pomoc", nech to už znamenalo čokoľvek.

Kým nastalo poludnie, novinky sa prevalili. Ťažko bolo zistiť presný zdroj, ale zdalo sa, že bol niekde medzi novými regrútmi. Niekto z nich povedal svojim známym na sieti o dráme na Námestí slobody a spomenul moje meno.

Objavilo sa už niekoľko stránok, kde na mňa nadávali, a očakával som ďalšie. Potreboval som nejakú pomoc, to bolo isté.

Vtedy som rozmýšľal, že odídem, obrátim sa chrbtom k celej záležitosti a opustím Svet Walta Disneyho, aby som začal nový život, chudobný na Hufi a bez rozmarov.

Nebolo by to také zlé. Už som predtým bol bez rešpektu, a nie tak dávno. Vtedy na UT, keď som sa s Danom poflakoval po prvý raz, som mal dosť nejednoznačnú reputáciu, a bol som tak bez Hufi, ako len človek môže byť.

Spával som v malej rakve v kampuse, s dokonalou klimatizáciou. Bola prepchatá a nudná, ale mal som voľný prístup k sieti a kopu vecí, s ktorými som sa mohol zabaviť. Hoci som nemohol dostať stôl v reštaurácii, mohol som si vystáť rad v hociktorej jedálni v meste a dostať jedlo a pitie aké som si zmyslel, kedy sa mi zachcelo. V porovnaní s 99.99999 percentami ľudí, ktorí kedy žili, som viedol nedostižne luxusný život.

Dokonca aj podľa merítok Bitchunskej spoločnosti som nebol žiadna zvláštnosť. Počet jednotlivcov s malou prestížou bol značný, a nažívali si celkom dobre, trávili čas v parkoch, debatovali, čítali, nacvičovali divadelné hry, hrali hudbu.

Rozumie sa, že toto nebol život pre mňa. Mal som pri sebe Dana, zriedkavé indivíduum s vysokým čistým Hufi, ktorý bol ochotný bratríčkovať sa s ťuťkom ako som bol ja. Dostal ma do kaviarní na korze a na koncerty v SkyDóme, a zrušil každého nafúkaného snoba, ktorý sa uškŕňal nad mojím Hufi. Byť s Danom znamenalo neustále znovu zhodnocovať moju vieru v Bitchunskú spoločnosť. Nikdy v živote som nemal živšie a myšlienkovo bohatšie obdobie.

Mohol som odísť z Parku, odhibernovať sa hocikam na celom svete, začať odznovu. Mohol som hodiť za seba Dana, Debru, Lil, a celý ten zmätok.

Neurobil som to.

Zavolal som lekárovi.

Kapitola 8

Doktor Pete sa ozval na tretie zazvonenie, len audiom. V pozadí som počul zbor kričiacich detí, stálu kulisu ošetrovne Magického kráľovstva.

„Zdravím, doktor," povedal som.

„Haló, Julius. Čo môžem pre teba urobiť?" Pod náterom profesionálnej lekárskej a parkovej priateľskosti som zacítil mrzutosť.

Urovnaj to s ním. „Nie som si celkom istý. Chcel som sa spýtať, či by sme sa mohli porozprávať. Mám dosť veľké problémy."

„Mám službu do piatej. Počká to dovtedy?"

Nevedel som, či dovtedy budem mať ešte odvahu stretnúť sa s ním. „Nemyslím – dúfal som, že sa budeme môcť stretnúť hneď."

„Ak je to súrne, môžem pre teba poslať sanitku."

„Je to súrne, ale nie prípad núdze. Potrebujem sa o tom porozprávať osobne. Prosím?"

Nedoktorsky si vzdychol, akoby nebol členom obsluhy Parku. „Julius, mám tu dôležitú prácu. Si si istý, že to nemôže počkať?"

Prehltol som vzlyk. „Som si istý, dok."

„Tak dobre. Kedy tu môžeš byť?"

Lil sa vyjadrila jasne, že nechce aby som chodil do Parku. „Nemôžete prísť sem? Vážne nemôžem prísť za vami. Som v Contemporary, Veža B, izba 2334."

„Ja nerobím domáce návštevy, synku."

„Ja viem, ja viem." Znelo to úboho, nenávidel som sa. „Nemôžete urobiť výnimku? Neviem, na koho iného sa obrátiť."

„Prídem hneď ako budem môcť. Budem musieť zohnať niekoho, kto tu za mňa zaskočí. Nech sa z toho nestane zvyk, jasné?"

Uľahčene som si odfúkol. „Sľubujem."

Prudko hovor zrušil, a ja som zistil, že volám Danovi.

„Áno?" ozval sa opatrne.

„Dan, príde doktor Pete. Neviem, či mi dokáže pomôcť – neviem, či ktokoľvek dokáže. Len som chcel, aby si o tom vedel."

Vtedy ma prekvapil a ja som si spomenul, prečo bol stále mojím priateľom, aj po tom všetkom. „Chceš, aby som prišiel?"

„To by bolo veľmi dobre," povedal som potichu. „Som v hoteli."

„Daj mi desať minút," povedal a zložil.

— • —

Našiel ma na terase, pozerajúc na Kaštieľ a vrcholky Vesmírnej Hory. Po mojej ľavici sa rozkladali trblietavé vody Lagúny Siedmych Morí, napravo sa Pozemok tiahol do diaľky, kilometer za manikúrovaným kilometrom. Slnko na mojej koži bolo teplé, vo vetre sa niesli slabučké ozveny veselého smiechu, a kvety boli rozpuku. V Toronte by bol mrznúci dážď, sivé budovy, hlučná hromadná doprava (naokolo presyčal monorail), a anonymita tvrdých tvárí. Chýbalo mi to.

Dan si pritiahol stoličku k mojej a bez slova sa posadil. Obidvaja sme dlho obdivovali výhľad.

„Je tu ešte niečo, všakže?" povedal som nakoniec.

„Asi áno," povedal on. „Chcem niečo povedať predtým, ako príde doktor, Julius,"

„Do toho."

„S Lil sme sa rozišli. Nemal som nikdy pripustiť aby to vôbec začalo, a niesom na seba za to hrdý. Keby ste sa vy dvaja boli rozchádzali, nič ma do toho nebolo, ale nemal som právo to ešte urýchľovať."

„V poriadku," povedal som. Bol som príliš vyčerpaný na silné emócie.

„Vzal som si tu izbu, nasťahoval svoje veci."

„Ako to berie Lil?"

„Ach, myslí si, že som totálny bastard. Asi má pravdu."

„Myslím, že má čiastočne pravdu," opravil som ho.

Dal mi jemný buchnát do pleca. „Vďaka."

Čakali sme v priateľskom mlčaní kým prišiel lekár.

Náhlivo vrazil dovnútra, jeho usmievavé vrásky stiahnuté v kyslom zamračení a čakal. Nechal som Dana na terase a posadil som sa na posteľ.

„Idem sa zblázniť alebo čo." povedal som. „Reagujem eraticky, niekedy násilnícky. Neviem, čo sa so mnou deje." Reč som si nacvičil, ale aj tak mi nešla ľahko z úst.

„Obidvaja vieme, kde je chyba, Julius," povedal doktor netrpezlivo. „Potrebuješ sa obnoviť zo svojej zálohy, nechať si nachystať nový klon a tento zanechať. O tomto sme už hovorili."

„Nemôžem to urobiť," povedal som, uhýbajúc pohľadom. „Jednoducho nemôžem – neexistuje iný spôsob?"

Lekár zavrtel hlavou. „Julius, mám obmedzené prostriedky. Na to, čo ťa trápi, je úplne dokonalý liek, ale keď ho odmietaš prijať, nemôžem pre teba nič urobiť."

„A čo prášky?"

„Tvoj problém nie je chemická nerovnováha, je to mentálny defekt. Tvoj *mozog* je *pokazený*, synak. Prášky by len zamaskovali symptómy, kým tvoj stav by sa zhoršoval. Žiaľ, nemôžem ti povedať to, čo chceš počuť. Takže, ak si pripravený podstúpiť liečbu, môžem odstaviť tento klon hneď teraz a obnoviť ťa v novom do 48 hodín."

„Neexistuje iný spôsob? Prosím? Musíte mi pomôcť – nemôžem stratiť toto všetko." Nemohol som pripustiť moje skutočné dôvody, prečo som tak lipol na tejto mizernej kapitole môjho života, dokonca ani sám pred sebou.

Lekár sa zdvihol na odchod. „Pozri, Julius, nemáš Hufi na to, aby komukoľvek stálo za to

robiť výskum, ako vyriešiť tento problém inak, než je všeobecne známe. Môžem ti dať niečo na vyrovnanie nálad, ale to nie je trvalé riešenie."

„Prečo nie?"

Stuhol. „*Nemôžeš* sa dopovať po zvyšok tvojho života, chlapče. Nakoniec sa s týmto telom niečo stane – vidím v tvojej karte, že máš sklon k mozgovej príhode – a budeš sa musieť obnoviť zo zálohy. Čím dlhšie čakáš, tým to bude traumatickejšie. Okrádaš svoje budúce ja kvôli tvojej sebeckej prítomnosti."

Nebolo to po prvý raz, čo mi to napadlo. Každým dňom, ktorý uplynie, bude ťažšie podstúpiť liečbu. Ľahnúť si a zobudiť sa ako Danov priateľ, zobudiť sa a znovu byť zamilovaný do Lil. Zobudiť sa a nájsť Zámok tak ako som si ho pamätal, Halu prezidentov, kde som mohol nájsť Lil skrčenú s hlavou v Prezidentových útrobách. Ľahnúť si a zobudiť sa bez pocitu hanby, nevediac, že moja láska a môj najlepší priateľ ma mohli zradiť, že ma *zradili*. Nemohol som to urobiť – aspoň zatiaľ ešte nie.

Dan – Dan sa mienil čoskoro zabiť, a keby som sa obnovil z mojej starej zálohy, stratil by som môj posledný rok s ním. Stratil by som *jeho* posledný rok.

„Nechajme to, doktor. Rozumiem, čo hovoríte, ale je to komplikované. Asi si zatiaľ vezmem to na vyrovnanie nálad."

Chladne na mňa pozrel. „Tak ti dám recept. To som mohol urobiť aj bez toho aby som sem chodil. Prosím, už ma viac nevolaj."

Jeho zrejmý hnev ma šokoval, a nechápal som ho, až kým mi po jeho odchode Dan nevysvetlil o čo ide.

„My pamätníci sme zvyknutí predpokladať, že lekári sú vysoko trénovaní profesionáli – že majú za sebou všetok ten predbitchunský medický cirkus, dlhé stáže, atestácie, bifľovanie anatómie … V skutočnosti priemerný dnešný lekár je školený viac v jednaní s chorým než v biológii. 'Doktor' Pete je technik, nie MUDr, aspoň nie v tom zmysle, ako to ty a ja chápeme. Každý so znalosťami, ktoré hľadáš, pracuje skôr ako historik, nie ako lekár.

„Ale to nie je ilúzia. Lekár by mal byť autoritou v medicínskych záležitostiach, aj keď má k dispozícii len jeden trik: obnovu zo zálohy. A ty toto Peteovi pripomínaš, a on nie je príliš šťastný, že je to tak."

— • —

Čakal som týždeň, kým som sa vrátil do Magického kráľovstva, opaľoval som sa na bielom piesku pláže pri hoteli, behával som po Chodníku okolo Sveta, s kanoe som si zašiel na divoký a zarastený Ostrov objavov, a celkove som sa dával dokopy. Po večeroch prichádzal Dan a bolo to ako za starých čias, preberali sme pre a proti Bitchúnstva a Hufi a života všeobecne, sediac na mojej terase so zaroseným pohárom limonády.

V poslednú noc mi daroval šikovný malý handheld, muzeálny kus, aký som si s láskou pamätal z dôb na úsvite Bitchunskej spoločnosti. Malo to väčšinu funkcií mojich zosnulých systémov v krabičke, ktorú som si mohol šuchnúť do vrecka na košeli. Pripadalo mi to ako súčasť odevu, ako hodinky v tvare repy, čo nosili streetmosféroví hráči Bena Franklina v Americkom dobrodružstve.

Muzeálny kus alebo nie, znamenalo to, že som sa znovu mohol zapojiť do Bitchunskej spoločnosti, hoci pomalšie a menej efektívne ako kedysi. Nasledujúce ráno som si ho vzal so sebou a odviezol som sa na parkovisko členov obsluhy Magického kráľovstva.

Teda, taký bol aspoň môj plán. Keď som zišiel na hotelové parkovisko, moje autíčko bolo fuč. Rýchla kontrola s handheldom prezradila najhoršie: moje Hufi bol tak nízko, že ktosi proste vošiel dnu a vzal moje autíčko, uvedomiac si, že to bolo populárnejšie než aby som ho používal ja.

S pocitom zúfalstva som namáhavo vybehol k mojej izbe a prešiel kartou po zámke. Vydala jemné nespokojné *bzzz* a rozsvietilo sa: „Prosím choďte na recepciu." Moja izba bola preregistrovaná. Ťahal som za kratší koniec Hufi.

Našťastie na nástupišti monorailu nebola žiadna povinná kontrola Hufi, ale ostatní vo vagóne ku mne neboli veľmi vľúdni a nikto mi neposkytol ani centimeter osobného priestoru navyše. Bol som na dne.

— • —

Do Magického kráľovstva som vošiel služobným vchodom, pripnúc si moju menovku na polokošeľu s označením Disney Operations, a nevšímajúc si uprené pohľady kolegov v utilidoroch.

Pomocou handheldu som zavolal Danovi. „Čauko," povedal rozjarene. Bolo mi jasné, že ma chce rozveseliť.

„Kde si?" opýtal som sa.

„Ach, hore na Námestí. Pri Strome slobody."

Pred Halou prezidentov. Ťukal som do handheldu, ručne som si omrkol nejaké Hufi. Debra bola tak vysoko, že sa zdalo, že už nikdy nemôže klesnúť, rovnako ako Tim a celá jej posádka. Dostávali milióny od hostí, a od kolegov a od ľudí, čo čítali populárne rozprávanie o ich zápase proti silám malichernej žiarlivosti a sabotáže – t.j. mne.

Zakrútila sa mi hlava. Ponáhľal som sa do kostymérne a prezliekol som sa do ťažkého zeleného kostýmu, potom som bežal hore schodmi na Námestie.

Dana som našiel ako sedí na lavičke pod obrovským Stromom slobody, ovešanom lampiónmi, a sŕka kávu. Druhú šálku mal pripravenú pre mňa a potľapkal na lavičku vedľa seba. Sadol som si k nemu a upíjal, čakajúc naňho až spustí hocijaké mizerné správy, ktoré v to ráno pre mňa mal – cítil som, že sa sťahujú ako búrkové mračná.

Ale on nepovedal nič, až kým sme nedopili kávu. Potom sa postavil a vykročil smerom k Zámku. Povrazy ešte neboli spustené, takže v Parku ešte neboli návštevníci, čo bolo lepšie, vzhľadom k tomu, čo malo prísť.

„Pozrel si si Debrino Hufi v poslednej dobe?" spýtal sa konečne, keď sme stáli pri Cintoríne zvieratiek a obzerali si prázdne lešenie.

Začal som vyťahovať handheld, ale položil mi ruku na rameno. „Neobťažuj sa," povedal mrzuto. „Stačí povedať, že Debrin gang je jednička s hviezdičkou. Odkedy sa rozchýrilo, čo

sa stalo v Hale, doslova ich zasypali. Teraz si môžu robiť, čo sa im len zachce, Jules, všetko im prejde.“

Žalúdok mi zovrelo a pristihol som sa, že škrípem zubami. „Tak, a čo urobili, Dan?“ opýtal som sa, poznajúc odpoveď.

Dan nemusel odpovedať, lebo v tej chvíli sa zo Zámku vynoril Tim, oblečený do ľahkého bavlneného pracovného obleku. Mal zamyslený výraz a keď nás zbadal, elfsky sa na nás uškrnul a prišiel k nám.

„Čau, ľudia!“ povedal.

„Ahoj, Tim,“ povedal Dan. Ja som len prikývol, nedôverujúc svojmu hlasu.

„Pekne vzrušujúce, há?“ povedal.

„Ešte som mu to nepovedal,“ povedal Dan s nútenou bezstarostnosťou. „Čo keby si to spustil?“

„No, je to poriadne radikálne, to musím priznať. Nejaké veci, ktoré sme chceli uplatniť, sme sa naučili v Hale, a súčasne sme chceli zachytiť niečo z historického charakteru duchárskej historky.“

Chystal som sa namietať a otvoril som ústa, ale Dan mi položil ruku na predlaktie.

„Naozaj?“ nevinne sa opýtal. „A ako to plánujete urobiť?“

„No, necháme teleprezenčné roboty – to je bombový nápad, Julius – ale každému dávame uplink, takže môže napaľovať do mysle.

Máme niekoľko spisovateľom horrorov s vysokým Hufi, ktorý dávajú dokopy seriál príbehov o živote každého ducha: aký tragický koniec ho postretol a čo odvtedy robí, chápete.

Tak ako sme to naplánovali, hostia pôjdu cez jazdu v podstate rovnako ako doteraz, prejdú peši cez predpredstavenie a potom nasadnú do Vozíkov skazy. Ale tu bude veľká zmena, my to všetko *spomalíme*. Vymeníme priepustnosť za intenzitu, urobíme z toho exkluzívny produkt.

Takže si hosť. Od čakacej zóny až po výstup ťa naháňajú títo duchovia, tieto teleprezenčné roboty, a sú naozaj hrôzostrašné – nechal som Suneepových výtvarníkov, nech sa vrátia nazad k rysovacím doskám, aby si urobili základný prieskum , čo vystraší hostí, že pustia od gatí. Keď ťa duch chytí, položí na teba ruky – prásk! Páľ! Celý jeho smutný príbeh dostaneš za tri sekundy do predného mozgu. Kým jazdu dokončíš, budeš mať desať alebo viac kontaktov s duchmi, a keď prídeš nabudúce, budú noví duchovia a nové príbehy. Podľa toho ako ich priťahuje Hala, toto bude hit.“ Založil si ruky za chrbát a hojdal sa na opätkoch, pyšný sám na seba.

Keď kedysi dávno-pradávno po prvý raz otvorili Epcot Center, nasledovala dekáda škaredého dizajnu zábavných jázd. Imažinieri našli úspešný vzorec pre Vesmírnu loď Zem, hlavnú jazdu v obrovskej golfovej loptičke, a vo svojej snahe zabezpečiť tematickú kontinuitu, premenili tento vzorec na formičku na pečenie, a vychrlili tucet klonov pre každú „tematickú“ plochu vo Výkladnej Skrini Budúcnosti. Vyzeralo to takto: najprv sme boli jaskynní praľudia, potom bolo staré Grécko, potom horel Rím (efekty so sírovým zápachom), potom bola Veľká Depresia, a nakoniec sme dospeli do moderného veku. Kto vie, čo skrýva budúcnosť? My! Všetci budeme mať videofóny a budeme žiť na dne oceánu. Prvý raz to bolo milé – presvedčivé a inšpirujúce – ale šesťkrát to bolo rozpačité. Ako každý, keď raz Imažinieri získali dobré kladivo, všetko im začalo pripomínať klinec. Dokonca aj teraz adhoky v Epcote opakovali hriechy svojich predchodcov a každú jazdu uzatvárali Bitchunskou utópiou.

A Debra opakuje klasickú chybu, raziac si cestu Magickým kráľovstvom pomocou svojho kanónu nastaveného na napaľovanie do mozgov.

„Tim,“ povedal som a počul som ako sa mi chveje hlas. „Myslel som, že ste povedali, že nemáte žiadne plány ohľadne Zámku, že ty a Debra sa nebudete snažiť zobrať nám ho. Nepovedal si to?“

Tim sa odtiahol akoby som mu dal facku a krv sa mu stratila z tváre. „Ale my vám to neberieme!“ povedal. „Vy ste nás *pozvali*, aby sme vám pomohli.“

Potriasol som zmätene hlavou. „To sme urobili?“

„Iste,“ povedal.

„Áno,“ povedal Dan. „Kim a niektorí ďalší išli včera za Debrou a požiadali ju, aby urobila prehliadku dizajnu aktuálnej prestavby a navrhla zmeny. Bola taká dobrá, že súhlasila, a tak prišli s niektorými vynikajúcimi nápadmi.“ Medzi riadkami som čítal: nováčikovia, ktorých si pozval, prešli na druhú stranu a kvôli nim stratíme všetko. Cítil som sa na hovno.

„Nuž, mýlil som sa,“ povedal som opatrne. Tim sa znova usmial a zatlieskal rukami. *On má Zámok naozaj rád*, pomyslel som si. *Mohol byť na našej strane, keby sme to boli zahrali správne*.

— • —

Vošli sme s Danom do utilidoru a vzali si dva bicykle a ponáhľali sme sa k Sunnepovmu laboratóriu, cinkajúc zvončekmi na ponáhľajúcich sa účinkujúcich. „Nemali právo pozývať Debru,“ dychčal som.

„To tvrdí kto?“ povedal Dan.

„Bola to súčasť dohody – od začiatku vedeli, že sú u nás na skúšku. Nemali dokonca ani prístup na plánovacie schôdze.“

„Tak to vyzerá, že si skúšobnú dobu zrušili,“ povedal.

Keď sme vošli do laboratória Suneep nás zmrazil pohľadom. Pod očami mal tmavé kruhy a roky sa mu triasli od vyčerpania. Vyzeralo to, že sa drží vzpriamene len silou svojho hnevu.

„Takto sa teda stavia bez zasahovania,“ povedal. „Dohodli sme sa, že tento projekt sa nebude uprostred prác meniť. Teraz sa mení a ja mám aj iné záväzky, ktoré budem musieť zrušiť, pretože toto bude meškať.“

Rukami som urobil upokojujúce a ospravedlňujúce gesto. „Ver mi, Suneep, som nahnevaný rovnako ako ty. Ani trochu sa nám to nepáči.“

Zaodŕhal. „Mali sme dohodu, Julius,“ povedal prudko. „Ja pre teba spravím prestavbu a ty sa postaráš aby sa mi adhokovia nepletli do cesty. Ja som svoju časť plnil, ale kde, do čerta, si bol ty? Ak zmenia plán teraz, budem sa tým *musieť* riadiť. Nemôžem nechať Zámok nedorobený – veď by ma zabili.“

V mysli sa mi zrodilo jadro plánu. „Suneep, nám sa nepáči nový plán a ideme ho stopnúť. Môžeš nám pomôcť. Odbi ich – povedz im, že si budú musieť nájsť inú imažiniersku podporu, keď chcú pokračovať, že si plný.

Dan sa na mňa zahľadel jedným z tých svojich dlhých, zamyslených pohľadov, potom zľahka prikývol na súhlas. „Heej," zatiahol. „To môže pomôcť. Jednoducho im povedz, že môžu robiť v pláne zmeny aké sa im zachce, *ak* si dokážu nájsť niekoho iného, kto im ich uskutoční."

Suneep vyzeral nespokojne. „Fajn – tak pôjdu a niekoho si nájdu, a ten niekto zožne všetky zásluhy za prácu, čo sme doteraz s mojím tímom urobili. Svoj čas môžem spláchnuť do záchodu."

„K tomu nedôjde," povedal som rýchlo. „Len keby si im mohol odporovať tak zo dva dni, my urobíme ostatné."

Suneep sa tváril pochybovačne.

„Sľubujem," povedal som.

Suneep si prebehol krátkymi prstami po svojich aj tak strapatých vlasoch. „V poriadku," povedal namrzene.

Dan ho potľapkal po chrbte. „Dobrý chlapec," povedal.

— • —

Malo to fungovať. A skoro aj fungovalo.

Sedel som vzadu v konferenčnej miestnosti Krajiny dobrodružstiev, a Dan zatiaľ presviedčal.

„Pozrite, nemusíte sa poddávať Debre a jej ľuďom! Toto je *vaša* záhradka, a vy ste sa o ňu zodpovedne starali po celé roky. Nemá žiadne právo brať vám to – máte dosť Hufi na to, aby ste ubránili toto miesto, ak budete všetci spolupracovať."

Nikto z účinkujúcich nemá rád konfrontácie, a húf z Námestia slobody bolo ťažko vyprovokovať k akcii. Hodinu pred schôdzou Dan zoslabil klimatizáciu a pozatváral všetky okná, takže miestnosť bola ako pec, v ktorej sa podráždenie stupňovalo k až zúrivosti. Stál som nenápadne vzadu, čo najďalej od Dana. Využíval svoje čaro v mojom mene a ja som ho spokojne nechal, nech robí to, v čom je dobrý.

Keď prišla Lil, s kyslým výrazom zhodnotila situáciu: sadnúť si dopredu blízko k Danovi, alebo dozadu, blízko ku mne. Rozhodla sa pre stred sály, a aby som sa sústredil na Dana, musel som odtrhnúť oči od potu, ktorý sa leskol na jej dlhom bledom krku.

Dan prechádzal uličkami ako kazateľ, oči sa mu blýskali. „*Kradnú* vám budúcnosť! *Kradnú* vám vašu *minulosť*! A tvrdia, že majú vašu podporu!"

Stíšil hlas. „Nemyslím, že je to pravda." Chytil jednu účinkujúcu za ruku a pozrel jej do očí. „Je to pravda?" povedal tak ticho, že skoro šepkal.

„Nie," povedala dievčina.

Pustil jej ruku a zvrtol sa k ďalšiemu členovi. „Je to pravda?" dožadoval sa odpovede, zľahka zvýšiac hlas.

„Nie!" odpovedal tento, jeho hlas neprirodzene hlasný po predchádzajúcom šepote. Nervózny chichot prebehol davom.

„Je to pravda?" zvolal nahlas, kráčajúc na pódium.

„Nie!" zahučal dav.

„NIE!" zakričal im odpoveď.

„Nemusíte cúvať a znášať to! Môžete sa postaviť na odpor, pokračovať v pôvodnom pláne, poslať ich nech sa zbalia. Preberajú to, lebo ich necháte. Dovolíte im to?"

„NIE!"

— • —

Bitchunské vojny sú zriedkavé. Dávno predtým, než sa niekto pokúsi inému čokoľvek prevziať, dobre si to spočítajú a ubezpečia sa, že adhok, ktorý nahrádzajú, nemá nádej postaviť sa na odpor.

Pre obrancov je rozhodnutie jednoduché: dôstojne ustúpiť a vyťažiť zo záležitosti nejakú reputáciu – stavať sa na odpor určite spáli aj tú biednu odmenu.

Z tiahnuceho sa konfliktu nemá úžitok nikto – a najmenej vec, o ktorú sa bojuje. Napríklad:

Bolo to v druhom ročníku mojich štúdií, študoval som dva odbory, a to nerobiť problémy profákom a držať jazyk za zubami. Bolo to v začiatkoch Bitchunu, väčšina z nás ešte nemala v tom koncepte jasno.

Avšak nie všetci z nás: skupina kampusových provokatérov a rušiteľov, študentov z Fakulty sociológie, bola na samom špici revolúcie a vedeli veľmi jasne, čo chcú: kontrolu nad Fakultou, chceli vytlačiť tyranských, skostnatelých profákov, zmocniť sa kazateľne, z ktorej budú hlásať Bitchunské evanjelium generácii ovplyvniteľných mladších študákov, ktorí sa príliš ohýbali pod nákladom svojej práce, než aby si všimli, akými sračkami ich Univerzita kŕmi.

Aspoň tak to tvrdila vehementná, mohutná žena, ktorá sa zmocnila mikrofónu na mojej hodine Soc 200, v to ospalé ráno uprostred semestra v Hlavnej aule. Halu plnilo tisícdeväťsto študentov, dav ospalých, kávu sŕkajúcich značkovačov času, a rýchlo sa zobudili, keď ženina prenikavá tiráda zahrmela nad ich hlavami.

Od začiatku som videl, čo sa stane. Profesor bol dolu na pódiu, škvrnka s kravatou-mikráčom, bzučiac si cez svoje priesvitky, a zrazu bolo všetko rozmazané keď skupinka poltucta študentov vtrhla na pódium. Mali na sebe šik univerzitnej chudoby, pokrčené nohavice a otrhané športové plášte, a piati z nich utvorili ľudskú stenu pred profesorom, zatiaľčo šiesty, mohutná žena s tmavými vlasmi a znamienkom na líci, mu odopla mikráč a pripla si ho na klopu.

„Budíček, vstávať!" zvolala a mne došla realita chvíle: toto nebolo v pláne prednášky.

„Poďme, hlavy hore! Toto *nieje* nácvik. Fakulta sociológie Torontskej univerzity je pod novým vedením. Keby ste si nastavili handheldy na 'príjem', hneď začneme vysielať nový študijný plán.

Ak ste si zabudli handheld, môžete si plány stiahnuť neskôr. Každopádne vám ich teraz prejdem.“

„Ale predtým, ako začnem, mám tu pre vás pripravené vyhlásenie. Pravdepodobne si ho ešte dnes párkrát vypočujete na iných prednáškach. Stojí to za opakovanie. Ideme na to:

„Odmietame skostnatelú, tyranskú vládu profesorov tejto Fakulty. Žiadame pulpity, z ktorých sa bude šíriť posolstvo Bitchunstva. S okamžitou platnosťou *moc preberá* Ad-hoc Fakulty sociológie Torontskej univerzity. Sľubujeme vysoko-relevantný učebný plán s dôrazom na ekonomiky reputácie, post-nedostatkovú sociálnu dynamiku, a sociálnu teóriu predĺženia života na neurčito. Už ziadny Durkheim, decká, len hibernácia! Toto bude *zábava*.“

Prednášala ako profík – bolo vidno, že svoju lekciu si dlhšie cvičila. Ľudská stena za jej chrbtom sa periodicky otriasala, ako sa profesor pokúšal preraziť ju, ale držali ho.

Presne o 9:50 rozpustila triedu, ktorá visela na každom jej slove. Namiesto toho aby sme sa vytratili von a pomaly šli na ďalšiu hodinu, všetkých tisícdeväťsto nás vstalo a ako jeden, sme sa medzi rozhovorili, hlučné „Veríš tomu?“ nás sprevádzalo von z dverí a k nášmu ďalšiemu stretnutiu s Adhokom Fakulty sociológie.

Toho dňa bolo chladno. Mal som ďalšiu prednášku zo sociálok, Konštrukciu sociálnej deviancie, a tam nás čakalo rovnaké školenie, rovnaká mobilizujúca propaganda, komický pohľad na profesora, ako sa vrhá proti ľudskej stene adhokov.

Keď sme vyšli z poslucháрne, pustili sa do nás reportéri, natŕčajúc mikrofóny a bombardujúc nás otázkami. Ukázal som im zdvihnuté palce a s klasickou študentskou výrečnosťou som povedal, „Bitchun!“

V nasledujúce ráno prišiel protiútok profesorov. Keď som si čistil zuby, prišli najnovšie správy: dekan Fakulty sociológie povedal repotérovi, že ad-hoc kurzom nebudú udelené kredity, že je to gang zločincov, ktorí na učenie nemajú absolútne žiadnu kvalifikáciu. V odvetnom interview sa hovorca adhoku vyjadril, že všetci noví prednášajúci už roky pripravovali učebné plány a poznámky k prednáškam pre profesorov, ktorých nahradili, a že tiež písali väčšinu ich článkov do časopisov.

Profesori priviedli bezpečnostnú službu Univerzity, aby im pomohla znovu sa zmocniť katedier, ale boli vytlačení adhok strážou v podomácky zhotovených uniformách. Bezpečnostná služba odkaz pochopila – každého možno nahradiť – a držala sa mimo.

Profesori zorganizovali piket. Prednášali vonku pre neborákov, ktorí chceli kredity a báli sa, že adhok prednášky sa im nezapočítajú pri udeľovaní titulu. Blázni ako ja striedali vonkajšie a vnútorné prednášky, a z ničoho sa veľa nenaučili.

Nikto sa nenaučil. Profáci trávili čas svojich prednášok prostituovaním sa kvôli Hufi a viedli semináre skôr ako nezáväzné stretnutia než ako kurzy. Adhokovia trávili čas ohováraním profesorov a rozkladom ich kurzov.

Na konci semestra každý dostal kredit, Univerzitný Senát zrušil program Sociológia a prešlo sa na dištančnú formu montrealskej Concordie. O štyridsať rokov neskôr bol boj s konečnou platnosťou vyriešený. Keď ste raz podstúpili cyklus záloha-a-obnovenie, zvyšok Bitchunstva proste nasledoval, systém hodnôt sa urovnal za vás.

Tí, čo nepodstúpili zálohu-a-obnovenie, by možno mali námietky, ale, hej!, tí všetci pomreli.

— • —

Adhokovia z Námestia slobody pochodovali plece pri pleci utilidormi a ako jedna masa prevzali naspäť Strašidelný zámok. Dan, Lil a ja sme boli vpredu, dávajúc si pozor, aby sme sa jeden druhého nedotkli, keď sme rýchlo prešli cez dvere zo zákulisia a reťazou vedier sme začali vynášať materiál, ktorý si tam Debrini ľudia naskladali, pozdĺž línie, ktorá sa hadila k prednému vchodu do Haly prezidentov, kde sa bez ceremónií hádzal na kopu.

Keď sa hlavný sklad vyprázdnil, porozdeľovali sme sa a prešli sme jazdu, servisné koridory a diorámy, odpočiváreň a tajné priechody, zbierajúc všetky Debrine haraburdy a vynášajúc ich von z dverí.

V podkrovnej scéne som narazil na Kim a jej chichotajúcich sa priateľkov s očami blyštiacimi sa v tlmenom svetle. Z trkotania týchto thanshumánnych decák mi skrútilo žalúdok, pripomenulo mi to Zed a Lil, a môj nevylepšený mozog, a dostal som chuť slovne ich roztrhať.

Nie.

Nie. Takáto cesta vedie k šialenstvu a vojne. My sme si len brali späť, čo bolo naše, netrestali sme votrelcov. „Kim, myslím, že by ste mali odísť,“ povedal som potichu.

Odfrkla a posmešne na mňa pozrela. „Kto zomrel a spravil ťa šéfom?“ povedala. Jej priatelia to považovali za veľmi odvážne, dali to najavo dvojkĺbovým zavrtením bokmi a uprenými pohľadmi.

„Kim, môžeš odísť teraz alebo neskôr. Čím dlhšie budeš čakať, tým horšie to bude pre teba a tvoje Hufi. Urobila si chybu a už nie si súčasťou Zámku. Choď domov, choď k Debre. Neostávaj tu a nevracaj sa. Nikdy.“

Nikdy. Byť odstavený od veci, ktorú sme milovali, ktorou ste boli posadnutí, pre ktorú ste pracovali. „Hneď,“ povedal som, potichu, nebezpečne, ledva sa kontrolujúc.

Pomaly sa odsunuli na cintorín, syčiac vitriol. Ó, veru mali veľa nového materiálu, ktorý mohli poslať na anti-moje sajty, správy, ktoré by im vyniesli Hufi od ľudí, podľa ktorých som bol odpad na tváre Zeme. Populárny názor v tých dňoch.

Vyšiel som zo Zámku a prezeral si vedrovú štafetu, sledoval som ju ku vchodu do Haly. Park bol otvorený hodinu a húfy hostí zmätene sledovali, čo sa deje. Adhokovia z Námestia slobody si podávali náklad v zrejmom pomykove, vediac, že porušujú všetky princípy, za ktorými si stáli.

Ako som to tak pozoroval, v štafete sa objavili medzery, keď sa členovia začali vytrácať s tvárami červenými od hanby. Pri Hale prezidentov Debra riadila usporiadané preberanie svojich vecí, veselá skupina jej ľudí rýchlo všetko upratovala mimo javiska. Nemusel som sa pozerať na handheld, aby som vedel, čo sa deje s naším Hufi.

— • —

Do večera sme zasa išli podľa plánu. Suneep viedol umiestňovanie jeho teleprezenčných zariadení a Lil minuciózne prechádzala každý detail, preháňajúc svorku adhokov, ktorých ťahala za sebou, všetko kontrolujúc dva aj tri razy.

Suneep sa na mňa usmial, keď ma zbadal, ako ručne vírim prach v salóne.

„Gratulujem, pane," povedal a potriasol mi rukou. „To bol majstrovský ťah."

„Vďaka, Suneep. Niesom si istý, či to bolo majstrovstvo, ale spravil som svoju prácu, a o to ide."

„Tvoji partneri sú teraz najšťastnejší od doby, kedy sa celá záležitosť začala. Viem ako sa cítia!"

Moji partneri? Ach áno, Dan a Lil. Zaujímalo by ma, akí sú vlastne šťastní. Dosť na to, aby sa dali zasa dokopy? Nálada mi poklesla, hoci časť vo mne tvrdila, že Dan by sa nikdy k nej nevrátil, nie po tom, čím sme spolu prešli.

„Som rád, že si rád. Bez teba by sme to nedokázali, a zdá sa, že do týždňa obnovíme prevádzku."

„No, to by som chcel. Prídeš dnes večer na párty?"

Párty? Asi oslava adhokov z Námestia slobody. Takmer určite by som tam bol persona non-grata. „Nemyslím," povedal som opatrne. „Asi tu budem dlho pracovať."

Vyčítal mi, že príliš tvrdo pracujem, ale keď videl, že nemám žiaden záujem, nechať sa stiahnuť na večierok, odišiel.

A tak sa stalo, že som bol v Zámku o druhej ráno nasledujúceho dňa, driemajúc v zákulisnej odpočivárni, keď som začul rozruch v salóne. Oslavujúce hlasy, veselé a hlučné, predpokladal som, že to boli adhokovia z Námestia slobody, vracajúci sa zo svojho večierka.

Prinútil som sa vstať a vošiel do salónu.

Kim jej priatelia boli tam a tlačili vozíky naložené Debrinou výbavou. Chystal som sa na nich skríknuť niečo strašné a vtom vošla Debra. Potlačil som výkrik, otvoril ústa, že začnem hovoriť, a zastavil som sa.

Za Debrou stáli rodičia Lil, zmrazení toľké roky vo svojich kanopách v Kissimmee.

Kapitola 9

Pri svojom odchode do hibernácie usporiadali Lilini rodičia malú oslavu. Videl som tesne predtým, ako išli dnu, keď sa zastavili v našom dome, aby sa rozlúčili a zaželali všetko najlepšie.

Tom a ja sme stáli nešikovne bokom kým Lil a jej matka sa zdvorilo lúčili.

„Tak,“ povedal som Tomovi. „Hibernácia.“

Nadvihol obočie. „Hej. Dnes ráno sme uložili zálohy.“

Uložili zálohy predtým, než sa prišli rozlúčiť s dcérou. Keď sa zobudia, táto udalosť – všetko, čo nasleduje po zálohovaní – pre nich nebude existovať.

Bože, to sú hajzlíci.

„A kedy sa vrátite?“ Spýtal som sa so zdvorilou tvárou účinkujúceho, starostlivo skrývajúc znechutenie.

„Dianie sa bude mesačne monitorovať a nakopíruje sa nám výťah. Keď to tu bude vyzerať zaujímavo, vrátime sa.“ Zahrozil mi prstom. „Teba a Lillian budem pozorovať – správaj sa k nej slušne, počuješ?“

„Budete nám tu chýbať, to si môžete byť istí,“ povedal som.

Odfrkol si a povedal, „Ani si nevšimnete, že sme preč. Teraz je to váš svet – my sa na chvíľu praceme z cesty a pánmi budete vy. Neodchádzali by sme, keby sme vám dvom nedôverovali.“

Lil a jej mama sa naposledy pobozkali. Nikdy som nevidel jej matka tak rozcítenú, skoro sa rozplakala. Teraz, v týchto posledných chvíľach svojho vedomia mohla byť kým len chcela, vediac, že až sa zobudí, nebude na tom vôbec záležať.

„Julius,“ chytila ma za ruky a stisla. „Máš pred sebou nádherné časy – Lil a Park, úžasne si to užiješ, som si istá.“ Hovorila s nekonečnou vážnosťou a pochopením, a ja som vedel, že sa to neráta.

Stále sa usmievajúc nastúpili do auta a odišli si vziať svoje smrtiace injekcie, aby sa stali beztelesnými vedomiami, aby stratili svoje posledné chvíľky so svojou milovanou dcérou.

— • —

Vôbec sa netešili, že vstali z mŕtvych. Ich nové telá boli nemožne mladé, pubertálne a hormonálne a navlečené do najnovších trendy úborov. Spolu s Kim a jej kamarátmi tvorili masu žiarivej mladosti.

„Do čerta! Čo si myslíš, že robíš?“ opýtala sa ma Rita a tvrdo ma štuchla do hrude. Zatackal som sa dozadu, do môjho starostlivo naaranžovaného prachu a zvíril som ho.

Rita vyrazila sa mnou, ale Tom ju zadržal. „Julius, odíď. To, čo si robil, je úplne neobhájiteľné. Drž hubu a proste choď preč.“

Zdvihol som ruku, chcel som protestovať, otvoril som ústa.

„Ani slovo,“ povedal. „Odíď. Hneď.“

„*Neostávaj tu a nikdy sa nevracaj. Nikdy*,“ povedala Kim so zlým výrazom v tvári.

„Nie,“ povedal som. „Nie, kurva, nie. Vypočujete si ma a potom pôjdem pre Lil a jej ľudí a oni ma podporia. Z toho neustúpim.“

Krížom cez stemnelý salón sme na seba uprene hľadeli. Debra zatočila prstami a svetlá sa jasne a ostro rozžiarili. Starostlivo naaranžované prítmie sa stratilo a bola z neho obyčajná zaprášená izba s falošným krbom.

„Nech hovorí,“ povedala Debra. Rita si skrížila ruky na hrudi a zamračene civela.

„Urobil som naozaj strašné veci,“ povedal som, držiac hlavu vztýčenú a hľadel som im do očí. „Nemôžem ich ospravedlniť a nechcem aby ste mi odpúšťali. Ale to nemení nič na tom, že sme do tohto miesta vložili naše srdcia a duše, a nie je správne nám ho zobrať. Nemôžeme mať na svete jeden stabilný kútik, jeden kúsok zmrazený v čase, pre ľudí, ktorí ho majú radi tak ako je? Prečo má váš úspech znamenať naše zlyhanie?

„Nevidíte, že pokračujeme vo vašej práci? Že sa staráme o dedičstvo, čo ste nám zanechali.?

„Skončil si?“ opýtala sa Rita.

Prikývol som.

„Toto miesto nie je historická rezervácia, Julius, je to zábavná jazda. Ak tomu nerozumieš, si na nesprávnom mieste. Nemôžem za to, že si sa rozhodol v mojom mene stvárať hlúposti, a ani preto nie sú o nič menej hlúpe. Všetko, čo sa ti podarilo je, že si potvrdil moje najhoršie obavy.“

Debrina maska nezaujatosti spadla. „Ty sprostý, pomýlený chumaj,“ povedala potichu. „Serieš sa tu okolo, pindáš a kňučíš o tvojej bezvýznamnej vražde, o tvojich bezvýznamných zdravotných problémoch – áno, počula som o nich – o tvojej fixácii udržať veci tak ako sú. Potrebuješ istú perspektívu, Julius. Potrebuješ stade vypadnúť: Disney World ti nerobí dobre a to si píš, že ty určite nerobíš nič dobré pre Disney World.“

Bolelo by to menej, keby som k rovnakému záveru nebol prišiel už aj sám.

— • —

Adhok som našiel v táborisku vo Fort Wilderness, sedeli okolo ohňa a spievali, maznali sa, smiali. Oslava víťazstva. Vošiel som do kruhu a hľadal som Lil.

Sedela na pni, pozerala do ohňa a bola milión kilometrov ďaleko. Bože, bola krásna, keď si robila starosti. Stál som pred ňou asi minútu a ona hľadela rovno cezo mňa až kým som ju nepoklepal po pleci. Mimovoľne zjajkla a potom sa na sebe zasmiala.

„Lil,“ začal som, a zmĺkol. *Tvoji rodičia sa vrátili a pridali sa k druhej strane*.

Prvý raz po dlhom čase na mňa vľúdne pozrela a dokonca sa usmiala. Potľapkala po pni vedľa seba. Sadol som si, na tvári som cítil teplo z ohňa, po mojom boku teplo jej tela. Bože, ako som to mohol tak posrať?

Bez varovania mi položila ruky okolo mňa a silno ma objala. Objatie som opätoval, zaboril som nos do jej vlasov, voňavých po dyme z dreva a šampóne a pote. „Dokázali sme to,“ povedala bojovne. Pevne som sa jej držal. *Nie, nedokázali*.

„Lil,“ povedal som znovu a odtiahol som sa.

„Čo?“ povedala, oči sa jej leskli. Bola nadopovaná, teraz som to videl.

„Tvoje rodičia sa vrátili. Prišli do Zámku.“

Bola zmätená, akoby zvädla, a ja som pokračoval.

„Sú s Debrou.“

Odtiahla sa akoby som jej dal facku.

„Povedal som im, že privediem celú skupinu a že si to vydiskutujeme.“

Zvesila hlavu a plecia sa jej chveli, a ja som položil opatrne ruku okolo jej pliec. Striasla ju a vystrela sa. Plakala a súčasne sa smiala. „Nechám poslať kompu,“ povedala.

— • —

Sedel som vzadu na kompe s Danom, bokom od zmätených a rozhnevaných adhokov. Na jeho otázky som odpovedal jednoslabične a tak to vzdal. Išli sme mlčky, stromy na brehu Lagúny Siedmich Morí v blížiacej sa búrke švihali vetvami sem a tam.

Adhok to vzal skratkou cez západné parkovisko a s obavami išiel cez tiché ulice Pohraničia, pohrebný sprievod, ktorý zastavil nočnú službu na jej obchôdzkach.

Ako sme sa blížili k Námestiu slobody, videl som, že pracovné svetlá svietili naplno a mnohočlenná pracovná skupina Debriných adhokov sa pohybovala medzi Halou a Zámkom, znovu stavajúc svoje veci, čo sme predtým strhli.

Spolu s nimi pracovali Tom a Rita, rodičia Lil, rukávy vykasané, ramená vytvarované novými vymakanými svalmi. Skupina sa zastavila a Lil kráčala k nim, potkýnajúc sa na drevenom chodníku.

Očakával som objatia. Žiadne nenasledovali. Namiesto toho rodičia a ich dcéra sa vzájomne sledovali, prestupovali z nohy na nohu, udržiavali si stálu vzdialenosť.

„Čo tu, do čerta, robíte?“ povedala Lil nakoniec. Neoslovila svoju matku, čo ma prekvapilo. Ale nie Toma.

Postúpil dopredu, šuchot jeho nôh hlučný v stíchnutej noci. „Pracujeme,“ povedal.

„Nie, nepracujete,“ povedala Lil. „Ničíte. Prestaňte s tým.“

Lilina matka priskočila k boku svojho manžela, nehovorila nič, len tam ostala stáť.

Tom bez slova nadvihol krabicu, ktorú držal a vykročil k Zámku. Lil ho chytila za rameno a mykla ním tak, že pustil náklad.

„Nepočúvate ma. Zámok je *náš. Prestaňte. S tým*.“

Lilina matka jemne zložila jej ruku z Tomovho ramena a držala ju vo svojej.

„Som rada, že ti na tom záleží, Lillian,“ povedala. „Som hrdá na tvoj zápal.“

Dokonca aj na desať metrov som začul Lilin potlačený vzlyk, videl som ako sa prepadla do seba. Jej matka ju vzala do náručia, hojdala ju. Cítil som sa ako voyeur, ale nemohol som odvrátiť zrak.

„Šššš,“ povedala jej matka, sykavý zvuk, podobný šumeniu lístia na Strome slobody. „Šššš. Vieš, nemusíme byť na tej istej strane.“

Držali sa nehybne v náručí. Lil sa vystrela, potom znovu zohla a zdvihla otcovu krabicu a niesla ju do Zámku. Jeden po druhom sa pohli ostatní adhokovia a pridali sa k nim.

— • —

A takto dopadnete na dno. Zobudíte sa v hotelovej izbe svojho priateľa, spustíte svoj handheld a ten nenabehne. Stlačíte gombík vo výťahu a ten vám odpovie zlostným zabzučaním. Zídete do vestibulu po schodoch a nikto z tých, čo vás míňajú, na vás ani len nepozrie.

Stanete sa ne-osobou.

Vystrašený. Chvel som sa, keď som vyšiel po schodoch do Danovej izby, keď som zaklopal na jeho dvere, silnejšie a hlasnejšie, než som chcel, v panike som zabúchal.

Dan otvoril dvere a videl som ako dvihol oči k HUDu a potom ich stočil nazad ku mne.

„Kriste,“ povedal.

Sadol som si na okrej postele, hlavu v dlaniach.

„Čo?“ spýtal som sa, čo sa stalo, čo sa mi stalo?

„Si von z adhoku,“ povedal. „Nemáš Hufi. Si hotový,“ povedal.

Takto dopadnete na dno vo Svete Walta Disneyho, v hoteli so syčiacim monorailom, so slnkom pražiacim cez okno, s húkaním parných rušňov na železničke a vzdialeným nahratým vlčím vytím zo Strašidelného zámku. Svet sa vám vzdiali, ujde, až z vás neostane nič, len fliačik, moľa v temnote.

Hyperventiloval som, točila sa mi hlava. Prinútil som sa dýchať pomaly, spustil som hlavu medzi kolená a čakal kým závrat pominie.

„Vezmi ma k Lil,“ povedal som.

Spoločná cesta autom, keď som si pripaľoval jednu za druhou, mi pripomenula noc, keď Dan prišiel do Disney Worldu, keď som ho viezol do môjho – *Lilinho* – domu, a to, aký som si bol istý sám sebou, cítil sa bezpečne.

Pozrel som na Dana a on ma potľapkal po ruke. „Zvláštne časy,“ povedal.

Mal som dosť. Lil sme našli v suterénnej odpočivárni, ľahko driemajúc na obdratej pohovke. Hlavu mala v Tomovom lone, nohy v Ritinom. Všetci traja jemne pochrapkávali. Mali za sebou dlhú noc.

Dan ju potrasením zobudil. Pretiahla sa, otvorila oči a ospalo na mňa pozrela. Krv sa jej stratila z tváre.

„Ahoj, Julius,“ povedala chladne.

Tom a Rita sa zobudili tiež. Lil sa posadila.

„Mienila si mi to povedať?“ spýtal som sa potichu, „Alebo si ma chcela vykopnúť a nechať nech na to prídem sám?“

„Bol si moja nasledujúca zastávka,“ povedala Lil.

„Tak som ti ušetril trochu času.“ Pritiahol som si stoličku. „Porozprávaj mi o tom.“

„Nie je čo rozprávať,“ odsekla Rita. „Si von. Musel si vedieť, že sa to stane – preboha,

veď si rozbíjal Námestie slobody na kusy!“

„Čo ty o tom vieš?“ opáčil som. Snažil som sa zachovať pokoj. „Spala si desať rokov!“

„Dostali sme správy,“ povedala Rita. „Preto sme sa vrátili – nemohli sme to nechať tak, ako to šlo. Boli sme to Debre dlžní.“

„A Lillian,“ povedal Tom.

„A Lillian,“ roztržito dodala Rita.

Dan si pritiahol stoličku pre seba. „Nie ste k nemu spravodliví,“ povedal. Aspoň niekto bol na mojej strane.

„Sme viac než spravodliví,“ povedala Lil. „Ty to vieš lepšie ako hocikto iný, Dan. Odpúšťali sme a odpúšťali a odpúšťali, ustupovali sme koľko sa dalo. Je chorý a nechce sa liečiť. Nemôžeme pre neho nič urobiť.“

„Mohli by ste mu byť priateľmi,“ povedal Dan. Znovu sa ma zmocnil závrat, oprel som sa, snažil som sa kontrolovať svoj dych a panický tlkot srdca.

„Mohli ste sa pokúsiť pochopiť ho, skúsiť mu pomôcť. Mohla si pri ňom stáť, tak ako on stál pri tebe. Nemusela si ho vyhodiť na chodník.“

Lil mala toľko súcitu, že trochu zahanbene zavrtela hlavou. „Zoženiem mu izbu,“ povedala. „Na mesiac. V Kissimmee. V moteli. Zaobstarám mu pripojenie k sieti. Je to fér?“

„To je viac než férové,“ povedala Rita. Prečo ma tak nenávidí? Bol som tam pre jej dcéru, kým ona bola preč – ach. Možno to bolo v tom, áno.

„Mne je to jedno. Ak sa chcete o neho starať, pane, nech sa páči. Moja rodina s tým nemá nič spoločné.“

Liline oči sa blýskali. „Nechaj to mňa,“ povedala. „Dobre?“

Rita prudko vstala. „Rob ako myslíš,“ a vybehla z miestnosti.

„Prečo si prichádzate pre pomoc sem?“ povedal Tom, ako vždy hlas rozumu. „Vyzeráte byť dostatočne schopný.“

„Koncom tohto týždňa si idem pre smrtiacu injekciu,“ povedal Dan. „O tri dni. Je to moja osobná vec, ale pýtali ste sa.“

Tom potriasol hlavou. Videl som ako si myslí, *to si si ale našla priateľov.*

„Už tak skoro?“ priškrtene sa spýtala Lil.

Dan prikývol.

V hlave mi hučalo, ako vo sne som sa postavil a vyšiel som do utilidoru, potom von cez západné služobné parkovisko, a preč.

Kráčal som po dláždenom, dávno nepoužívanom Chodníku okolo sveta, kde bolo v každom míľniku vytesané meno rodiny, ktorá navštívila Park pred sto rokmi. Tie mená popri mne plynuli ako epitafy.

Slnko vystúpalo k zenitu kým som zahol na opustenú pláž medzi Grand Floridian a Polynéziou. S Lil sme sem často prichádzali pozorovať západ slnka z hojdacej siete, rukami sme objímali jeden druhého a Park sa pred nami rozprestieral ako osvetlená hračkárska dedinka.

Teraz bola pláž prázdna, Svadobný pavilón opustený. Odrazu mi bolo chladno, hoci som sa hojne potil. Tak chladno.

Ako v snách som vkročil do jazera, voda plnila moje topánky, vtekala do nohavíc, teplá ako krv, teplá na mojej hrudi, na brade, ústach, v očiach.

Otvoril som ústa a zhlboka sa nadýchol, voda mi plnila pľúca, dusiaca a teplá. Najprv som vyprskol, ale ovládol som sa a znovu som sa nadýchol. Voda sa mi blyšťala pred očami, a potom bola tma.

— • —

Prebral som sa v Magickom kráľovstve v kutici doktora Peta, putá okolo zápästí a členkov, v nose trubička. Zatvoril som oči a na okamih som veril, že ma obnovili zo zálohy, že problémy sú vyriešené, spomienky sú preč.

Prebodol ma smútok, keď som si uvedomil, že Dan je pravdepodobne už mŕtvy a moje spomienky na neho sú nenávratne stratené.

Postupne som si uvedomil, že sú to nezmysly. Fakt, že som si Dana pamätal znamenal, že som nebol obnovený zo zálohy, že som stále mal svoj pokazený mozog, ktorý si ďalej točil svoje vo svojej nezmerateľnej izolácii.

Znovu som sa rozkašľal. Rebrá ma boleli a pulzovali v kontrapunkte k mojej hlave. Dan ma chytil za ruku.

„Ty si ale tŕň v zadku, vieš o tom?“ povedal a usmieval sa.

„Ľutujem,“ kuckal som.

„To teda určite,“ povedal. „Mal si šťastie, že ťa našli – ešte minúta-dve a o tomto čase by som ťa už pochovával.“

Nie, pomyslel som si zmätene. *Veď by ma obnovili zo zálohy.* Potom mi došlo: v záznamoch bolo, že som odmietol obnovu zo zálohy, keď mi to navrhoval lekár-profesionál. Nikto by ma po tomto nebol obnovoval. Bol by som naozaj a s konečnou platnosťou mŕtvy. Roztriasol som sa.

„Len kľud,“ povedal Dan. „Kľud. Teraz je už dobre. Doktor hovorí, že podľa CPR si si naštiepil rebro alebo dve, ale nemáš žiadne poškodenie mozgu.“

„Žiadne *ďalšie* poškodenie mozgu,“ povedal doktor Pete, ktorý mi vplával do zorného poľa.

V tvári mal profesionálne lekársky výraz, čo ma, navzdory mne samému, upokojilo.

Odohnal Dana preč a sadol si ku mne. Keď Dan odišiel z miestnosti, posvietil mi do očí, pozrel do uší, potom sa oprel dozadu a prezeral si ma. „Nuž, Julius,“ povedal. „Kde presne je problém? Môžeme ti dať smrtiacu injekciu, ak je to to, čo chceš, ale topiť sa v Lagúne Siedmich Morí proste nie je dobrá šou. Nechcel by si sa o tom porozprávať?“

Časť mňa mu chcela napľuť do očí. Snažil som sa o tom rozprávať a on mi poslal do čerta, a teraz si to rozmyslel? Ale ja som sa chcel o tom rozprávať.

„Nechcel som zomrieť,“ povedal som.

„Ó, nie?“ povedal. „Myslím, že dôkazy naznačujú opak.“

„Nepokúšal som sa zabiť,“ protestoval som. „Snažil som sa-“ Čo? Snažil som sa … *abdikovať*. Obnoviť sa bez nutnosti voľby, bez toho, aby som zahodil posledný rok života

môjho najlepšieho priateľa. Zachrániť sám seba zo žumpy, v ktorej som sa topil bez toho, aby som s tým spláchol aj Dana. To je všetko, to je všetko.

„Nerozmýšľal som – len som konal. Bola to príhoda, alebo niečo také. Znamená to, že som blázon?“

„Ach, pravdepodobne,“ povedal doktor Pete mimochodom. „Ale preberme to po poriadku. Môžeš zomrieť, ak chceš, je to tvoje právo. Ja by som bol radšej, keby si ostal žiť, ak by ťa zaujímal môj názor, a pochybujem, že som sám, čert ber Hufi. Ak sa chystáš žiť, rád by som si tvoje vyjadrenie nahral, len tak pre prípad. Stále máme tvoj záznamový súbor – veľmi nerád by som ho mazal.“

„Áno,“ povedal som. „Áno, chcem byť obnovený, ak nebude iná možnosť.“ Bola to pravda. Nechcel som zomrieť.

„Tak teda v poriadku,“ povedal doktor Pete. „je to v záznamoch a ja som spokojný človek. A teraz, si blázon? Pravdepodobne. Tak trochu. Nič, čo by trochu terapie a nejaké R+R nemohlo spraviť, ak ťa zaujíma môj názor. Mohol by som pre teba niečo nájsť, ak chceš.“

„Ešte nie,“ povedal som. „Vážim si ponuku, ale je tu ešte niečo, čo musím predtým urobiť.“

— • —

Dan ma vzal naspäť do izby a uložil ma do postele s uspávacou transdermálou, ktorá ma knokautovala na zvyšok dňa. Keď som sa zobudil, nad Lagúnou Siedmich Morí svietil mesiac a monorail bol ticho.

Chvíľu som postál na terase, rozmýšľal som o všetkých veciach, ktorými mi bolo toto miesto po vyše sto rokov: šťastie, bezpečie, efektivita, fantázia. To všetko bolo preč. Bol to čas, ktorý som opustil. Možno by som sa mal vrátiť do vesmíru, nájsť Zed a skúsiť, či by som ju zasa dokázal urobiť šťastnou. Byť hocikde, len nie tu. Až bude Dan mŕtvy – bože, teraz mi do naplno dochádzalo – mohol by som sa odviezť dolu na Mys a odštartovať.

„Nad čím rozmýšľaš?“ spýtal sa ma Dan zozadu, až som sa strhol. Stál tam v boxerkách, chudý a vytiahnutý a zarastený.

„Rozmýšľam, že sa presťahujem,“ povedal som.

Zľahka sa zasmial. „Rozmýšľal som nad tým istým,“ povedal.

Usmial som sa. „Ja nie takto,“ povedal som. „Len odísť niekam inam, začať znovu. Odísť od tohto tu.“

„Chceš sa dať obnoviť?“ spýtal sa.

Odvrátil som sa. „Nie,“ povedal som. „Nemyslím.“

„Asi ma do toho nič nie je,“ povedal, „ale prečo nie? Kurva, Julius, čoho sa bojíš?“

„Nechci vedieť,“ povedal som.

„To nechaj na mňa.“

„Tak sa najprv napime,“ povedal som.

Dan vyvrátil na sekundu oči, potom povedal, „Dobre, nesú nám dve Koruny.“

Potom, čo obslužný robot odišiel, otvorili sme si pivá a vytiahli stoličky na terasu.

„Si si istý, že to chceš vedieť?“ opýtal som sa.

Namieril na mňa fľašou. „Si píš,“ povedal.

„Nechcem sa nechať obnoviť, lebo by to znamenalo stratu posledného roka,“ povedal som.

Prikývol. „Chceš povedať ´môjho posledného roka´“ povedal. „Je tak?“

Prikývol som a napil som sa.

„Myslel som si, že by to mohlo byť ono. Julius, si veľa vecí, ale je ťažko prísť na to, čo nie si. Musím ti povedať niečo, čo ti možno uľahčí rozhodnutie. Ak to teda chceš počuť.“

Čo som mal povedať? „Jasne, jasne, že chcem.“ V mysli som už sedel v šatli na obežnú dráhu, preč od toho všetkého.

„Ja som ťa nechal zabiť,“ povedal. „Debra ma o to požiadala a ja som to zariadil. Celý čas si mal pravdu.“

Šatl vybuchol v nehlučnom, spomalenom kozme, a mňa vystrelilo do prázdna. Otvoril a zatvoril som ústa.

Teraz sa odvrátil Dan. „Bol to Debrin návrh. Rozprávali sme sa o ľuďoch, ktorých som stretol, kým som robil svoju misionársku prácu, o bláznoch, ktorých som musel odháňať, keď sa pridali k Bitchunskej spoločnosti. Jedna z nich, dievčina z Čejenských hôr, ma sledovala až sem, nechávala mi odkazy. Spomenul som to Debre a vtedy dostala nápad.

„Mal som zariadiť, aby ťa zabila a zmizla. Debra by mi za to dala Hufi – celé hromady, a jej tím takisto. To by ma priblížilo k cieľu o celé mesiace. Vtedy to bolo všetko, na čo som dokázal myslieť, veď si na to pamätáš.“

„Pamätám.“ Vôňa rejuvenácie a zúfalstva v našej malej chatke, a Dan plánujúci moju vraždu.

„Naplánovali sme to a potom sa Debra nechala obnoviť zo zálohy – žiadne spomienky, len Hufi pre mňa.“

„Áno,“ povedal som. To by fungovalo. Naplánuješ vraždu, zabiješ seba, necháš sa obnoviť zo zálohy, urobenej pred plánovaním. Koľkokrát spáchala Debra hrozné činy a nechala si takto vymazať spomienky?

„Áno,“ prisvedčil. „Urobili sme to, a hanbím sa za to. A môžem to aj dokázať – mám svoju zálohu a môžem primäť aj Jeanine, aby to dosvedčila.“ Dopil pivo.

„Toto je môj plán. Zajtra to poviem Lil a jej rodičom, Kim a jej ľuďom, celému adhoku. Darček na rozlúčku od mizerného priateľa.“

V hrdle mi vyschlo a stislo. Napil som sa ešte piva. „Vedel si to po celý čas,“ povedal som. „Mohol si to hocikedy dokázať.“

Prikývol. „Presne tak.“

„A nechal si ma ...“ hľadal som slová. „Nechal si, aby sa zo mňa stal ...“

Slová neprichádzali.

„Áno,“ povedal.

Celý ten čas. Lil a on, stojac na *mojej* verande, tvrdiac mi, že potrebujem pomoc.

Doktor Pete, presviedčajúci ma, že potrebujem obnovu zo zálohy, a ja že nie, nie, nie, nechcel som stratiť môj posledný rok s Danom.

„Za starých čias som urobil pár pekne hnusných vecí," povedal. „Toto je absolútne najhoršia. Ty si mi pomohol a ja som ťa zradil. Som rád, že neverím v boha – to by potom bolo to, čo plánujem urobiť, oveľa strašnejšie."

Dan sa chystal zabiť o dva dni. Môj priateľ a môj vrah. „Dan," zachrčal som. Nemohol som sa v tom vyznať. Dan, ktorý sa o mňa staral, ktorý mi pomáhal, držal pri mne, nesúc so sebou celý ten čas túto hroznú hanbu. Pripravený zomrieť, chcel odísť s čistým svedomím.

„Je ti odpustené," povedal som. A bola to pravda.

Postavil sa.

„Kam ideš?" spýtal som sa.

„Nájsť Jeanine, dievča, čo stlačilo spúšť. Stretneme sa ráno o deviatej pri Hale prezidentov."

— • —

Vošiel som cez Hlavnú bránu, už nie člen obsluhy Parku, ale obyčajný hosť s Hufi sotva na to, aby mohol vstúpiť, používať vodné fontánky na pitie a stáť v radoch. Keď budem mať šťastie, niektorý účinkujúci by mi mohol nechať banán v čokoláde. Ale to sa asi nestane.

Stál som v rade pred Halou prezidentov. Ostatní návštevníci si pozreli moje Hufi a potom odvracali oči. Dokonca aj deti. Pred rokom by so mnou nadväzovali rozhovor, pýtali by sa ma na moju prácu tu v Magickom kráľovstve.

Sedel som na sedadle v Hale prezidentov, pozeral krátky film spolu s ostatnými, sedel som trpezlivo, kým sa oni knísali na sedadlách pod náporom napálených vnemov. Účinkujúca chytila javiskový mikrofón a poďakovala všetkým za to, že prišli; dvere sa doširoka roztvorili a Hala bola zasa prázdna, až na mňa. Účinkujúca na mňa pozrela, prižmúrila oči, potom ma spoznala, otočila sa a odišla uviesť ďalšiu skupinu.

Ale žiadna skupina neprichádzala. Miesto toho vstúpil Dan s dievčaťom, ktoré som videl na záznamoch.

„Na dnes ráno sme to zavreli," povedal.

Civel som na dievčinu, videl som ako sa uškŕňala, keď na mňa vystrelila, teraz však mala previnilý, vystrašený výraz. Mala zo mňa hrôzu.

„Ty musíš byť Jeanine," povedal som. Vstal som a podal jej ruku. „Som Julius."

Jej ruka bola studená, rýchlo ju stiahla a utrela o nohavice.

Moje inštinkty člena obsluhy zaúčinkovali. „Prosím, sadni si. Neboj sa, všetko bude v poriadku. Vážne. Žiadne výčitky." Takmer som jej ponúkol pohár vody.

Upokoj ju, povedal arogantný hlas v mojej hlave. *Bude lepší svedok. Alebo ju znervózni, nech pôsobí úboho – to tiež bude fungovať; Debra bude vyzerať ešte horšie*.

Povedal som hlasu, nech drží hubu a išiel som pre pohár vody.

Kým som sa vrátil, celá banda bola už tam – Debra, Lil, jej rodina, Tim. Debrin gang a Lilin Gang, teraz jeden tím. Čoskoro sa zasa rozpadne.

Dan vyšiel na pódium a použil javiskový mikrofón, aby ho bolo počuť. „Pred jedenástimi mesiacmi som vykonal hroznú vec. Zosnoval som s Debrou plán na zavraždenie Juliusa. Použil som priateľku, ktorá bola v tej dobe trochu zmätená, použil som ju, aby stlačila spúšť. Bol to Debrin nápad, že nechať zabiť Juliusa spôsobí dostatočný zmätok na to, aby sa mohla zmocniť Haly prezidentov. Bol to jej nápad."

Rozľahol sa hluk hovoru. Pozrel som na Debru a videl som, že sedí pokojne, akoby ju Dan práve obvinil, že si uchmatla koláčik navyše. Rodičia Lil po jej stranách boli omnoho menej kľudní. Tomove čeľuste boli zaťaté a zlostné, Rita nahnevane hovorila k Debre. Hickory Jackson v starej Hale zvykol vravieť, *Obesím prvého chlapa, ktorého dostanem do rúk na prvý strom, ktorý nájdem*.

„Debra sa nechala obnoviť, tak ako sme to naplánovali," pokračoval Dan, akoby ho nikto nerušil. „Ja som mal urobiť to isté, ale neurobil som. Moja záloha je v mojom verejnom adresári – ktokoľvek si to môže overiť.

A teraz by som chcel predstaviť Jeanine, chce vám tiež niečo povedať."

Pomohol som Jeanine na pódium. Ešte stále sa chvela a adhokovia neprestávali s nezmyselnými výčitkami. Proti svojej vôli som si to celé užíval.

„Ahoj," povedala Jeanine mäkko. Mala milý hlas, milú tvár. Rozmýšľal som, či by sme mohli byť priateľmi, keď sa to všetko skončí. Tak, či onak, pravdepodobne jej na Hufi veľmi nezáležalo.

Diskusia pokračovala. Dan si od nej vzal mikráč a povedal, „Prosím! Môžete prejaviť trochu rešpektu našej návšteve? Ľudia? Ľudia?"

Ruch postupne utíchol. Dan vrátil mikráč Jeanine.

„Ahojte," povedala znovu a od zvuku svojho hlasu v reprákoch sa až prikrčila. „Volám sa Jeanine. Bola som to ja, kto pred rokom zabil Juliusa.

Dan ma o to požiadal a ja som to urobila. Nepýtala som sa prečo. Dôverovala som – dôverujem – mu. Povedal mi, že Julius si urobí zálohu len pár minút predtým, než ho zastrelím, a že on ma dostane z Parku bez toho aby ma chytili. Je mi to veľmi ľúto." Bolo na nej niečo nenormálne, niečo neprirodzené v jej postoji a prejave, čo vám naznačovalo, že nie je celkom tam. Vyrastať v horách mohlo mať také následky. Ukradomky som pozrel na Lil, ktorej pery boli pevne stisnuté. Vyrastať v zábavnom parku tiež mohlo mať následky.

„Ďakujeme ti, Jeanine," vzal si od nej mikrofón Dan. „Môžeš si teraz ísť sadnúť. Povedal som všetko, čo som chcel povedať – Julius a ja sme si to už prediskutovali v súkromí. Ak niekto iný chce niečo povedať -"

Slová ešte nevyšli z jeho úst a v dave prepukla vrava a vášnivé gestikulovanie. Jeanine vedľa mňa sa schúlila. Chytil som ju za ruku a zakričal jej do ucha: „Bola si niekedy na Pirátoch z Karibiku?"

Zavrtela hlavou.

Zdvihol som sa a postavil ju na nohy. „Bude sa ti to páčiť," povedal som a viedol ju von z Haly.

Kapitola 10

Objednal som nám predné sedadlá na polynézskom Luau, vznášajúc sa vysoko na čerstvej nádielke Hufi sympatií, a kým sme sa s Danom vzdali myšlienky poriadne sa opiť, vypili sme z vydlabaných ananásov za tucet lapu-lapu.

Jeanine s očami ako taniere sledovala tance s ohňom a kúsky s fakľami a jednou rukou si jemne brnkala po rebrách, ani na chvíľku neodvrátila pozornosť od predstavenia. Keď tancovali rýchle hula, oči sa jej rozjasnili. Smial som sa.

Z miesta, kde sme sedeli, som mohol vidieť miesto kde som vstúpil do Lagúny Siedmich Morí a dýchal ako krv teplú vodu, ponad lagúnu som videl Popoluškin kaštieľ, videl som monoraily a kompy a autobusy usilovne premávajúce po Parku, premiestňujúc hmýriace sa masy hostí z miesta na miesto. Dan nadvihol svoj ananás, ja som mu priťukol svojím, vypil som do dna a spokojne som si odgrgol.

Plné brucho, dobrí priatelia a západ slnka za súborom polonahých čokoládových hula tanečníc. Kto by už len potreboval Bitchunskú spoločnosť?

Keď bolo po predstavení, z pláže sme pozorovali ohňostroj, prsty na nohách som zarýval do čistého bieleho piesku. Dan ma chytil za ľavú ruku a Jeanine za pravú. Keď obloha stemnela a osvetlené bárky pufkali nocou, všetci traja sme sedeli v hojdacej sieti.

Pozeral som ponad Lagúnu Siedmich Morí a uvedomil som si, že toto je moja definitívne posledná noc vo Svete Walta Disneyho. Bolo načase reštartovať sa, začať odznovu. Na to predsa Park slúžil, to len ja som sa akosi pri svojej návšteve zasekol. A Dan ma uvoľnil.

Hovor sa zvrtol k Danovej blízkej smrti.

„No, tak mi povedzte, čo si myslíte o tomto," povedal a ťahal zo žiariacej cigarety.

„Vypáľ," povedal som.

„Rozmýšľam – prečo si brať smrtiacu injekciu? Chcem povedať, možno som tu skončil, ale prečo robiť nezvratné rozhodnutie?"

„Prečo si chcel predtým?" spýtal som sa.

„Ach, asi to bolo z frajeriny, myslím. Konečnosť toho všetkého a tak. Ale, do čerta, veď nemusím nikomu nič dokazovať, no nie?"

„Jasné," povedal som veľkodušne.

„No," povedal zamyslene. „Otázka ktorú si kladiem, je, na ako dlho sa mám umŕtviť? Sú takí, čo tam idú aj na tisíc rokov, desaťtisíc, no nie?"

„No, a ty myslíš koľko, milión?" zavtipkoval som.

Zasmial sa. „*Milión*? Myslíš v malom, chlapče. Skús niečo také: tepelná smrť vesmíru."

„Tepelná smrť vesmíru," opakoval som.

„Jasné," zatiahol a zacítil som ako sa v tme uškŕňa. „Desať na stú rokov, alebo tak. Steliferná Éra – to je keď sa všetky čierne diery vyparia a veci začnú byť, chápeš, neskutočne nudné. A aj studené. Takže rozmýšľam – čo keby som si dal budíček niekedy v tej dobe?"

„Zneje mi to dosť nepríjemne," povedal som. „Brrrr."

„Vôbec nie! Uvažujem takto, samoopravovacie nanotech kanopy, dosť hmoty na ich napájanie – povedzme tak bilióntonový asteroid – a až nastane čas, spústa samoty. Každých sto rokov, alebo tak nejako, vystrčím hlavu, mrknem, čo sa deje, ale keď sa nezjaví nič naozaj pozoruhodné, poveziem sa ďalej. Posledná hranica."

„To znie bohovsky," povedala Jeanine.

„Vďaka," povedal Dan.

„Si robíš srandu, nie?" spýtal som sa.

„To teda ani trochu," povedal.

— • —

Späť do adhoku ma nepozvali, dokonca aj keď Debra musela odísť ako Hufi-žobrák a oni začali dávať Zámok do stavu, v akom bol predtým.

Tim mi zavolal, aby mi povedal, že s dostatočnou pomocou z Imažinieringu si myslia, že by ho mohli do týždňa rozbehať. Prisahám, že Suneep bol hotový niekoho zabiť. *Vnútorne rozdelená snemovňa* nemôže *obstáť*, ako vravieval pán Lincoln v Hale prezidentov.

Do náplecnej tašky som si zabalil troje šiat a zubnú kefku a o desiatej ráno som sa odhlásil z polynézskeho apartmánu, potom som sa stretol s Jeanine a Danom pri parkovacej službe pred hotelom. Dan mal autíčko, ktoré vyzdvihol na moje Hufi, a naložili sme sa, s Jeanine v prostriedku. Celou cestou na Mys Canaveral sme si na stereu púšťali staré pesničky Beatles. Šatl nám štartoval na poludnie.

Šatl zadokoval o štyri hodiny neskôr, ale kým sme prešli dekontamináciou a reorientáciou, bol čas večerať. Dan, po svojom priznaní skoro taký Hufi-chudák ako Debra, nás napriek tomu pozval na večeru vo veľkej bubline, na vytláčacie tuby ťažkého chlastu a biftekovej pasty, a chvíľu sme pozorovali, ako chladne vesmír.

Džemovala tam dvojica, boli priviazaní ku gitare a bicím, a vôbec neboli zlí.

Jeanine sa tam nahá cítila nepohodlne. Kedysi, keď Dan odišiel z hôr, odletela do vesmíru aj s ostatnými svojimi príbuznými, lenže to bolo v generačnej medzihviezdnej lodi. Po roku či dvoch ju opustila a v obslužnej kapsli odhibernovala nazad na Zem. Na život v kozme si časom zvykne. Alebo nie.

„Nuž," povedal Dan.

„Hej," imitoval som jeho lakonický prejav. Usmial sa.

„Je čas," povedal.

V Jeanininých očiach sa zjavili slané guličky sĺz a ja som ich otrel a poslal ich vznášajúc sa naprieč bublinou. Odkedy som sledoval jej oči ako taniere počas jazdy cez Magické kráľovstvo, vyvinul sa k nej u mňa istý nežný, bratsko-sesterský vzťah. Žiadna romantika – nie pre mňa, ďakujem pekne! Kamarátstvo a pocit zodpovednosti.

„Uvidíme sa o desať na stú," povedal Dan a odchádzal k prielezu. Pohol som sa za ním, ale Jeanine ma chytila za ruku.

„Nemá rád dlhé lúčenia," povedala.
„Viem," povedal som a sledoval ako odchádza.

— • —

Vesmír starne. Ja tiež. A takisto aj moja záloha, ktorá trčí v redundantnej distribuovanej pamäti na Zemi, pripravená na deň, keď ma vesmír alebo vek alebo vlastná hlúposť zabije. Každým rokom sa mi vzďaľuje, a ja píšem obsiahly list, list pre mňa, ktorým budem, keď ma obnovia do klonu niekde, raz. Je dôležité, aby som, nech už budem vtedy kýmkoľvek, vedel o tomto roku, a vyžiada si veľa pokusov, kým sa mi to podarí urobiť správne.

Medzitým pracujem na ďalšej symfónii, takej, čo obsahuje motív zo „Smutných škľabiacich sa duchov," a odkaz na „Svet je predsa len malý," a obzvlášť na „Čaká nás nádherný veľký zajtrajšok."

Jeanine vraví, že je celkom dobrá, ale čo ona vie? Má sotva päťdesiat.

Obaja máme pred sebou množstvo žitia, kým prídeme na to, čo je čo.

Acknowledgements

I could never have written this book without the personal support of my friends and family, especially Roz Doctorow, Gord Doctorow and Neil Doctorow, Amanda Foubister, Steve Samenski, Pat York, Grad Conn, John Henson, John Rose, the writers at the Cecil Street Irregulars and Mark Frauenfelder.

I owe a great debt to the writers and editors who mentored and encouraged me: James Patrick Kelly, Judith Merril, Damon Knight, Martha Soukup, Scott Edelman, Gardner Dozois, Renee Wilmeth, Teresa Nielsen Hayden, Claire Eddy, Bob Parks and Robert Killheffer.

I am also indebted to my editor Patrick Nielsen Hayden and my agent Donald Maass, who believed in this book and helped me bring it to fruition. Finally, I must thank the readers, the geeks and the Imagineers who inspired this book.

Cory Doctorow
San Francisco
September 2002

O autorovi

Cory Doctorow je Koordinátor vonkajších záležitostí v Electronic Frontier Foundation, www.eff.org, a spravuje svoju osobnú stránku www.craphound.com. Je koeditorom populárneho weblogu Boing Boing na www.boingboing.net, ktorý má viac než 250 000 návštevníkov za mesiac. V roku 2000 získal Cenu Johna W. Campbella ako Najlepší nový autor. Narodil sa a vyrástol v Toronte, v súčasnosti žije v San Franciscu. S obľubou používa Google na vyhľadávanie zaujímavých faktov o dlhých prechádzkach po pláži.

Ďalšie knihy od Coryho Doctorowa

Pretaktované (Overclocked), *Avalon Books, 2007* – zbierka poviedok z budúcej prítomnosti.

Niekto prichádza do mesta, niekto odchádza z mesta (Someone Comes to Town, Someone Leaves Town), *Tor Books, 2005* – tretí román, plný text na `http://craphound.com/someone`

Kmeň východného štandardu (Eastern Standard Tribe), *Tor Books 2004* – druhý román, plný text na `http://craphound.com/est`

Miesto tak cudzie a osem ďalších (A Place So Foreign and Eight More) – zbierka poviedok z r. 2003 s úvodom od Brucea Sterlinga, plný text k dispozícii na `http://craphound.com/place.`

Základy blogovania (Essential Blogging), *O'Reilly and Associates, 2002* - spoluautori Rael Dornfest, J. Scott Johnson, Shelley Powers, Benjamin Trott and Mena G. Trott

Vydávanie science fiction pre úplného idiota (The Complete Idiot's Guide to Publishing Science Fiction), *Alpha Books, 2000* – spolu s Karlom Schroederom

Machine-Readable Metadata

(If you're not a machine, don't bother)

<rdf:RDF xmlns="http://web.resource.org/cc/"
xmlns:dc="http://purl.org/dc/elements/1.1/"
xmlns:rdf="http://www.w3.org/1999/02/22-rdf-syntax-ns#">
<Work rdf:about="http://craphound.com/down">
<dc:title>Down and Out in the Magic Kingdom</dc:title>
<dc:date>2003-1-9</dc:date>
<dc:description>Román od Coryho Doctorowa:
Jules je mladý, sotva storočný muž. Žil dosť dlho na to, aby sa dožil lieku na smrť a konca nedostatku, aby sa naučil desať jazykov a zložil tri symfónie … a aby si splnil detský sen nasťahovať sa do Disney Worldu.
Disney World! Najväčšie umelecké dielo dávneho dvadsiateho storočia. Teraz sa oň stará sieť dobovoľných „ad-hoc“ skupín, ktoré udržiavajú klasické atrakcie v chode tak, ako fungovali odjakživa, len s malými high-tech vylepšeniami.
Avšak teraz sa zdá, že „ad-hoky“ sú ohrozené. Nová skupina sa zmocnila Haly prezidentov a nahrádza ctihodnú audioanimatroniku novými imersívnymi priamymi mozgovými interfejsmi, ktoré návštevníkom poskytujú ilúziu byť Washingtonom, Lincolnom a ostatnými. Pre Julesa je to útok na umleckú čistotu Disney Worldu. Ba horšie: zdá sa, že nová skupina nechala Julesa zavraždiť. To ho dosť rozrušilo. (Napokon, je to jeho ešte len štvrtá smrť a znovuoživenie.) Teraz je to vojna: vojna o dušu Magického kráľovstva, vojna o stále sa meniacu reputáciu, technické kúzelníctvo, a s úplne nepredvídateľnými dôsledkami.
Prekypujúca špičkovými špekuláciami a ľudským pohľadom, Na dne v Magickom kráľovstve sa číta ako Neal Stephensom skrížený s Nickom Hornbym: romantická komédia o dospievaní a zároveň nekompromisná kybernetická tour-de-force.
</dc:description>
<dc:creator><Agent>
<dc:title>Cory Doctorow</dc:title>
</Agent></dc:creator>
<dc:rights><Agent>
<dc:title>Cory Doctorow</dc:title>
</Agent></dc:rights>
<dc:type rdf:resource="http://purl.org/dc/dcmitype/Text" />
<license rdf:resource="http://creativecommons.org/licenses/by-nd-nc/1.0" />
</Work>
<License rdf:about="http://creativecommons.org/licenses/by-nd-nc/1.0">
<requires rdf:resource="http://web.resource.org/cc/Attribution" />
<permits rdf:resource="http://web.resource.org/cc/Reproduction" />
<permits rdf:resource="http://web.resource.org/cc/Distribution" />
<prohibits rdf:resource="http://web.resource.org/cc/CommercialUse" />
<requires rdf:resource="http://web.resource.org/cc/Notice" />
</License>
</rdf:RDF>